

КАМИ ГАРСИЯ

МАРГАРЕТ СТОЪЛ

ПРЕЛЕСТНО ИЗКУПЛЕНИЕ

КНИГА ЧЕТВЪРТА ОТ „ХРОНИКИ НА ЧАРОДЕЙЦИТЕ“

КАМИ ГАРСИЯ, МАРГАРЕТ
СТОЪЛ
ПРЕЛЕСТНО ИЗКУПЛЕНИЕ

Превод: Паулина Мичева

chitanka.info

Дали смъртта е краят... Или е едва началото?

Може ли да бъде спасен нечий живот, след като е свършил?

В „Прелестен хаос“ Итън Уейт се принася в жертва, за да спаси не само момичето, което обича, но и целия свят. След възстановяването на Общия ред той открива, че смъртта може да бъде също толкова голямо предизвикателство, колкото и животът. Предстои му дълго пътуване в отвъдния свят, за да не изтлее напълно като сянка и да намери начин да се върне при Лена и любимите си хора. С помощта на Великите и на странници, които среща по пътя си, Итън ще се изправи пред Отвъдното съдилище на Пазителите и ще се опита да пренапише съдбата си в „Хрониките на чародейците“.

В Гатлин Лена е готова на всичко, за да му помогне, дори това да означава, че трябва да се довери на стари врагове и да рискува живота на семейството и приятелите си.

Дали двамата ще докажат, че смъртта може наистина да е само началото на безсмъртието? Дали ще ни убедят, че е възможно да има любов, при която да чувстваш усмивката на любимия в съня си?

И че животът понякога наистина може да има сладък вкус...

Може би няма смисъл в живота. Може би има смисъл само в живеенето.

Това научих. Това щях да правя отсега нататък.

И в любовта, колкото и лигаво да звучи.

Лена Дюшан. Името ѝ звучи като дъжд.

Вече не падам. Така казва Лена и тя е права. Може да кажете, че летя.

И двамата летим.

„Прелестно изкупление“ — финалната част на една история, която ни кара отново да повярваме в любовта.

*На нашите бащи, Робърт Марин и Бъртън Стоъл,
които ни научиха да вярваме, че можем да постигнем всичко.*

*И на нашите съпрузи, Алекс Гарсия и Луис Питърсън,
които ни подтикнаха да направим единственото нещо,
което мислехме, че няма да можем.*

„Смъртта е началото на безсмъртието.“

Максимилиан

Робеспьер

Героите и събитията, описани в тази книга, са измислени и всички сходства с реални лица, живи или мъртви, са чисти съвпадения. Всички имена на реално съществуващи личности, места или организации, които са включени в книгата, са използвани с художествена цел и не трябва да бъдат възприемани по никакъв друг начин.

ЛЕНА

ДА ЗАПОЧНЕШ ОТНАЧАЛО

Другите хора сънуват как летят. Аз сънувам единствено падането. Но не моето. Не мога да говоря за това, но и не мога да спра да мисля за него.

За това как Итън пада.

Обувката на Итън се търкаля на земята секунди по-рано.

Сигурно е паднала от крака му, когато той...

Чудя се дали знае.

Дали е знаел.

Виждам тази черна, кална гуменка да пада от върха на водната кула всеки път, щом затворя очи. Понякога се надявам да е сън, надявам се, че ще се събудя и той ще ме чака на алеята, пред „Рейвънуд“, за да ме закара на училище.

Събуждай се, сънливке. Вече съм почти при теб.

Това ще ми прошепне чрез *Келтската нишка*. Ще чуя кошмарната музика на Линк да звучи през отворения прозорец на колата, преди още да видя Итън зад волана.

Така си го представям.

И преди съм сънувала кошмари, свързани с това падане... хиляди пъти...

Преди да познавах човека, или по-скоро — преди да знаех, че ще бъде Итън.

Но не стана, както го виждах в кошмарите си.

Това не биваше изобщо да се случва. Животът му не биваше да свършва така. Моят живот не биваше да свършва така. Тази черна кална гуменка не биваше да пада.

Животът без Итън е много по-ужасен от всеки кошмар.

Защото е реален.

Толкова реален, че отказвам да го повярвам.

Сякаш моят живот свърши, когато той... когато всичко това се случи.

*Животът ми се разби на хиляди малки парченца.
Когато той падна на земята.*

* * *

Не мога да гледам дневника си. Не мога да пиша повече поезия,
боли ме дори когато препрочитам старите си неща.

Всичко е толкова вярно.

Най-важният човек в живота ми умря, скачайки от водната кула
на Съмървил. Знам защо го направи, но от това не ми става по-добре.

Даже се чувствам още по-ужасно, защото осъзнавам, че го
направи заради мен.

Понякога си мисля, че светът не го заслужаваше.

Не заслужаваше да бъде спасяван.

Понякога си мисля, че и аз не го заслужавах.

Итън смяташе, че постъпва правилно. Знаеше, че е лудост и не
искаше да го прави, но все пак трябваше.

Итън си бе такъв.

Дори това да му струваше живота.

Спаси целия свят, но разби моя, в който той бе всичко.

И сега какво?

**КНИГА ПЪРВА
ИТЪН**

ПЪРВА ГЛАВА У ДОМА

Синьо небе над главата ми.

Без облаци.

Съвършено.

Точно като небето в истинския живот, само че малко по-синьо и не толкова заслепяващо очите ми.

Предполагам, че небето в истинския живот всъщност не е съвършено. А може би точно това го прави такава.

Правеше.

Затворих отново очи и ги стиснах силно.

Печелех време.

Не бях сигурен, че съм готов да видя това, което щеше да се разкрие пред погледа ми. Разбира се, че небето щеше да изглежда по-добре. Все пак се предполага, че това бе раят, или нещо подобно, нали? Докато бях жив, бях добро момче, поне така мисля. Но вече бях видял достатъчно неща, за да знам, че всичко, което съм мислел и в което съм вярвал, е било в голяма степен погрешно.

Имах разкрепостено съзнание, поне по гатлинските стандарти. Искан да кажа, чувал съм всички теории за отвъдното. Посещавах сравнително редовно часовете в Неделното училище, а след инцидента с мама Мариан ми бе казала за един курс по будизъм в университета „Дюк“. Водеше го един тип, Буда Боб — сериозно, така се казваше, който обясняваше, че раят е сълза в друга сълза, в друга сълза, или нещо подобно. Година по-рано мама се опита да ме накара да прочета „Ад“ на Данте, който според Линк бил за някаква офис сграда, която се подпалва. Всъщност се оказа, че става дума за пътуването на един човек в деветте кръга на ада. Помня само онази част, която майка ми ми разказа — за чудовища или някакви демони, затворени в ледени ями. Мисля, че бе деветият кръг, но имаше толкова много кръгове и ями там долу, че след известно време в главата ми стана пълна каша.

След това, което бях научил за подземния и за всякакви други светове, за чародейската вселена, която изглежда бе толкова

многопластова, че приличаше на гигантска торта, това синьо небе ми се стори добър знак. Бях доволен, че има нещо, подобно на сладникава поздравителна картичка на „Холмарк“, което ме чака отвъд. Не очаквах перлени порти или голи секси мацки, размахващи приветствени плакати.

Тази частица синьо небе беше достатъчно готин ефект.

Отворих пак очи. Все още бе синьо.

Като синьото, в което беше боядисано почти всичко в Каролина.

Дебела пчела изжува над главата ми и се издигна високо в небето — докато се блъсна в него, както бе ставало хиляди пъти преди.

Защото това не беше небе.

А таван.

И това изобщо не бе раят.

Лежах в старото си махагоново легло в още по-старата си стая в семейния дом на фамилията Уейт.

Бях си у дома.

Което беше невъзможно.

Премигнах.

Пак същото.

Дали всичко е било само сън? Отчаяно се надявах да е така. Както когато първите шест месеца след смъртта на мама сънувах само кошмари.

Моля те, нека е било сън.

Протегнах се да проверя какво има под леглото ми. Напипах познатата купчина книги и издърпах една.

„Одисея“. Един от любимите ми графични романи, макар авторите на този комикс да си бяха позволили доста волности по отношение на оригинала на Омир.

Поколебах се, после извадих още една. „По пътя“, първото издание на романа на Керуак, вече бе безспорно доказателство. Претърколих се на една страна и погледнах към белия квадрат на стената, където допреди няколко дни — само толкова време ли бе минало? — висеше протритата карта с означени със зелен маркер и свързани с линии места от любимите ми книги, които исках да посетя.

Добре, това бе стаята ми.

Старият часовник на масичката до леглото ми изглежда вече не работеше, но всичко друго си бе същото. Бе топло, особено за януари.

Светлината, навлизаща през прозореца, бе почти неестествена — сякаш бях в някой от ужасните сценарии, които Линк си представяше за клиповете на „Холи Ролерс“. Но освен филмовата светлина стаята ми изглеждаше абсолютно същата, както си я бях оставил. Също като книгите под леглото ми и кутиите от обувки, в които събирах историята на живота си, бяха все още тук, подредени до стените. Всичко, което очаквах да видя, бе на мястото си, поне засега.

Освен Лена.

Лена? Тук ли си?

Не я усещах. Не усещах нищо.

Погледнах ръцете си. Изглеждаха ми добре. Нямах рани. Погледнах бялата си тениска. Нямахше кръв. По дънките ми нямахше дупки. Нито по тялото ми.

Отидох в банята и се погледнах в огледалото над мивката. Ето ме. Същият познат стар Итън Уейт.

Все още се вирах в отражението си, когато чух някакъв шум от долния етаж.

— Ама?

Сърцето ми бумтеше ужасно силно и имах чувството, че ще изскочи от гърдите ми, което беше доста забавно, защото когато се събудих, дори не бях сигурен, че то изобщо бие. Вече нямахше значение, тъй като чувах познатите звуци на дома ми, носещи се от кухнята на първия етаж. Дъските скърцаха, когато някой се движеше из нея, между масата и печката. Същите познати стъпки, вършещи познатата си работа, както всяка сутрин.

Ако беше сутрин.

Миризмата на нещо пържено постепенно стигна на вълни до мен на втория етаж.

— Ама? Това не е бекон, нали?

Гласът, който ми отвърна, бе спокоен и отчетлив.

— Миличък, мисля, че си наясно какво правя. Има само едно нещо, което знам как да готвя, и няма да се откажа от него. Ако можем да наречем това готвене де.

Този глас. Беше толкова познат.

— Итън? Колко време ще те чакам да слезеш и да си получи прегръдката? Много се бавиш, скъпи.

Не разбирах думите. Не чувах нищо. Освен гласа. Бях го чувал и преди, не много отдавна, но не и така. Толкова силно и ясно, пълен с живот, сякаш тя наистина бе на долния етаж.

Думите стигаха до мен като музика. Прогониха в миг цялата мъка и болка, всички съмнения.

— Мамо?! Мамо!

Спуснах се надолу по стъпалата, вземайки по три наведнъж, без да дочакам отговор.

ВТОРА ГЛАВА

ПЪРЖЕНИ ЗЕЛЕНИ ДОМАТИ

Ето я, стои в кухнята, боса, косата ѝ е същата, каквато я помня — наполовина вдигната, наполовина разпиляна по врата. Бялата, закопчана до горе дълга риза — баща ми я наричаше нейната „униформа“ — все така бе покрита с боя или с мастило от последния ѝ проект. Дънките ѝ бяха навити до глезените, както обикновено, независимо дали това бе на мода или не. Мама никога не се интересуваше от подобни неща. В едната си ръка държеше стария ни почернял тиган, който бе пълен със зелени домати, а в другата — книга. Вероятно четеше, докато готвеше, без да вдигне глава. Тананикаше си някаква част от песен, като дори не осъзнаваше, че го прави.

Това бе майка ми. Изглеждаше точно както винаги. Абсолютно същата.

Може би аз бях този, който се бе променил. Пристъпих по-близо и тя се обърна към мен, оставяйки книгата на масата.

— Ето те, мое сладко момче.

Сърцето ми се преобърна. Никой друг не ме наричаше така, никой не би поискал, а и аз не бих позволил. Само майка ми. После тя протегна ръце и ме прегърна. Светът изчезна, когато зарових лице в косата ѝ. Вдишвах топлия ѝ аромат и топлото усещане от допира ѝ, и топлото всичко, което бе майка ми за мен.

— Мамо, ти се върна...

— Един от нас го направи, да — въздъхна тя.

И тогава осъзнах. Тя стоеше в кухнята ни и аз стоях в кухнята ни, което означаваше едно от двете: или тя се бе върнала към живота, или аз... не бях.

Очите ѝ бяха изпълнени с нещо — сълзи, любов, съчувствие — и преди да реша кое бе, тя отново ме прегърна.

Майка ми винаги разбираше всичко.

— Знам, сладкото ми момче, знам...

Лицето ми намери старото местенце, където се криеше, когато бях малък, в сгъвката на рамото ѝ. Тя ме целуна по главата.

— Какво стана с теб? Не трябваше да бъде така — каза майка ми, като се отдръпна назад, за да ме погледне. — Животът и на двама ни не трябваше да свършва така.

— Знам.

— От друга страна, няма правилен начин, по който да приключи нечий живот, нали? — ощипа ме тя по брадичката и се усмихна тъжно.

Помнех тези неща. Усмивката, лицето ѝ. Споменът бе всичко, което ми бе останало, когато тя си тръгна.

Винаги бях знаел, че е жива някъде там, по някакъв начин. Беше спасила Макон и ми изпращаше песните, които ме напътстваха във всяка странна глава от живота ми в света на чародейците. Беше тук, за мен, през цялото време — също както бе до мен, докато бе жива.

Може да беше само един миг, но исках да го задържа колкото бе възможно по-дълго.

Не знам как се бяхме озовали до кухненската маса, не помнех нищо друго, освен че седях в стола си, сякаш изминалите няколко години изобщо не се бяха случвали. Навсякъде имаше книги — от вида им личеше, че мама чете няколко едновременно, както обикновено; чорап, вероятно току-що изваден от прането, бе пъхнат в „Божествена комедия“, сгъната наполовина салфетка се подаваше от „Илиада“, вилица отбелязваше докъде бе стигнала в един том с гръцка митология. Кухненската маса бе отрупана с любимите ѝ книги и купчини с листове и документи, всяка по-висока от предишната. Сякаш бях в библиотеката с Мариан.

Доматите църкаха в тигана и аз вдишвах аромата на майка ми — пожълтели листове и горещо олио, пресни домати и стар картон, всичко това преплетено и украсено с лют кайенски пипер. Нищо чудно, че винаги огладнявах в библиотеки.

Майка ми постави на масата синьо-бяла чиния от китайски порцелан, украсена с дракони. Усмихнах се, защото тя ѝ бе любимата. Изсипа горещите домати в нея и ги поръси с пипер.

— Ето, започвай.

Забих вилицата си в най-близкия доमत.

— Знаеш ли, не съм ял от тези, откакто ти... от инцидента...

Доматът бе толкова горещ, че опари езика ми. Погледнах към мама.

— Ние... това ли е...?

Тя се обърна и ме погледна неразбиращо.

Опитах отново.

— Това раят ли е?

Тя се разсмя, без да спира да налива чай в две високи чаши. Чаят бе единственото друго нещо, което мама можеше да приготвя в кухнята.

— Не, не е раят. Не точно...

Навярно съм изглеждал стреснат, защото се уплаших, че някак си се бяхме озовали на другото, противоположното място. После ми хрумна, че това няма как да е вярно, защото — колкото и сладникаво да звучи — да бъда с майка си отново, бе наистина рай, независимо какво бе мнението на вселената по въпроса. От друга страна, напоследък с вселената не се разбирахме много добре.

Майка ми ме погали нежно по лицето и се усмихна успокояващо, поклащайки глава.

— Не, това не е нито една от онези крайни дестинации, за които си мислиш.

— Тогава защо сме тук?

— Не съм сигурна. Нямаме подходящ справочник, за да проверим — усмихна се пак тя и хвана ръката ми. — Винаги съм знаела, че съм тук заради теб. Че имам недовършена работа, нещо, което трябва да ти покажа или на което да те науча. Затова ти изпращах песните.

— Предвещаващите песни?

— Точно те. Доста работа ми отваряше, да знаеш, и сега, след като си тук, имам чувството, че никога повече няма да се разделим. — Лицето ѝ помръкна. — Винаги съм се надявала, че ще те видя отново, но предполагам, че ще се наложи да чакам много по-дълго. Толкова съжалявам. Знам, че за теб сигурно е ужасно — да изоставиш баща си и Ама. И Лена.

Кимнах.

— Гадно е.

— Знам. Чувствах се по същия начин.

— Заради Макон ли?

Думите излязоха от устата ми, преди да успея да ги спра.

Страните ѝ поруменяха.

— Предполагам, че си го заслужавам. Но има някои неща, които една майка не може да обсъжда със седемнайсетгодишния си син.

— Съжалявам.

Тя стисна ръката ми.

— Ти беше човекът, когото не исках да изоставям. Ти беше на първо място. Най-много се тревожих, че оставям теб. Теб и баща ти. За щастие, баща ти в момента е под грижите на чародейците. Лена и Макон са го обвинили със силите си, а Ама също използва уменията си. Мичъл си няма представа какво е станало с теб.

— Наистина ли?

Тя кимна.

— Ама му е казала, че си в Савана, при леля си, и той ѝ вярва. — Усмивката ѝ изчезна и мама се загледа покрай мен в сенките.

Знаех, че се тревожи за баща ми въпреки заклинанията, под които той се намираше. Внезапното ми напускане на Гатлин навярно я бе наранило също колкото и мен — да стои отстрани и да наблюдава какво се случва, без да може да направи нищо, сигурно е било ужасно.

— Но това не е дълготрайно решение, Итън. За момента обаче всички правят най-доброто, на което са способни. Обикновено така става.

— Спомням си...

Вече бях преживявал това веднъж. И двамата знаехме кога.

Тя не каза нищо повече, само си взе една вилица. Ядохме заедно в мълчание през целия следобед. Или пък беше само миг. Вече не можех да определя кое от двете е, а и не бях сигурен имаше ли значение.

* * *

Седяхме отвън на задната веранда, похапвахме лъскавите, мокри черешки от купата и наблюдавахме как звездите изгряват една по една на небето. То бе станало тъмносиньо и светлинките се скупчваха една до друга, безумно ярки. Виждах звезди от чародейското небе и от небето на смъртните. Раздвоената луна висеше между Северната и

Южната звезда. Не знаех как беше възможно това — да виждам и двете небеса едновременно, двата вида съзвездия, но се получаваше някак. Вече виждах всичко, сякаш бях двама души едновременно. Най-накрая онази история със счупената, разполовената ми душа бе приключила. Очевидно едно от предимствата на умирането бе, че бях получил и двете части на душата си.

Да бе, точно така.

Всичко ми беше на мястото, заедно — сега, след като всичко бе свършило. Или може би именно защото бе свършило. Предполагам, че животът понякога е такъв. Всичко изглеждаше толкова просто, толкова лесно оттук. Толкова невероятно ясно.

Защо това бе единственото възможно решение? Защо трябваше да свърши така?

Облегнах глава на рамото на майка си.

— Мамо?

— Да, миличък?

— Трябва да говоря с Лена.

Ето. Най-накрая го казах. Онова единствено нещо, заради което целия ден не можех да дишам свободно, заради което не можех да си намеря място и не можех да се отпусна. Кое не ми даваше мира, сякаш знаех, че трябва да стана и да отида някъде, за да свърша нещо, въпреки че нямаше къде да отида.

Както Ама винаги казва, хубавото на истината е, че тя е истина и с нея не може да се спори. Може да не ти харесва, но това не я прави по-малко вярна, по-малко истина. Това бе единственото, за което можех да се хвана в момента и не биваше да се отказвам от него.

— Не можеш да говориш с нея — намръщи се майка ми. — Поне никак не е лесно да стане.

— Трябва да ѝ кажа, че съм добре. Познавам я. Тя очаква знак от мен. Както аз чаках от теб.

— Тук няма някой като Карлтън Ийтън, който да ѝ достави писмо от теб. Не можеш да ѝ изпратиш послание от този свят и не можеш да стигнеш до нея. А дори и да можеш, няма да успееш да ѝ напишеш писмо. Не знаеш колко пъти ми се е искало това да е възможно.

Трябваше да има начин.

— Знам, че е така. Ако беше възможно, сигурен съм, че щеше да се свързваш с мен много по-често.

Майка ми вдигна глава към небето. Очите ѝ сияеха от отразената светлина на звездите, докато говореше.

— Всеки ден, мое сладко момче. Щях да бъда до теб по някакъв начин всеки ден.

— Но ти намери начин! Говореше ми чрез книгите в библиотеката, чрез песните. И те видях в нощта, когато бях на гробището. И в стаята ми, помниш ли?

— Песните бяха идея на Великите. Предполагам, че се получи, защото ти пеех постоянно, когато беше бебе. Но при всеки е различно. Не мисля, че можеш да пратиш нещо като Предвещаваща песен на Лена.

— Дори да можех да напиша такава — кимнах аз. В сравнение с моите стихотворни умения Линк прилича на някой от „Бийтълс“.

— За мен също не беше лесно, а аз се мотая тук много по-отдавна от теб. А имах и помощници — Ама, Туайла, Арелия... — Тя присви очи към двойното небе. — Не забравяй, че Ама и Великите притежават сили, за които не знам нищо.

— Но ти си Пазител!

Бях сигурен, че тази ѝ длъжност ѝ осигурява познания, до каквито другите хора нямат достъп.

— Точно така. Аз бях Пазител. Правех това, което ми наредеше Съветът на пазителите, и не престъпвах техните заповеди. Не е хубаво да се спречкваш с тях, не ти трябва да се забъркваш с хрониките им.

— „Хрониките на чародейците“?

Мама взе една череша от купата и я огледа за петна. Мина доста време, преди да отговори, и започнах да си мисля, че не ме беше чула.

— Какво знаеш за „Хрониките на чародейците“?

— Преди процеса на Мариан Съветът на пазителите дойде в библиотеката и носеха със себе си книгата.

Майка ми постави старата медна купа на стъпалото под нас.

— Забрави за чародейските хроники. Те вече нямат значение.

— Защо?

— Говоря сериозно, Итън. Дори тук не сме в безопасност — и ти, и аз.

— Опасност? За какво говориш? Ние вече сме... знаеш, мъртви...

Тя поклати глава.

— Само на половината път сме. Трябва да открием какво ни задържа тук и да продължим напред.

— Ами ако не искам?

Не бях готов да се откажа. Не и докато Лена ме чакаше.

Майка ми пак се умълча. Когато проговори, звучеше толкова мрачно, че се уплаших. Никога не я бях чувал да говори така.

— Не мисля, че имаш избор.

— Но ти имаше.

— Не беше въпрос на избор. Ти се нуждаеше от мен. Затова съм тук, заради теб. Но дори и аз не можах да променя това, което стана.

— Така ли? Можеше поне да опиташ... — казах аз с горчивина. Усетих се, че мачкам череша между пръстите си. Червеният сок се стече между тях.

— Няма какво да се опитва, Итън. Всичко свърши. Прекалено късно е — прошепна почти нечуто мама, но имах чувството, че крещи.

В мен се надигна гневна вълна. Метнах череша към двора, после още една, после цялата купа.

— Добре, но Лена и Ама, и баща ми се нуждаят от мен и аз няма просто така да се откажа. Не трябва да съм тук, всичко това е гигантска грешка!

Загледах се в празната купа в ръцете си.

— И сега не е сезонът на черешите. Зима е. — Погледнах към нея, очите ми бяха замъглени от сълзи, въпреки че усещах единствено гняв. — Би трябвало да е зима...

Майка ми постави ръка върху моята.

— Итън...

Отдръпнах се.

— Не се опитвай да ме накараш да се почувствам по-добре. Липсваше ми, мамо. Повече от всеки друг на света. Но колкото и щастлив да съм сега, че те виждам, искам да се пробудя и нищо от това да не се бе случвало. Разбирам защо трябваше да го направя. Всичко ми е ясно. Но не искам да заседна тук завинаги.

— Какво очакваше, че ще стане?

— Не знам. Но не и това.

Вярно ли беше? Дали наистина смятах, че ще ми се размине саможертвата в името на спасението на света? Дали не се надявах тайничко, че онази история с Единия, който е двама, е шега?

Предполагам, че бе по-лесно да приема ролята на герой. Но сега, когато всичко се оказа истина, сега, когато се изправих с лице срещу вечността и осъзнах какво и кого бях загубил, изведнъж разбрах, че изобщо не е толкова лесно.

Сълзите преливаха от очите на мама.

— Много съжалявам... Ако имаше начин да променя това, щях да го направя.

Тя звучеше толкова нещастна, колкото се чувствах аз.

— Ами ако все пак има?

— Не мога да променя всичко. — Мама погледна към босите си крака. — Не мога да променя нищо...

— Не съм готов да се кача на някакъв тъп облак, нито да ми поникнат криле, когато зазвучат тъпите ангелски камбанки!

Метнах металната купа и тя се претърколи към задната морава.

— Искам да съм с Лена, искам да живея и да ходя на кино, да ям пуканки, докато ме заболи коремът, да карам прекалено бързо и да ме глобят, да съм толкова влюбен в момичето си, че да правя глупости заради нея всеки ден, до края на живота си.

— Знам.

— Не мисля, че го знаеш — казах аз по-троснато, отколкото имах намерение. — Ти си живяла, влюбвала си се — два пъти, имала си семейство. Аз съм на седемнайсет. Това не може да е краят за мен. Не мога да се събудя утре и да знам, че никога вече няма да видя Лена.

Майка ми въздъхна, обви ръка около раменете ми и ме притегли към себе си.

Повторих го пак, защото не знаех какво друго да кажа.

— Не мога...

Тя ме погали по косата, сякаш бях малко, тъжно и уплашено дете.

— Разбира се, че можеш да я видиш. Това е лесната част. Не мога да ти гарантирам, че ще успееш да говориш с нея и че тя ще може да те види, но ти ще можеш.

Погледнах я смаяно.

— За какво говориш?

— Ти съществуваш... ние съществуваме тук. Лена, Линк, баща ти и Ама — те съществуват в Гатлин. Едното ниво на съществуване не е по-реално от другото. Просто са различни. Ти си тук, Лена е там. В нейния свят никога вече няма да присъстваш напълно. Не и като преди. А в нашия свят тя никога няма да бъде като нас. Но това не означава, че няма да можеш да я виждаш.

— Как?

В този момент това бе единственото, което исках да знам.

— Просто върви.

— Какво имаш предвид, къде да вървя?

От устата ѝ звучеше толкова лесно, но имах чувството, че не ми казваше нещо важно.

— Представяш си къде искаш да отидеш и просто отиваш там.

Струваше ми се невъзможно, макар да знаех, че майка ми никога не би ме излъгала.

— Значи, ако си пожелаеш да отида в „Рейвънуд“, ще се озова там?

— Е, не от задната ни веранда. Трябва да напуснеш дома на Уейт, преди да отидеш където и да е другаде. Мисля, че върху нашата къща лежи някакъв вид обвързване от отвъдния свят, еквивалент на чародейско заклинание. Когато си вкъщи, си тук с мен и никъде другаде.

Потръпнах, когато тя каза това.

— Отвъдният свят? Тук ли се намираме? Как се нарича?

Тя кимна и избърса изцапаните си с черешов сок длани в дънките си.

Знаех, че се намирам на място, на което не съм бил преди. Знаех, че не е Гатлин, и знаех, че не е раят. И все пак споменаването на това друго място ме отпрати по-надалеч от всичко, което си бях представял, че е възможно. По-далеч дори от смъртта. Въпреки че подушвах прашния асфалт от задния ни двор и прясно окосената трева, простираща се зад него. Въпреки че усещах как комарите ме хапят и как вятърът се движи, и как скърцат старите дървени дъски, на които се бях облегал. И въпреки това чувствах единствено самота. Сега бяхме само ние. Майка ми и аз, и задният ни двор, пълен с череша. Част от мен бе очаквала това, този миг, откакто бях чул за инцидента на мама с колата, а друга част от мен знаеше — може би за първи път, че това никога няма да ми бъде достатъчно.

— Мамо?

— Да, мое сладко момче?

— Мислиш ли, че Лена още ме обича, там, в смъртния свят?

Тя се усмихна и разроши косата ми.

— Що за глупав въпрос?

Свих рамене.

— Нека те попитам нещо... Ти обичаше ли ме, когато си отидох?

Не й отговорих. Не беше нужно.

— Не знам за теб, но аз знаех отговора на този въпрос във всеки ден, когато бяхме разделени един от друг. Дори когато не знаех нищо друго — къде се намирам или какво се очаква да правя. Ти беше моят водач, ти ми показваше пътя, дори тогава... Всичко ме водеше обратно към теб. Всичко — повтори тя и отметна падналия над очите ми кичур коса. — Мислиш ли, че с Лена ще бъде различно?

Беше права. Въпросът бе глупав.

Затова се усмихнах, хванах я за ръка и я последвах вътре. Имах задачи за вършене и места, на които да ходя. Това поне вече го знаех. Но имаше други неща, за които не беше нужно да се тревожа. Някои неща не се бяха променили, някои неща никога нямаше да се променят.

Освен мен. Аз вече се бях променил веднъж и щях да направя всичко, за да се променя отново.

ТРЕТА ГЛАВА НА ТАЗИ ИЛИ НА ДРУГАТА СТРАНА

— Хайде, Итън. Провери сам!

Не погледнах назад към мама, когато се протегнах към дръжката на вратата. Въпреки че тя ме подтикваше да го направя, притеснявах се. Не знаех какво да очаквам. Виждах боядисаната врата и усещах гладкия допир на желязната дръжка в дланта си, но нямаше как да съм сигурен дали от другата страна щях да видя познатата улица „Котън Бенд“.

Лена. Мисли за Лена. За дома. Това е единственият начин.

И все пак това вече не беше Гатлин. Кой знае какво имаше зад тази врата? Можеше да е всичко.

Взирах се в дръжката, спомняйки си на какво ме бяха научили чародейските тунели за вратите и праговете. И за порталите. И за шевовете на световите.

Тази врата може и да изглеждаше съвсем нормална. Всеки праг изглежда почти същия като предишния. Но това не означава, че са такива.

Също като при *Temporis porta*, Вратата на времето — никога не знаеш къде ще се озовеш от другата ѝ страна. Научих това по трудния начин.

Стига си се колебал, Уейт. Давай смело напред. От какво се боиш? Какво имаш да губиш?

Затворих очи и натиснах дръжката. Когато погледнах отново, пред мен не беше моята улица. Нищо подобно.

Намирах се на предната веранда на къщата ни, но по средата на „Градината на вечния покой“, гатлинското гробище. Точно в средата на гробищния парцел на майка ми.

Подстриганите морави се простираха пред мен, но вместо надгробни плочи и мавзолеи, украсени с пластмасови херувими и фавни, гробището бе пълно с къщи. Осъзнах, че това са домовете на починалите, погребани в гробището — ако въобще това бе мястото. Старата викторианска къща на Агнес Причард се издигаше точно там,

където трябваше да е гробният ѝ парцел, със същите жълти капаци на прозорците и розовите храсти, висящи над алеята. Къщата ѝ не бе на „Котън Бенд“, но малкият ѝ правоъгълен затревен парцел се намираше точно срещу парцела на мама — а имението „Уейт“, както наричахме понякога нашата къща, сега се намираше точно на това място.

Къщата на Агнес изглеждаше по същия начин, както си беше в Гатлин, само че без червената си входна врата. На нейно място имаше очукан циментов надгробен камък.

„Агнес Уилсън Причард,
обична съпруга, майка и баба.
Нека спи вечния си сън сред ангелите!“

Думите все още бяха издълбани в камъка, който пасваше съвършено в боядисаната в бяло дървена рамка на вратата. Така изглеждаше всяка къща, която виждах пред себе си — от реставрираното класическо южняшко имение на Дарла Ийтън до старата съборетина на Клейтън Уетъртън с лющещата се боя.

Всички врати на всички къщи липсваха, заменени с надгробните плочи на починалите.

Извърнах се бавно, надявайки се да видя нашата бяла врата със синя рамка. Но вместо това се озовах пред надгробната плоча на мама.

„Лиля Евърс Уейт,
обична съпруга и майка,
scientiae custos.“

Над името ѝ видях издълбан в камъка келтския символ *ауен* — три линии, разделящи се като лъчи.

Освен че бе достатъчно голям, за да запълни цялото пространство на вратата — за разлика от истинския, който стоеше на гроба ѝ, камъкът бе абсолютно същият. Всеки заоблен ръб, всяка пукнатина. Прокарах длан по него, почувствах буквите под пръстите си.

Надгробната плоча на мама.

Защото тя беше мъртва. Аз бях мъртъв. И бе съвсем сигурно, че току-що бях излязъл навън от нейния гроб.

И в този момент започнах да изперквам. Може ли да ме вините? Положението бе повече от стряскащо. Няма какво да направиш, за да се подготвиш за нещо такова.

Бутнах камъка, натиснах го с цялата си сила, докато той се отмести и успях да вляза вътре обратно. Обратно вкъщи. Затръшнах вратата.

Стоях срещу нея, дишах запъхтяно с пълни гърди. Коридорът изглеждаше точно такъв, какъвто го помнех, какъвто беше и преди минута.

Мама ме погледна от стълбището. Тъкмо бе разтворила „Божествена комедия“ — личеше по начина, по който държеше чорапа отметка в ръката си. Сякаш ме беше чакала.

— Итън? Какво стана? Да не промени решението си?

— Мамо... Отвън е гробище.

— Така е.

— И ние сме...

Обратното на живи. Тъкмо започвах да го осмислям.

— Да, сме... — усмихна се тя, защото нямаше какво друго да каже. — Остани тук, колкото време ти е нужно.

Погледна към книгата си и затвори страницата.

— Данте е на същото мнение. Изчакай, докато го осмислиш. — Погледна към книгата и потърси отново страницата. — „La notte che le cose si nasconde.“

— Какво?

— „Нощта, която крие тайните си от нас.“

Гледах я как продължи да чете наум, потънала в магията на книгата. Осъзнах, че нямам голям избор, отворих вратата и пристъпих навън.

* * *

Наистина ми бе нужно време да възприема всичко, както са нужни поне няколко минути, за да привикнат очите към слънчевата

светлина. Оказа се, че отвъдният, другият свят бе точно това — друг свят. Гатлин точно в средата на гробището, където мъртъвците от града си имаха своя версия на Деня на вси светии. Само дете той изглежда продължаваше по-дълго от един ден. Слязох от верандата на тревата, за да се уверя, че тя наистина бе тук. Розовите храсти на Ама бяха засадени там, където винаги си растяха, но цъфтяха отново, спасени от рекордната жега, която ги бе убила, когато се стовари върху града.

Зачудих се дали цъфтяха и в истинския Гатлин. Надявах се. Ако Лилум бе спазила обещанието си, със сигурност беше така. Вярвах, че го е направила.

Лилум не беше нито светлина, нито мрак; не беше добро или лошо. Тя беше истината и балансът в най-чистата форма. Не смятах, че е способна да излъже или че би захаросала истината заради мен, дори малко. Понякога ми се щеше да го бе направила.

Разхождах се из прясно окосените морави, минавах покрай познатите къщи, разпръснати из гробището, като че някое торнадо ги бе вдигнало право от Гатлин и ги бе пугнало тук. И не бяха само къщите, имаше и хора.

Опитах се да се насоча към главната улица, инстинктивно търсейки път номер 9. Искях да открия кръстовището, по което да взема отбивката към „Рейвънуд“. Но другият свят не работеше така и всеки път, щом стигнех края на редиците от гробищни парцели, се озовавах там, откъдето бях тръгнал. Гробището просто продължаваше в кръг. Не можех да изляза от него.

Тогава осъзнах, че трябва да спра да мисля в границите на улици и да започна да мисля за гробове, парцели и крипти.

Ако исках да стигна обратно в Гатлин, нямаше да се получи с разходки. Не и с обиколки по път номер 9. Това бе пределно ясно.

Какво бе казала майка ми? *Представи си къде искаш да отидеш и просто отиди там.* Само това ли наистина стоеше между Лена и мен? Моето въображение?

Затворих очи.

Лена...

— Какво правиш тук, момче? — Погледна към мен от верандата си, няколко къщи след нашата, мис Уинифред. Метеше. Беше облечена в розовия си халат на цветя, който носеше и през повечето време, когато беше жива. Когато *ние* бяхме живи.

— Нищо, госпожо — отвърнах смутено аз.

Надгробната ѝ плоча бе точно зад нея, с магнолиевото дърво, издълбано над името ѝ и под думата „свята“. Наоколо имаше много магнолии. Предполагам, че магнолиевото дърво бе еквивалентът на червената врата в другия свят. Без него човек бе никой.

Мис Уинифред забеляза, че я зяпам, спря да мете и изсумтя:

— Добре тогава, по-добре си гледай пътя.

— Да, госпожо. — Усетих, че целият се изчервих. Знаех, че няма да успея да си се представя никъде другаде, докато тези стари изпитателни очи ме гледаха.

Оказа се, че в Гатлин дори улиците на този друг свят не бяха място за освобождаване на въображението.

— И стой далеч от моравата ми, Итън. Тъпчеш бегониите ми — добави тя. Това беше. Сякаш се мотаех из нейната собственост обратно там, в смъртния Гатлин.

— Да, госпожо.

Мис Уинифред кимна и продължи с метенето, все едно бе обикновен слънчев ден на улицата със старите дъбове, където се намираше в действителност нейната къща в града.

Но аз не можех да ѝ позволя да ме спре. Пробвах се на старата циментова пейка в края на нашата редица от гробищни парцели. Опитах и на сенчестото място зад живия плет по края на гробището. Дори поседях с гръб, облегнат на парапета на нашия парцел за известно време.

Не успях да си представя завръщането си в Гатлин — не повече, отколкото си представях как се прибирам обратно в гроба си.

Всеки път, когато затворех очи, ме обземаше ужасяващият, смразяващ кръвта ми страх, че съм мъртъв, положен в гроб в земята. Че ме нямаше и че никога вече нямаше да съществувам никъде освен в подножието на водната кула.

Не у дома. Не и с Лена.

Най-накрая се отказах. Трябваше да има друг начин. Ако исках да се върна в Гатлин, все трябваше да има някой, който да знае как да стане това.

Някой, чиято работа бе да знае всичко за всички и през последните стотина години се бе справял успешно със задачата.

Знаех точно кой ми бе нужен.

* * *

Тръгнах по пътеката към най-старата част на гробището. Част от мен се боеше, че ще видя изгорелите почернели стени на къщата през дупките в покрива и в спалнята на леля Пру. Но се оказа, че не е трябвало да се притеснявам. Когато я видях, къщата изглеждаше точно такава, каквато я помнех от детството си. Люлката на верандата се поклащаше леко от вятъра, а на масичката до нея имаше чаша лимонада. Тази гледка помнех от малък.

Вратата бе издялана от хубав южняшки син гранит; Ама го бе избирала лично часове наред. „Жена като леля ти заслужава подходящ паметник“, бе казала тя. „А и ако Прудънс не е доволна, ще ме тормози и от отвъдното.“

И двете твърдения сигурно бяха верни. В горната част на плочата бе издълбан деликатен ангел с протегнати напред ръце, в които държеше компас. Бях готов да се обзаложа, че никой друг ангел в това гробище, а може би и из гробищата на целия Юг, не държи компас. Гравираните ангели в гатлинското гробище държат всякакви цветя, някои са се вкопчили в плочите, сякаш животът им зависи от това. Но никой не беше с компас, никога. Обаче за жената, която бе прекарала половината си живот, маркирайки тайно чародейските тунели, това бе напълно подходящ избор. Под ангела имаше надпис:

„Прудънс Джейн Статъм
Красавицата на бала“

Леля Пру сама бе избрала надписа, като бе настоявала да има едно „е“ накрая вместо „а“, защото така й звучало по-благозвучно, някак по френски, въпреки че дори не беше истинска дума. Но в крайна сметка баща ми отсече, че леля Пру винаги е била истински патриот и нямало да има нищо против надписът да си бъде на чист южняшки американски английски. Не бях толкова убеден, но тогава нямах настроение да навлизам в подобни спорове. Това бе само една част от подробния списък с указания, който бе оставила за провеждане

на погребението ѝ — в него имаше списък с гостите в църквата с изрично споменати имената на нежеланите лица.

И все пак само гледайки тази надгробна плоча, усетих, че се усмихвам.

Преди да успея да потропам, отвътре се чу кучешки лай и тежката входна врата се отвори. Леля Пру стоеше на прага, косата ѝ все още бе навита с пластмасови розови ролки, едната ѝ ръка бе поставена на кръста. В краката ѝ се мотаеха три йоркширски териера — първите трима Харлон Джеймсовци.

— Е, ма крайно време беше!

Сграбчи ме за ухото с бързина, каквато никога не бях виждал от нея, докато бе жива, и ме вкара в къщата.

— Винаги си бил ужасен инат, Итън Уейт! Но туй, което напра'и тоз път, не беше правилно. Не знам какво та прихвана, в името на милостивия Господ, но смятам да та пратя да си избереш пръчка, да та пребия с нея...

Това беше очарователен обичай от времето, когато леля Пру е била малка — да пращаш детето само да си избере пръчката, с която да бъде набито. Познавах я обаче достатъчно отдавна, за да знам, че никога не би ме ударила. Иначе да го бе направила много отдавна, още преди години.

Все още извиваше ухото ми и трябваше да се приведа, защото тя стигаше само до половината на моята височина. Целият отряд от териери продължаваше да лае и да се тътри след нас, докато тя ме влачеше към кухнята.

— Нямах избор, лельо Пру. Всички, които обичам, щяха да умрат.

— Няма нужда да ми казваш. Гледах цялото нещо и, кълна се, голямо шоу беше! — изсумтя тя. — И кат' си помислиш, че хората някогаж казваха, че аз съм била царица на драмата!

Мъчех се да не се разсмея.

— Тук имаш ли още нужда от очилата си?

— Нося ги по навик, предполагам. Май са чувствам гола без тях. — Тя спря да ходи и насочи костеливия си пръст към мен. — Не са пробвай да сменяш темата. Тоз път сътвори по-голяма бъркотия от сляп бояджия.

— Прудънс Джейн, защо не спреш да крещиш на горкото момче?
— разнесе се мъжки глас от съседната стая. — Стореното сторено...

Леля Пру ме дръпна обратно в коридора, без да отслабва хватката си.

— Не ми казвай какво да правя, Харлон Търнър!

— Търнър? Това не е ли... — започнах аз, но преди да довърша, тя ме вкара в дневната и аз се озовах лице в лице не с един, а с петимата съпрузи на леля Пру.

Тримата по-млади — най-вероятно първите й съпрузи — похапваха царевички и играеха карти; ръкавите на белите им ризи бяха навити до лактите. Четвъртият седеше на дивана и четеше вестник. Той погледна към нас и ми кимна, побутвайки малка бяла купичка към мен.

— Царевички?

Поклатих глава.

Помнех петия съпруг на леля, Харлон — онзи, на когото тя кръщаваше кучетата си. Когато бях малък, той носеше твърди бонбони с вкус на лимон в джоба си и ми ги даваше, докато седяхме в църквата. Изяждах ги всичките. Никой не може да ти попречи да ядеш каквото си искаш в църквата, когато си на път да пукнеш от скука. Линк веднъж изпи цяло шишенце с ментова вода за уста по време на проповед за изкуплението. После прекара целия следобед и част от вечерта, изкупвайки този си грях.

Харлон изглеждаше точно както го помнех. Той вдигна ръцете си нагоре в знак, че се предава.

— Прудънс, ти си най-свадливата жена, коят' съм срещал през целия си живот!

Беше вярно и всички го знаехме. Другите четирима съпрузи вдигнаха глави и ни погледнаха, по лицата им бе изписана смесица от съчувствие и забавление. Леля Пру пусна ухото ми и се обърна към последния си съпруг.

— Е, не помня да съм та молила да са жениш за мен, Харлон Джеймс Търнър. Туй значи та прави най-глупавия мъж, когот' съм срещала през целия си живот!

Ушите на трите малки кученца се наостриха, когато чуха да се споменава името им.

Мъжът, който четеше вестник, се изправи и потупа стария Харлон по рамото.

— Мисля, че трябва да оставиш за малко наш'та хубавица. — После понижи гласа си. — Иначе току-виж си са гътнал за втори път.

Леля Пру изглеждаше доволна от намесата и тръгна обратно към кухнята, следвана по петите от трите кучета и от мен. Когато влязохме вътре, ми посочи стола до масата и се зае да налива подсладен студен чай в две чаши.

— Ако знаех, че щъ ми се наложи да живея с тез петимата след смъртта си, щях да си помисля по-добре за таз история с женитбите.

Ето ги всичките тук — чудех се защо, но после реших, че е по-добре да не питам. Каквато и недовършена работа да имаше леля Пру с петимата си съпрузи и кучетата си, бях сигурен, че не искам да знам.

— Пий, синко — каза Харлон, който също бе дошъл в кухнята.

Погледнах към чая, който изглеждаше много съблазнително, въпреки че изобщо не бях жаден. Едно беше майка ми да ми поднесе пържени домати. Никога не бих се замислил, ако тя ми предложи нещо за ядене. Но след като бях преминал половината гробище, за да посетя мъртвата си пралеля, ми хрумна, че не бях наясно с правилата и изобщо с нито една от порядките тук, нямах си представа как „работят“ нещата в *този* свят. Леля Пру забеляза, че се вирам в чашата.

— Мож' да пиеш, не че е необходимо. Но от другата страна е различно.

— Как?

Имах толкова много въпроси, че не знаех откъде да започна.

— Там, в смъртния свят, не мож' да пиеш или да ядеш, но мож' да местиш предмети. Вчера скрих зъбните протези на Грейс. Пъхнах ги в кутията за кафе.

Естествено, типично за леля Пру бе да намери начин да побърква сестрите си дори от гроба.

— Чакай... била си там? В Гатлин?

Ако тя можеше да вижда сестрите си, значи аз можех да видя Лена. Нали?

— Това ли казах?

Знаех, че тя има отговор. Знаех и че няма да ми каже нищо, ако е решила да не го прави.

— Да, всъщност това каза.

Кажми ми как да намеря пътя си обратно до Лена.

— Е, да, но само за няколко минути. Не се надявай на нещо повече. После кат' фурия, мълниеносно са озовах обратно тук, в „Градината на вечния покой“.

— Лельо Пру, моля те.

Но тя поклати глава и аз се предадох. Леля ми бе толкова инатлива в този живот, колкото бе и в предишния си. Пробвах с нова тема.

— „Градината“? Наистина ли сме в „Градината на вечния покой“?

— Мож' си сигурен! Всеки път, щом погребат някого, са пръква нова къща на улицата — изсумтя отново тя. — Не мож' ги спрем да идват, дори да не са кат' теб.

Замислих се за надгробните плочи вместо врати на всички къщи в гробищните парцели. Винаги бях смятал, че гробището е като града ни — в центъра бяха по-готините и скъпарски имоти, а по краищата бяха победните и занемарени гробове. Оказа се, че и в отвъдния свят не е по-различно.

— Тогава аз защо нямам? Своя къща, искам да кажа.

— Младите нямат свои къщи, освен ако родителите им не са ги надживели. Пък и кат' съм виждала стаята ти, не мисля, че шъ мож' поддържа цяла къща чиста.

Виж за това нямаше как да споря с нея.

— Затова ли нямам и надгробна плоча?

Леля Пру извърна очи встрани. Имаше нещо, което не искаше да ми каже.

— Май тря'а да питаш майка си за туй.

— Питам теб.

Тя въздъхна тежко.

— Ти не си погребан в „Градината на вечния покой“, Итън.

— Какво?

Може би беше прекалено рано. Дори не знаех колко време бе минало от нощта на водната кула.

— Предполагам, че още не са ме погребали.

Леля Пру кършеше странно ръце, което само ме изнерви допълнително.

— Лельо Пру?

Тя отпи глътка от чая си, мълчейки. Поне така ръцете ѝ имаха с какво да се занимават.

— Ама не приема добре... станалото. Нито пък Лена. Не си мисли, че не наглеждам и двете. Не дадох ли на Лена старата си огърлица с роза, за да мога да бъда с нея и да я усещам, къдет' и да се намирам?

Образите на хлипащата Лена, на Ама, пищяща името ми точно преди да скоча, преминаха през съзнанието ми като светкавица. Сърцето ми се сви.

Леля Пру продължи.

— Нищо от туй не биваше да става. Ама го знайше и тя, и Лена, и Макон си имат много проблеми с твойта смърт.

Моята смърт. Думите ми звучаха странно. Изведнъж ужасна мисъл мина през главата ми.

— Чакай. Да не казваш, че не са ме погребали?

Леля Пру допря ръка до сърцето си.

— Разбира се, че та погребяха. Само дет' не го напра'иха в гатлинското гробище — въздъхна тя, поклащайки глава. — Нямах дори хубава служба, да ти кажа. Без проповеди, без псалми и оплаквателни жалби.

— Без оплакване? Знаеш как да нараниш чувствата на едно момче, лельо Пру.

Шегувах се, но тя кимна сериозно, навъсена като на погребение.

— Нямах церемония, нит' погребални картофи. Дори едни бисквити от магазина не поднесоха. Да не говорим за книга за възпоменания. Все едно да та напъхат в някоя от онез кутии за обувки в стаята ти.

— Добре де, къде ме погребяха? — настоях аз. Обземаше ме лошо предчувствие.

— В имението „Грийнбриър“, до старите гробове на фамилията Дюшан. Заровиха та в земята кат' някаква котка, ухапана от опосум.

— Защо? — погледнах я аз, но тя пак извърна поглед. Определено криеше нещо. — Лельо Пру, отговори ми. Защо ме погребяха там?

Тя ме погледна и скръсти ръце на гърдите си отбранително.

— Сега, не се стягай чак толкоз. Не е било зарад' церемонията де — изсумтя тя. — Напра'иха го, та хората в града да не разберат, че си умрял.

— За какво говориш?

Хората в Гатлин обичаха да говорят за погребения, обичаха да ходят на погребения; не биха ги пропуснали за нищо на света.

— Ама каза на всички, че има спешен семеен случай в Савана, нещо с леля ти, и ти си заминал да ѝ помогнеш.

— На всички? Преструват се, че съм още жив?

Беше едно Ама да се опитва да убеждава скърбящия ми баща, че просто съм заминал някъде. Но да се опита да заблуди целия град, беше налудничаво дори и за нея.

— Ами татко? Няма ли да се досети, когато така и не се прибере у дома? Не може да вярва, че ще остане завинаги в Савана, нали?

Леля Пру се надигна и отиде до кухненския плот, където вече беше отворена кутия с шоколадови бонбони „Уитман“. Обърна капака, огледа подредените в гнездата различни на вкус бонбони. Най-накрая избра един и отхапа.

Погледнах я.

— Пияна череша?

Тя поклати глава и ми показа какво бе избрала.

— Пощальона.

Главата на шоколадовата фигурка, оформена в правоъгълната формичка, вече липсваше.

— Тъй и не разбрах защо хората си харчат парите за скъпи и луксозни бонбони. Ако ма питаш мен, туй са най-добрите бонбони и в двата свята.

— Да, госпожо.

Подсладила душата си с любимите си бонбони, пралеля ми най-накрая се реши и изплю истината.

— Чародейците напра'иха заклинание на баща ти. Той изобщо не знай, че си мъртъв. Всеки път, кат' доближи до истината, те мятат заклинанието си отново, та даж' двойно. Той вече не мож' различи горе от долу. Туй не е естествено, казвам ти. Но пък то и малко неща в Гатлин са естествени. — Подаде ми полупразната кутия с бонбони. — Вземи си нещо сладичко. Шоколадът пра'и всичко по-хубаво. Дъвчащ карамел?

Бях погребан в „Грийнбриър“, за да могат Лена, Ама и приятелите ми да пазят смъртта ми в тайна от всички, включително и от баща ми, който бе под влиянието на чародейско заклинание и нямаше представа, че синът му си е отишъл завинаги, точно както ми бе казала майка ми. Нямаше достатъчно шоколад на света, който да направи това да изглежда по-хубаво.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ПРИКАЗКАТА ЗА РИБАРЯ И ТИГАНА

Да накарам леля Пру да каже единственото нещо, което исках да чуя от нея точно когато ми бе нужно, бе все едно да си помислиш, че можеш да накараш слънцето да изгрее по твоя воля. Все в някакъв момент, и вероятно по-скоро, отколкото по-късно, ще разбереш, че ти се намираш в неговата власт, а не то в твоята. Поне с мен бе така.

Не можех да погълна още един карамелов бонбон, прокаран през гърлото ми с още една чаша студен чай, докато едно или повече малки кучета се взираха в мен, независимо че още не бях получил единственото нещо, което исках да знам. Налагаше се да започна отначало.

— Трябва да отида в „Рейвънуд“, лельо Пру. Трябва да ми помогнеш. Искам да видя Лена.

Леля ми се намръщи и метна кутията с бонбони обратно на плота.

— О, разбирам. Сега аз „трябва“, щот’ „трябва“ и пак „трябва“... Някой умря и та направи генерал? Да не ка’еш сегичка, че искаш и статуя и свой парк, а? — изсумтя тя отново.

— Лельо Пру... — предадох се аз. — Съжалявам.

— И тъй „трябва“.

— Но за мен е много важно да разбера как да стигна до „Рейвънуд“.

Знаех, че звуча отчаяно, но ми беше все едно, защото наистина бях отчаян. Не бях успял просто да си представя как се озовавам там, не можех да приложя въображението си. Трябваше да има и друг начин.

— Знайш много добре, че с мед се привличат повече пчели, скъпи. Минаването от другата страна не е подобрило маниерите ти, Итън Уейт. Да тормозиш тъй една стара жена...

Вече започвах да губя търпение от игричките на леля Пру.

— Казах, че съжалявам. Все още съм нов в това, забрави ли? Можеш ли да ми помогнеш, ако обичаш? Знаеш ли как да стигна до

„Рейвънуд“?

— А ти знайш ли колко съм уморена от този разговор?

— Лельо Пру!

Тя стисна зъби и вирна брадичка, както правеше Харлон Джеймс, когато захапеше някой кокал.

— Трябва да има начин да я видя. Майка ми дойде при мен два пъти. Веднъж в огъня, който запалиха Ама и Туайла в гробището, и веднъж в стаята ми.

— Доста сила е туй, да пресичаш от едната на другата страна, но твойта майчица винаги е била по-силна от повечето хорица. Що не попиташ нея? — каза раздражено леля Пру.

— Пресичане?

— Пресичането отвъд. Не е работа за слабаци. Повечето от нас просто не могат се мръдна оттук.

— Какво означава това?

— Означава, че не мож' да пра'иш сладко, докато' оц' са учиш как да кипваш водата. Тря'а нещата да си следват реда. Да свикнеш с врялата вода, преди да скочиш в нея.

Хъм... Не че леля Пру можеше да направи сладко или някаква зимнина, която да не прогори дупка в стомаха ти, поне според Ама.

Скръстих ръце на гърдите си, вече безкрайно отегчен.

— И защо трябва да скачам във врялата вода?

Тя ме погледна, докато си вееше със сгънат лист хартия, както правеше през хилядите недели, когато я карах на църква със сестрите й. После люлеещият се стол спря да се люлее. Лош знак.

— Искам да кажа... *госпожо* — допълних аз и задържах дъха си, докато столът започна да скърца отново. Този път заговорих по-тихо. — Ако знаеш нещо, моля те, помогни ми. Каза, че си виждала леля Грейс и леля Мърси. А и аз те видях в деня на погребението ти.

Леля Пру изви устни, сякаш протезите я боляха. Или сякаш се опитваше да не издаде мислите си.

— Тогаз бе напълно объркан от оназ история с половината ти душа. Мо'еше да виждаш какви ли не неща, коит' не са подходящи за очите на смъртните. И аз самата не съм виждала Туайла от този ден, пък тя бе таз, която' ма преведе отвъд.

— Не мога да открива начин сам, лельо.

— Разбира се, че мо'еш. Нещата не стават така, да са изтърсваш тук и да очакваш всичко да ти се поднесе на тепсия. Не мож' да искаш да ти сготвя рибата и да ти я дам, когат' е по-правилно да та науча да си я ловиш сам.

Отпуснах глава в ръцете си. Точно в този момент щях да бъда много доволен, ако някой ми поднесеше сготвена риба.

— И къде човек може да се научи да лови риба наоколо?

Не последва отговор.

Вдигнах глава и видях, че леля Пру бе задрямала в люлеещия се стол, а листът, с който си вееше, бе паднал в скута ѝ. Никой не можеше да събуди леля Пру от дрямката ѝ. Не и когато бе жива, вероятно и сега бе същото.

Въздъгнах и внимателно взех импровизираното ветрило от ръката ѝ. То се разгъна от едната страна и разкри крайчеца на нещо нарисувано. Приличаше на една от картите ѝ, само че недовършена, по-скоро драсканица. Леля Пру не можеше да стои дълго, без да започне да рисува и чертае нещо, дори и в отвъдния свят.

После осъзнах, че това не бе карта на „Градината на вечния покой“. Или ако беше, то значи гробищният свят бе по-голям, отколкото смятах.

Това не бе просто каква да е карта.

Беше карта на „Lunae libri“.

* * *

— Как може да има „Lunae libri“ в отвъдния свят? Тя не е гроб, нали?

Майка ми не вдигна глава от книгата си на Данте. Не беше ме погледнала и когато отворих входната врата. Не чуваше и дума, когато потънеше в света между страниците. Четенето за нея бе като пътуване.

Пъхнах пръста си между пожълтелите страници и размахвах длан пред очите ѝ.

— Мамо?

— Какво? — сепна се тя, сякаш се бях промъкнал изневиделица зад гърба ѝ.

— Нека ти спестя времето. Гледал съм филма. Офис сградата изгаря в огъня — предадох ѝ аз версията на Линк за „Ад“.

Затворих книгата и ѝ подадох листа на леля Пру. Майка ми го взе и го изглади с ръце.

— Винаги съм знаела, че Данте е изпреварил много своето време — усмихна се тя, въртейки листа в ръцете си.

— Защо леля Пру е начертала това? — попитах аз, но тя не отговори на въпроса ми. Просто продължи да се взира в листа.

— Ако започнеш да се питаш защо леля ти е направила едно или друго нещо, ще бъдеш зает до края на вечността.

— Защо ѝ е трябвала карта? — настоях аз.

— На леля ти ѝ трябва някой друг, с когото да си говори освен с теб.

Това бе всичко, което ми каза. После се предаде, стана и ме прегърна.

— Ела. Ще ти покажа.

Последвах майка си на улицата, която не беше улица, чак докато стигнахме до парцела, който не бе парцел, и до познат гроб, който не бе гроб. Застинах на място веднага щом познах къде се намираме.

Майка ми положи ръка на надгробния камък на Макон, нежна усмивка озари лицето ѝ. Бутна камъка и той се плъзна назад. Пред мен се разкри входният коридор на „Рейвънуд“, призрачен и пуст, сякаш нищо не се бе променило, само дето семейството на Лена бе заминало за Барбадос или някое друго такова място.

— И сега какво?

Не можех да събера сили да пристъпя вътре. Каква полза щях да имам от „Рейвънуд“ без Лена или близките ѝ? Чувствах се още по-зле от това, че бях тук, в дома ѝ, и все така далече от нея.

Майка ми въздъхна.

— Как така какво? Ти беше този, който искаше да отиде в „Lunae libri“.

— Говориш за тайния път в тунелите? Той ще ме доведе до „Lunae libri“, така ли?

— Е, определено не говоря за Окръжната библиотека на Гатлин — усмихна се майка ми.

Тръгнах напред и влязох в коридора. Затичах се.

Когато тя успя да ме настигне, вече се бях добрал до старата стая на Макон в имението. Отметнах килима и вдигнах капака на вратата в пода.

Ето го. Невидимото стълбище, което водеше надолу в чародейския мрак.

И отвъд него, към чародейската библиотека.

ПЕТА ГЛАВА

ОЩЕ ЕДНА „LUNAE LIBRI“

Оказа се, че мракът си е толкова мрачен, колкото обикновено, независимо в кой свят се намирахме. Невидимите стъпала под вратата — същите, по които се бях препъвал нагоре и надолу толкова много пъти преди — и всяка частица от тях си бе толкова невидима, колкото си беше и по-рано.

А самата библиотека, „Lunae libri“?

Нищо не се бе променило — мъхът, покриващ каменистия проход, който ни бе довел до нея. Дългите редици с древни книги, ръкописи и пергаменти бяха стряскащо познати. Факлите все така хвърляха мигащите си сенки по рафтовете.

Чародейската библиотека изглеждаше както винаги, въпреки че сега се намираще много, много далече от всеки жив чародеец. Особено от онази, която обичах най-много.

Сграбчих факла от стената и я размахах пред себе си.

— Всичко е толкова истинско.

Майка ми кимна.

— Точно както си го спомням.

Тя докосна рамото ми и каза:

— Имам хубави спомени оттук. Обичам това място.

— И аз — кимнах аз. Това бе единственото място, което ми бе вдъхнало надежда, когато с Лена бяхме изправени пред безнадеждната ситуация в навечерието на нейната Шестнайсета луна. Погледнах пак към мама, наполовина скрита в сенките.

— Ти никога не ми каза, мамо. Не знаех, че си била Пазител. Не знаех нищо за тази страна от живота ти.

— Знам. Съжалявам. Но сега си тук и мога да ти покажа всичко — хвана ме тя за ръката. — Най-накрая.

Тръгнахме между рафтовете, разделени само от факлата помежду ни.

— Е, вече не съм библиотекарка, но се ориентирам отлично сред тези вехтории. Хъм, надявам се не си докосвал никой от тези свитъци?

Не и без ръкавици.

— Да. Разбрах, че трябва да ги нося още първия път, когато си изгорих кожата — ухилих се аз.

Беше странно да съм тук с майка си, но след като вече се бяхме озовали на това място, виждах, че библиотеката бе толкова нейна, колкото и на Мариан.

Тя ми се усмихна в отговор.

— Е, поне това вече няма да е проблем.

Свих рамене.

— Май си права.

Посочи ми към най-близката лавица, очите ѝ светеха от възмущение. Беше хубаво да видя мама отново в естествената ѝ среда. Посегна към един свитък.

— „П“, като „пресичане“.

Минаха часове, или поне така ми се струваше, а не бяхме открили нищо полезно като информация. Изпъшках.

— Не можеш ли да ми кажеш как да го направя? Защо трябва да търся сам?

Бяхме заобиколени от купища свитъци, струпани около нас на каменната маса в самия център на „Lunae libri“. Дори майка ми изглеждаше обезверена.

— Вече ти казах. Аз просто си представям къде искам да отида и съм там. Ако това не се получава с теб, тогава не знам как да ти помогна. Твоята душа не е като моята, особено след като бе и разделена на две. Имаш нужда от помощ, а книгите са именно за това.

— Определено съм сигурен, че книгите не са за това — да бъдат изучавани от мъртвите — погледнах я аз. — Поне мисис Инглиш едва ли ще бъде съгласна.

— Човек никога не знае. Книгите присъстват в живота ни по много причини. Както и мисис Инглиш — добави тя и взе поредния свитък от купчината. Разтвори го и го пригладни с длани. — Ето този, какво ще кажеш за него? Текстът не е заклинание, по-скоро е нещо като медитация. Медитацията помага за фокусиране на съзнанието. Можеш да опиташ, сякаш си монах.

— Но не съм монах, а и не съм добър в медитирането.

— Очевидно. Но няма да те заболи, ако опиташ. Хайде, съсредоточи се.

Тя се наведе над пергаментовия свитък и започна да чете на глас.
Аз повтарях думите, надничайки над рамото ѝ.

*„В смъртта, лежи.
В живота, поплачи.
У дома ме отнесете,
за да си спомня.
За да ме запомнят.“*

Думите се извисиха във въздуха като странен сребрист балон.
Посегнах да го докосна, но той се разтвори и изчезна също
толкова бързо, колкото се и бе появил. Погледнах към майка си.

— Видя ли това?

Тя кимна.

— Заклинанията в този свят са различни.

— Защо не се получи?

— Опитай на оригиналния латински. Ето тук. Прочети го сам.

Тя поднесе свитъка по-близо до факлата и аз се приведох към
светлината. Гласът ми трепереше, докато произнасях думите.

*„Mortuus, iace.
Vivus, fle.
Ducite me do tum
ut meminissem
ut in memoria tenear.“*

Затворих очи, но мислех само колко далече бях от Лена. Как
къдравата ѝ черна коса се виеше от чародейския бриз. Как зеленото и
златното искряха в очите ѝ — както самата тя бе едновременно и
сияйна, и мрачна.

Как вероятно никога вече нямаше да я видя.

— О, хайде, Игън Уейт.

Отворих очи.

— Безсмислено е.

— Съсредоточи се.

— Съсредоточен съм.

— Не, не си — каза майка ми. — Не мисли къде се намираш в момента. Не мисли за това, което си загубил. Нито за водната кула или за това, което се случи после. Не позволявай тези неща да те смачкат.

— Не позволявам.

— Напротив.

— Откъде си толкова сигурна?

— Защото, ако беше достатъчно съсредоточен, ако имаше вяра, нямаше да стоиш тук. Щеше да бъдеш на половината път към дома, с един крак вече в Гатлин.

Нима? Трудно ми беше да си го представя.

— Затвори очи.

Затворих ги послушно.

— Повтори това, което казвам — прошепна ми тя.

Сред тишината чух думите ѝ в главата си, сякаш говореше с мислите ми. Сякаш общувахме чрез *Келтската нишка*, майка ми и аз. В смъртта, от гроба, в един далечен свят. Беше ми познато, нещо, което ни бе свързвало и преди, много отдавна, нещо, което бяхме загубили.

„У дома ме отнесете.

У дома ме отнесете,

казах аз.

Ducite me domum.

Ducite me domum,

казах аз.

За да си спомня.

Ut meminissem,

казах аз.

За да ме запомнят.

Ut in memoria teneam,

казах аз.

Ти помниш, сине мой.

Аз помня,

казах аз.

Ще запомниш.

Аз винаги ще помня,
казах аз.
Аз съм този...
Ти ще...
Аз ще...
си спомня.“

ШЕСТА ГЛАВА

СРЕБЪРНОТО КОПЧЕ

Отворих очи. Стоях в началния коридор в къщата на Лена. Беше се получило, бях пресякъл границата между световете, бях отново в Гатлин, в света на живите. Заля ме вълна на облекчение; той все още бе тук. Гатлин съществуваше непроменен, което означаваше, че и Лена съществуваше, може би непроменена.

А това означаваше, че всичко, което бях загубил, всичко, което бях направил, не е било напразно.

Облегнах се на стената зад себе си. Стаята спря да се върти и аз вдигнах глава и погледнах към старите, измазани с хоросан стени. Познатото вито стълбище. Искрящите лакирани подове. „Рейвънуд“.

Истинският „Рейвънуд“. Смъртен, солиден и твърд под краката ми. Бях се завърнал.

Лена.

Затворих очи и се опитах да възпра напирещите сълзи.

Тук съм. Успях.

Не знаех колко дълго съм стоял така, неподвижен на място, чакайки отговор, сякаш се надявах тя да изтича иззад ъгъла и да се втурне в прегръдките ми.

Но тя не го направи.

Дори не усети, че ѝ говоря чрез *Келтската нишка*. Поех си дълбоко дъх. Мащабността на всичко станало ме порази внезапно.

„Рейвънуд“ изглеждаше различно от последния път, когато бях тук. Не че това ме изненада; имението постоянно се менеше, но от черните чаршафи, покриващи огледалата и прозорците, личеше, че този път промяната е към лошо.

Не бяха само чаршафите. Беше начинът, по който снегът валеше от тавана, въпреки че бе вътре в къщата. Студените бели преспи бяха затрупали праговете на вратите, изпълваха камината и от купчините във въздуха се виеха снежинки като пепел. Вдигнах глава и видях, че таванът бе изпълнен с буреносни облаци, които се спускаха по цялото стълбище до втория етаж. Беше много студено дори за призрак като

мен и не можех да спра да треперя. „Рейвънуд“ винаги имаше история за разказване и обикновено това бе историята на Лена. Тя контролираше външния вид на къщата със своето настроение. И ако „Рейвънуд“ изглеждаше така, то...

Хайде, Лена. Къде си?

Ослушвах се в очакване на нейния отговор, но чувах само тишината.

Тръгнах по хлъзгавия лед в коридора и стигнах до познатия парапет на голямото предно стълбище. Изкачих белите стъпала, едно по едно, чак до върха. Когато се обърнах назад, видях, че не бях оставил следи по снега.

— Лена? Тук ли си?

Хайде, знам, че можеш да усетиш присъствието ми.

Но тя не каза нищо и когато надникнах през откренатата врата на стаята ѝ, изпитах почти облекчение, че не беше вътре. Погледнах и към тавана, където я бях намерил веднъж, долепена до мазилката.

Спалнята на Лена също бе променена, както обикновено. Този път цигулката не свиреше сама и нямаше надписи навсякъде по мебелите, нито стените бяха от стъкло. Стаята не приличаше на затвор, мазилката не бе напукана и леглото не бе счупено.

Всичко бе изчезнало. Багажът ѝ бе опакован и чантите бяха грижливо подредени в средата на стаята. Стените и таванът бяха напълно голи и чисти, като в нечия съвсем обикновена стая. Изглежда Лена заминаваше.

Излязох оттам, преди да осмисля какво би могло да означава това за мен. Преди да се опитам да откроя начин как бих могъл да я посетя в Барбадос, или където там отиваше.

Беше ми толкова трудно да мисля за това, почти колкото първия път, когато ми се наложи да я изоставя.

* * *

Отидох до просторната трапезария, където бях прекарал толкова странни дни и вечери. Дебел, плътен скреж покриваше масата, а под нея на килима имаше тъмен, влажен непокрит правоъгълник. Минах през отворената врата и избягах на задната веранда, онази, която

гледаше към зеления, водещ до реката хълм — където изобщо не валеше, само бе мрачно и мъгливо. Въздъгнах с облекчение, че отново бях навън, и тръгнах по пътеката зад къщата, докато стигнах до лимонените дръвчета и рушащата се каменна стена. Бях в „Грийнбриър“.

Знаех какво търсех в мига, в който го видях.

Моят гроб.

Ето го, под голите клони на лимоновите дръвчета, купчина от прясна пръст, оградена от камъни и покрита с искрящ снежец.

Нямаше надгробна плоча, само обикновен, направен от дърво стар кръст. Купчината пръст не приличаше много на последния дом на някого, което ме накара да се почувствам по-добре, а не по-лошо за цялата тази ситуация.

Облаците над главата ми се отместиха и отблясък откъм гроба привлече вниманието ми. Някой бе оставил амулет от огърлицата на Лена на дървения кръст. Стомахът ми се преобърна, когато го видях. Беше сребърното копче, което бе паднало от жилетката ѝ в нощта, когато за първи път се срещнахме в дъжда на път номер 9. Тогава се беше изтъркаляло на пода под предната седалка на Бричката. Почувствах, че в известен смисъл бяхме изменили пълен кръг — от първия път, когато я видях, до последния, поне последния в този свят.

Пълен кръг. Началото и краят. Може би наистина бях пробил дупка в небето и бях дръпнал нишката, която бе започнала да разплита кълбото на вселената. Може би нямаше възел или някаква бримка, които да попречат това да се случи, и всичко бе унищожено. Нещо бе свързало моя първи поглед към това копче с този сега, въпреки че то си беше същото старо копче. Някаква малка частица от вселената се бе пресегнала от Лена до мен, до Макон, до Ама, до баща ми и майка ми — и дори до Мариан и леля Пру — и обратно до мен. Предполагам, че и Лив, и Джон Брийд бяха някъде там, може би и Линк, и Ридли. Може би и целият Гатлин.

Имаше ли значение?

Когато видях Лена за първи път в училище, как бих могъл да предположа докъде щеше да ни доведе това? А ако можех, щях ли да променя дори едно-едничко нещо? Съмнявах се.

Вдигнах внимателно сребърното копче. В мига, в който пръстите ми го докоснаха, те започнаха да се движат по-бавно, сякаш бях

потопил ръката си на дъното на езеро. Почувствах тежестта на напразността на усилието си — притискаше ме със силата на купчина тухли. Поставих копчето обратно на кръста, но то се претърколи и падна върху натрупаната купчина пръст на гроба. Бях прекалено уморен дори да опитвам да го поместя отново. Ако тук имаше някой друг, дали щеше да види как се движи копчето? Или само на мен ми се струваше, че то се бе преместило? И в двата случая ми бе трудно да го гледам. Не бях мислил какво ще изпитам, когато посетя гроба си. И не бях готов да се откажа и да почивам, независимо дали в мир или не.

Не бях готов за нищо от това.

Не бях мислил какво ще ме очаква след смъртта, след като се пожертвам за спасението на света. Когато си жив, не се тормозиш с мисли как ще прекарваш времето си, след като умреш. Просто си представяш, че няма да те има и останалите ще трябва някак си да се погрижат за себе си. Или пък вярваш, че всъщност няма наистина да умреш. Че ще бъдеш първият човек в историята на света, който няма да умре. Може би с такива лъжи мозъкът ни спасява да не полудеем, докато сме живи.

Но нищо не е толкова просто.

Не и когато стоиш на мястото, където се намирах аз.

И никой не е по-различен от другите, не и когато стигнеш до края.

Ей за такива неща си мисли човек, когато посещава собствения си гроб.

Седнах до кръста и се отпуснах на твърдата пръст и трева, после отскубнах случайна тревичка, която се бе показала изпод снега. Поне сега растеше зелена, не жълта и суха, каквато бе преди, обсипана със скакалци. Благодарение на нашия Благ спасител, както обичаше да казва Ама.

Пак заповядай. Това щях да й кажа аз.

Погледнах гроба до себе си и докоснах прясната, студена пръст с ръка, оставяйки я да падне между пръстите ми. И тя не беше суха. Нещата наистина се бяха променили в Гатлин.

Бях възпитан като добро южняшко момче и знаех, че не е хубаво да се безпокои ничий гроб. Бях вървял безброй пъти заедно с майка ми из гробищата, стараейки се да я водя така по алеите, че да не настъпи случайно свещения парцел на някой починал. Линк беше друга работа

— той можеше да легне върху купчината пръст и да се преструва, че спи там, където почиваше мъртвецът. Практикуване на сухо, така го наричаше. „Искам да видя каква е гледката от това положение. Защо хората биха искали човек да се запъти към някакво място до края на живота си, образно казано, без да знае накъде всъщност е тръгнал, нали?“

Но когато става дума за гробове, все пак е различно уважението или неуважението към собствения ти гроб. И точно тогава вятърът донесе до слуха ми познат глас, който се оказа изненадващо близо.

— Ще свикнеш с това, знаеш го, нали?

Последвах гласа, идващ през няколко гроба от моя. И ето я. Червена коса, вееща се лудо. Женевиев Дюшан. Роднината на Лена, първата чародейка, използвала „Книгата на луните“, за да се опита да върне към живот човека, когото бе обичала — първия Итън Уейт. Той беше моят прапрапрапрачичо и при него не се бе получило по-добре, отколкото при мен. Женевиев се бе провалила и семейството на Лена бе прокълнато оттогава.

Последния път, когато видях Женевиев, разкопах гроба ѝ заедно с Лена, докато търсехме „Книгата на луните“.

— Така ли става, Женевиев... тъъ, госпожо? — надигнах се аз.

Тя кимна, играейки си с една дълга къдрица от буйната си коса.

— Предполагах, че ще се отбиеш насам. Не бях сигурна кога. Имаме много за какво да си говорим — усмихна се тя. — Въпреки че твоят вид, като че ли предпочита да си стои в „Градината на вечния покой“. Ние, чародейците, ходим където си искаме. Повечето от нас остават в тунелите. Аз лично се чувствам по-добре тук.

Да поговорим? Обзалагах се, че има за какво, въпреки че ми бе трудно да си представя град, пълен с духове и Блудници, желаещи да водят светски разговори. По-скоро бяха като свадливата ми леля Пру.

Усмивката ѝ изчезна.

— Но ти си просто момче. По-лошо е, нали? Защото си толкова млад.

Кимнах към нея.

— Да, госпожо.

— Е, сега си тук и само това има значение. Предполагам, че съм ти длъжница, Итън Лоусън Уейт.

— Не ми дължите нищо, госпожо.

— Надявам се някой ден да ти се отплатя. Връщането на медальона ми означава много за мен, но не мисля, че ще получиш благодарност от Итън Картър Уейт, където и да се намира. Винаги е бил доста инатлив за някои неща.

— Какво е станало с него? Ако нямате нищо против, че питам, госпожо...

Винаги се бях чудил за това. Каква е била съдбата на Итън Картър Уейт, след като е бил върнат към живота само за секунда. Искам да кажа, той също е бил в началото на всичко това, както беше с Лена и мен. Другият край на нишката, която бяхме дръпнали, онази, която бе разплела цялата вселена.

Нямах ли право да знам как бе приключила неговата история? Не можеше да е по-лошо от моята, нали?

— Не знам. Отведоха го при Съвета на пазителите. Не можехме да бъдем заедно, но съм сигурна, че ти знаеш това. И аз го научих сама, по трудния начин — каза тя с тъжен и някак много отнесен глас.

Думите ѝ се забиха в съзнанието ми, пробуждайки други, които досега се бях опитвал да отблъсна. Съветът на пазителите. Пазителите на „Хрониките на чародейците“, за които майка ми отказа да говори днес. Женевиер също не изглеждаше много словоохотлива по тази тема.

Защо никой не искаше да говори за Пазителите? Какво бяха всъщност тези чародейски хроники?

Извърнах очи от Женевиер към лимоновите дръвчета. Ето ни тук, на мястото на първия голям пожар. Това бе мястото, където земята на семейството ѝ бе изгоряла и където Лена се бе опитала да се изправи срещу Сарафина за първи път. Странно, как историята се повтаря.

И по-странното беше, че май аз бях последният човек в Гатлин, който го бе осъзнал. Но и аз бях научил някои неща по трудния начин.

— Вината не е ваша. „Книгата на луните“ си прави номера с хората. Не мисля, че е била измислена дори за употреба от светли чародейци. Мисля, че тя е искала от самото начало да ви изиграе... — Женевиер ме стрелна с поглед и аз млъкнах. — Съжалявам, госпожо.

Тя сви рамене.

— Не знам. През първите стотина години, или някъде там, и аз се чувствах по същия начин. Сякаш книгата бе откраднала нещо от мен. Сякаш бях подмамена... — Гласът ѝ я предаде.

Беше права. Бе изтеглила късата клечка.

— Но добри или лоши, аз вземах сама решенията си. Изборът беше мой. Сега имам само това. Кръстът си е мой и ще го нося до края на вечността.

— Но е било сторено от любов.

Както бяха направили Лена и Ама.

— Знам. И това ми помага да понеса товара по-леко. Искаше ми се само моят Итън да не се налага също да го носи. Съветът на пазителите е жесток, техният дом, Отвъдното съдилище, е ужасно място. — Тя погледна надолу към гроба си. — Стореното е сторено. Няма начин да се измами смъртта, нито пък „Книгата на луните“. Някой винаги трябва да плати цената — усмихна се Женевиев. — Но предполагам, че ти вече го знаеш, или нямаше да си тук.

— И аз така предполагам.

Знаех го по-добре от всеки друг.

Изпука клонка. После се провикна глас, по-силно.

— Спри да ме преследваш, Линк!

Женевиев Дюшан изчезна при звука на думите. Не знаех как го направи, но бе толкова стряскащо, че усетих как аз самият започвам да се изплъзвам от това пространство.

Вкопчих се в гласа, защото ми бе скъп и щях да го позная навсякъде. Звучеше ми като дом, като хаос, като всичко.

Това бе гласът, който ме задържаше в света на смъртните, по същия начин, както бе приковал сърцето ми в Гатлин, когато бях жив.

Лена.

Замръзнах на място. Не можех да се помръдна, въпреки че тя нямаше как да ме види.

— Опитваш се да ме разкараш ли? — Линк се препъваше зад Лена, като се мъчеше да я настигне, докато тя почти тичаше през лимоновите дръвчета. Лена тръсна глава, сякаш искаше да го разкара като досадна муха.

Лена.

Промъкна се през храстите и зърнах за миг очите ѝ, зелено и златисто. Това беше; вече не можех да се сдържам.

— Лена! — изкрещях аз с цяло гърло и гласът ми се разнесе като камбана из бялото небе.

Спуснах се тичешком по заледената земя, през дърветата, по каменистата пътека. Хвърлих се в прегръдките ѝ и... се озовах, летейки над земята зад нея.

— Не се *опитвам*. Разкарвам те! — разнесе се сърдито гласът ѝ над мен.

Почти бях забравил. Аз не бях наистина тук, не и по начин, който тя можеше да усети. Проснах се по гръб на земята, опитвайки се да си поема дъх. После се надигнах отново на лакти, защото Лена бе тук и не исках да изпусна нито миг от времето си с нея.

Начинът, по който се движеше, накланянето на главата, лекото потрепване на гласа ѝ — тя беше съвършена, пълна с живот и красота, и с всичко, което вече не можех да имам.

Всичко, което не ми принадлежеше.

Тук съм. Точно тук. Можеш ли да ме почувстваш, Лена?

— Искам да проверя как е. Не съм била тук цял ден. Не искам да е самотен, да му е скучно или да се ядоса. Каквото и да чувства. — Тя коленичи до гроба ми, съвсем близо до мен, загребвайки с ръцете си шепи пръст.

Не съм самотен. Но ми липсваш.

Линк прокара пръсти през косата си.

— Ти току-що провери у тях. После ходи до водната кула. И в спалнята си. А сега проверяваш гроба му. Може би трябва да намериш нещо друго, което да правиш, освен да проверяваш за Итън.

— А може би ти трябва да си намериш нещо друго за вършене, освен да ми досаждаш, Линк.

— Обещах на Итън, че ще се грижа за теб.

— Ти не разбираш — каза тя.

Линк явно бе също толкова раздразнен, колкото тя бе ядосана.

— За какво говориш? Мислиш, че не разбирам? Той бе най-добрият ми приятел още от детската градина!

— Не говори така. Той все още ти е най-добрият приятел.

— Лена... — Линк не искаше да тръгва в тази посока.

— Не ме „Леносвай“! Мислех, че поне ти разбираш как действат нещата тук.

Лицето ѝ бе бледо, а устата ѝ изглеждаше странно, сякаш се колебаеше дали да се засмее, или да се разплаче.

Лена, аз съм добре. Точно тук съм.

Но още докато си го мислех, знаех, че никой не може да поправи това. Истината беше, че в мига, в който скочих от тази водна кула, всичко се промени и нищо нямаше да върне времето назад.

Вече не.

Нямах си представа колко зле мога да се почувствам от тази страна. Защото виждах всичко, но не можех да направя нищо, за да го променя.

Посегнах към ръката ѝ, обвих пръстите си около нейните. Те преминаха през дланта ѝ, но ако наистина се съсредоточах, имах чувството, че мога да усетя допира на кожата ѝ, плътна и реална. За първи път нищо не ме прониза, нямаше ток, нямаше изгаряне, нямах чувството, че пъхам пръстите си в контакт. Явно смъртта има такова въздействие върху хората.

— Лена, помогни ми. Не мога да говоря по момичешки, знаеш, а Ридли не е тук, за да ми превежда... — измънка Линк.

— По *момичешки*! — Тя му хвърли направо убийствен поглед.

— О, хайде. Знаеш, че едва говоря и английски, като изключим презрения от снобите южняшки...

— Мислех, че си тръгнал да търсиш Ридли? — каза Лена.

— Така беше. Обиколих всички тунели, навсякъде, където ме прати Макон, и на няколко места, на които той не би ме пуснал. Но не открих никого, който да я е виждал.

Лена седна на земята и започна да изравнява редицата от камъни около гроба ми.

— Тя трябва да се върне тук. Ридли знае как работят тези неща. Ще ми помогне да открия какво да направя.

— За какво говориш? — отпусна се Линк до нея и до мен. Точно както в добрите стари времена, когато тримата седяхме на пейките на стадиона в гимназията „Джаксън“. Само че те не го знаеха.

— Той не е мъртъв. Както чичо Макон не беше мъртъв. Игън ще се върне — ще видиш. Вероятно се опитва да ме открие точно в момента.

Стиснах ръката ѝ. Поне за това бе абсолютно права.

— Не мислиш ли, че той щеше да може да ни го каже, ако беше така? — Линк звучеше леко скептично. — Ако беше тук, не смяташ ли, че щеше да ни даде някакъв знак, или нещо такова?

Опитах се пак да стисна ръката ѝ, но беше напразно.

Ей, вие двамата, няма ли да ми обърнете внимание?

Лена поклати глава.

— Не става така. Не казвам, че той е тук и седи до нас или някъде наблизо.

Но аз бях. Седях до тях или наблизо.

Хора? Точно до вас съм!

Въпреки че използвах *Келтската нишка*, имах чувството, че крещя.

— Да? И откъде знаеш къде е или не е той? Щом си толкова сигурна в това.

Религиозното образование на Линк в Неделното училище не му помагаше тук изобщо. Вероятно бе зает да си представя къщи от облаци или пеещи херувимчета с крилца.

— Чичо Макон казва, че новите духове не знаят къде се намират или какво трябва да правят. Почти не осъзнават, че са умрели и какво въобще е станало с тях в реалния живот. Притеснително е внезапно да се озовеш в отвъдния свят. Итън може дори да не знае кой е още или коя съм аз.

Знаех коя бе тя. Как можех да забравя това?

— Нима? Добре, да кажем, че си права. В този случай няма за какво да се тормозиш. Лив ми каза, че ще го намери. Нали си има онзи часовник с многото джаджи по него, модифицирала го е като някакъв „Итънометър“.

Лена въздъхна.

— Не е толкова просто. — Посегна с ръка към дървения кръст. — Това нещо пак се е килнало.

Линк се нацупи сърдито.

— Е? В Гатлин не дават похвални ленти и значки за копаене на гробове. Не съм тренирал достатъчно.

— Говоря за кръста, не за гроба.

— Ти не ни позволи да сложим плоча — каза Линк.

— Той няма нужда от надгробна плоча, когато не е...

После ръката ѝ застина във въздуха, защото забеляза, че сребърното копче не беше там, където го бе оставила.

Разбира се, че не беше. Бе там, където го бях изпуснал.

— Линк, виж!

— Това е кръст. Или просто две пръчки, закрепени една за друга, в зависимост от гледната точка — сви той рамене. Беше започнал да се изключва от разговора; личеше му по празния поглед, който бях виждал почти всеки ден в училище.

— Не това — посочи Лена. — Копчето.

— Да. Това е копче, разбрах. Както кажеш... — Линк се взираше в Лена, сякаш се притесняваше, че е започнала да полудява. Вероятно мисълта си беше страшничка.

— Това е моето копче и не е там, където го оставих.

Линк сви рамене.

— И?

— Не схващаш ли? — попита с надежда в гласа Лена.

— Обикновено не.

— Итън е бил тук. Той го е преместил...

Алелуя, Лена. Крайно време беше.

Вече имахме някакъв напредък.

Протегнах ръце към нея, а тя протегна ръце към Линк и го прегърна силно. Представете си само.

Отдръпна се развълнувана от него.

— Ей, виж сега... — Линк изглеждаше смутен. — Може да е бил вятърът. Може, не знам... някое животно да е минало и да го е бутнало.

— Не е бил вятърът.

Познавах настроението, в което бе изпаднала. Нямахме начин някой да ѝ каже нещо, което да промени мнението ѝ, независимо колко нелогично или абсурдно можеше да е то.

— Струваш ми се много убедена.

— Такава съм.

Бузите на Лена бяха поруменели и очите ѝ светеха. Отвори бележника си и откачи с една ръка маркера от гърдана си. Усмихнах се вътрешно, защото ѝ бях дал този маркер на върха на водната кула, не много отдавна.

После обаче се намръщих при тази мисъл.

Лена записа нещо и откъсна листа от бележника си. Закрепи го с камък на върха на кръста. Листчето се развя леко от студения вятър, но остана на мястото си.

Тя изтри избягала от окото ѝ сълза и се усмихна.

На листчето имаше само една дума, но и двамата знаехме какво означава. Беше спомен от един от първите ни разговори, когато тя ми бе казала какво пише на гроба на Буковски. Само две думи. *Не опитвай.*

На скъсаното парченце хартия на моя гроб обаче имаше само една, написана с главни букви. Все още влажни и миришещи остро на мастило.

На мастило, лимони и розмарин.

Всичките неща, които бяха Лена.

ОПИТАЙ.

Ще опитам, Лена.

Обещавам.

СЕДМА ГЛАВА

КРЪСТОСЛОВИЦИ

Докато наблюдавах как Линк и Лена изчезват в посока към „Рейвънуд“, знаех, че има още едно място, което трябва да посетя, още един човек, когото да видя, преди да се върна обратно. Тя владееше имението „Уейт“ в много по-голяма степен, отколкото всеки от рода ни някога би могъл. Тя го обсебваше, макар да бе смъртна жена от плът и кръв.

Част от мен се ужасяваше, притесняваше се колко съсипана щеше да бъде тя. Но трябваше да я видя.

Бяха се случили лоши неща и не можех да променя това, независимо колко силно ми се искаше. Всичко се бе объркало и дори фактът, че бях успял да видя Лена, не ме накара да почувствам, че може би нещата щяха да се оправят.

Както би казала леля Пру, всичко се обърна с главата надолу.

Независимо дали в този или в някой друг свят, Ама бе единственият човек, който можеше да ме принуди да се стегна и да оправя бъркотията, която бях забъркал.

* * *

Седях на тротоара от другата страна на улицата, чакайки слънцето да залезе. Не можех да се насиля да помръдна. Не исках. Исках само да гледам как слънцето потъва зад къщата, зад простора за пране и старите дървета, зад живия плет. Исках да наблюдавам как светлината на слънцето се скрива и светват светлините на моя дом. Потърсих познатия отблясък от лампата в кабинета на баща ми, но той още бе тъмен. Сигурно имаше лекции в университета, сякаш нищо не бе станало. Така навярно бе по-добре, много по-добре даже. Чудех се дали още работи по книгата си, онази за Осемнайсетата луна, освен ако възстановяването на реда не бе сложило край на въодушевлението и идеите му.

В кухненския прозорец обаче имаше светлина.

Ама.

Втора светлина проблесна през малкия квадратен прозорец до него. Сестрите гледаха някое от любимите си предавания по телевизията. И тогава, на фона на трептящата светлина, забелязах нещо странно. На старото ни миртово дърво в двора нямаше окачени бутилки. Онова, на което Ама закачваше големи, празни стъклени бутилки, за да улови всеки зъл дух, който би решил да се мотае около къщата ни, и да му попречи да влезе вътре.

Къде бяха изчезнали бутилките? Защо Ама вече не се нуждаеше от тях?

Станях и приближих до двора. Виждах през кухненския прозорец как тя седи до старата ни дървена маса — вероятно решаваше кръстословица. Можех да си представя как се движи моливът ѝ по листа, почти чувах звука от дращенето му.

Прекоших ливадата и застанах на алеята, точно пред прозореца. Поне веднъж бях доволен, че никой не може да ме види, защото надзъртането през чуждите прозорци нощем в Гатлин предизвиква дори най-добродушните жители да извадят пушките си. Но пък от друга страна, има доста неща, заради които местните вадят пушките.

Ама вдигна глава и погледна към мрака навън като елен, уловен в светлината на фаровете на автомобил. Можех да се закълна, че ме видя. После зад мен проблеснаха истински фарове и осъзнах, че тя не гледа към мен. Беше баща ми, шофиращ старото волво на майка ми. Той мина право през мен и влезе в алеята. Сякаш не бях там. Което в доста голяма степен си бе самата истина.

Стоях пред къщата, която бях преобоядисвал толкова лета подред, и посегнах да докосна една от останените от четката следи от боя, близо до вратата. Ръката ми отчасти потъна в стената. Изчезна вътре, донякъде както изчезваше, когато преминавах през чародейската врата на „Lunae libri“, онази, която приличаше на обикновена стара решетка. Дръпнах ръката си и я погледнах.

На мен ми изглеждаше съвсем добре.

Пристъпих по-напред, в самата странична врата на къщата, и се озовах в горящ капан, сякаш бях влязъл в запалена камина. Явно пъхането на ръката бе едно нещо, но да влезе с цялото си тяло в къщата, бе съвсем различно.

Отидох до входната врата. Нищо. Не можах дори да вкарам крака си и да премина прага. Опитах да вляза през прозореца над кухненската маса и през онзи над мивката. Пробвах и със задните прозорци, и с тези отстрани, и дори с котешката вратичка, която Ама бе направила за Лусил.

Без успех.

После разбрах какво става, защото се върнах обратно пред кухненския прозорец и видях какво всъщност прави Ама. Не решаваше кръстословицата на „Ню Йорк Таймс“, нито дори тази в „Звезди и ивици“. Държеше игла, а не молив в едната си ръка и парче плат в другата. Правеше нещо, което я бях виждал да прави хиляди пъти, и то не бе свързано с опита ѝ да подобри нечий речник или да разкара някого да си гледа работата и да не се занимава с нея. Беше свързано с това да пази душите на хората, да пази града ни.

Защото Ама зашиваше малко снопче с различни билки и други съставки в една от нейните прочути торбички амулети, като онези, които намирах постоянно в чекмеджетата си, под матрака и понякога дори в джобовете си. Като се имаше предвид, че не можех да пристъпя вътре в къщата, явно ги шиеше, без да спира, откакто бях скочил от водната кула.

Както обикновено, тя използваше амулетите си, за да защити дома на Уейт, и нямаше начин да преодолее предпазните ѝ мерки. Ивицата сол, поръсена по перваза на прозорците, бе по-плътна от всякога. За първи път за мен вече нямаше съмнение, че нейните налудничави защити наистина предпазват нашата къща. За първи път забелязах странното сияние на солта, сякаш каквото и да бе това, което всъщност бе поръсено, се издигаше като преграда във въздуха около перваза на прозорците.

Супер.

Разтърсвах мрежестата врата в задната част на къщата, когато забелязах стълбището, водещо към килера на Ама в мазето. Сетих се за тайната врата в малката стая с рафтовете по стената, онази, която вероятно е била използвана за бягството на робите преди години. Опитах се да си спомня къде излиза тунелът, в който бяхме открили *Temporis porta*, магическата врата, водеща към залата на Съвета на пазителите.

После си спомних, че вратата на тунела води до полето от другата страна на път номер 9. Веднъж тунелът ме бе извел от дома ми; може би сега щеше да ме вкара вътре.

Затворих очи и си представих мястото, напрягайки се колкото можех по-силно. Когато се опитвах да се пренеса мислено някъде преди, не се беше получило. Но това не означаваше, че не можех да опитам отново. Майка ми бе казала, че този начин действа при нея. Може би просто трябваше да си представя, че съм на някое място, без да мисля за нищо друго, и щях да намеря своя път дотам. Все едно имах вълшебни червени обувки като в „Магьосникът от Оз“. Нищо, че нямах...

Представих си мястото, на което се провеждаше панаирът. Представих си цигарените фасове и пожълтялата трева, и калната пръст със следите от сергиите на панаира и караваните. Нищо не се получи.

Опитах отново. Пак нищо.

Не бях сигурен как го прави това един среднестатистически призрак или Блудник. Което ме връщаше в изходна позиция. Почти се бях предал и се канех да си тръгна, като обмислях, че ако стигна до път номер 9, можех да се метна в някой случайно минаващ оттам пикап и да поема нанякъде.

И тъкмо когато всичко ми се струваше вече напълно невъзможно, се замислих за Ама. Замислих се как толкова силно искам да вляза в къщата си, че направо усещах вкуса на желанието — като пълна догоре чиния с печеното свинско на Ама. Замислих се колко много ми липсва тя, как исках да я прегърна, да си получа доброто мъмрене и да развържа връзките на престилката ѝ, както бях правил през целия си живот.

В мига, в който тези мисли се оформиха ясно в съзнанието ми, стъпалата ми започнаха да бръмчат, сякаш ме пробождаха милиони иглички. Погледнах надолу, но не ги видях. Чувствах се като ефервесцентна таблетка, която някой разтваря в чаша вода — всичко около мен започна да бълбука и да съска.

После изчезнах.

* * *

Озовах се в тунела, точно срещу *Temporis porta*. Древната врата изглеждаше толкова забранена за мен в смъртта, колкото беше и в живота, и аз с удоволствие я оставих зад себе си, като тръгнах по тунела към дома на Уейт. Знаех къде отивам, дори в мрака.

Тичах по целия път към вкъщи.

Продължих да тичам, докато стигнах до вратата на килера, после тръгнах нагоре по стълбището и влязох в кухнята. След като преодолях проблема със солта и амулетите, стените не бяха никаква трудност.

Сякаш минавах пред екрана, опънат на стената, на който Сестрите прожектират стотиците си снимки от круиза, на който са били, но внезапно поглеждах надолу и се оказваше, че корабът се носи по вълните право под мен или пък над мен. Така се чувствах и сега — просто проекция, нереална като нечие морско пътешествие до Бахамите.

Ама не вдигна глава, когато приближих. За първи път в живота ми дъските по пода не проскърцаха и се сетих за всички онези случаи, когато това щеше да ми бъде от полза. Когато се опитвах да се измъкна от кухнята или от къщата или да избягам от бдителния поглед на Ама. За това ми беше нужно направо чудо и обикновено бягството ми бе неуспешно.

Някои от уменията на Блудниците щяха да са ми от полза, когато бях жив.

Сега бих дал всичко на света някой да разбере, че съм наистина тук. Странно как се променят нещата. Както казват, май наистина трябва да внимаваш какво си пожелаваш.

После се сепнах. Всъщност миризмата от фурната ме накара да спра на място.

Защото в кухнята миришеше като в рая. Или поне така, както би трябвало да мирише той — напоследък мислех много за тези неща. Двете най-невероятни мирисми на света. Свинско със специалния сос „Каролина голд“ беше едната от тях. Бих познал прочутия сос с горчица на Ама навсякъде, да не споменавам опеченото на бавен огън свинско, което се предаваше и разпадаше на късчета при първия допир на вилицата.

Другата мирисма бе на шоколад. Не просто на шоколад, а на най-гъстия, най-тъмен шоколад наоколо, което означаваше, че се пече прочутият фъдж кейк на Ама с шоколадов пълнеж, любимият ми от

всичките ѝ десерти. Онзи, който никога не правеше за състезание, благотворителна разпродажба или нуждаещо се семейство — а само за мен, на рождения ми ден, когато получех отлични оценки или когато имах много, много скапан ден.

Това бе моят кейк така, както лимоненият пай бе на чичо Абнър.

Седнах на най-близкия стол до кухненската маса и хванах главата си с ръце. Кейкът не бе за мен, за да го ям аз. Бе за нея — бе дар, жертвоприношение. Нещо, което да остави на гроба ми в „Грийнбриър“.

От мисълта за този кейк с шоколадов пълнеж, поставен на прясната пръст до малкия дървен кръст, ми се доповръща. Бях нещо по-лошо и от мъртъв.

Бях един от Великите, но много по-малко велик.

Таймерът за яйца изпиука и Ама избута стола си назад, направи последен бод на торбичката с амулет и я остави на масата.

— Не искаме кейкът ти да бъде прекалено сух, нали, Итън Уейт?
— Ама отвори вратичката на фурната и оттам лъхна силна жега с аромат на шоколад. Бръкна с ръкохватките си толкова навътре, че се притесних да не се подпалят. После издърпа кейка с въздишка и почти го метна на котлона. — Нека да поизстине малко. Не искам момчето ми да си изгори устата.

Лусил бе подушила храната и дойде в кухнята да се поумилква. Скочи на масата, както винаги, и зае най-подходящата за докопване до вкусотиите поза. Когато ме видя, изръмжа ужасено. Очите ѝ се втренчиха в мен, сякаш бях направил нещо много обидно лично за нея.

Хайде, Лусил. Ти и аз, толкова неща сме преживели заедно.

Ама я погледна.

— Какво има, старо момиче? Искаш нещо да кажеш ли?

Лусил изръмжа отново. Тя ме изпортваше на Ама. Първо си мислех, че се бои от мен и ще ми създаде проблем, после осъзнах, че всъщност ми прави услуга.

Ама слушаше. Това бе повече от слушане — мръщеше се и се оглеждаше из стаята.

— Кой е тук?

Погледнах отново към Лусил и се усмихнах, посягайки да я погаля по главичката. Тя изви гальовно гръб под дланта ми.

Ама оглеждаше кухнята с орловите си очи.

— Не смей да идваш в дома ми. Не щем никакви духове да се мотаят наоколо. Няма какво да вземеш. Само няколко съсипани, престарели дами и разбити сърца.

Пресегна се бавно към буркана на плота и хвана Еднооката заплаха. Ето я. Смъртоносната ѝ, опасна, могъща дървена лъжица на правосъдието. Дупката по средата приличаше повече от всякога на едно всевиждащо око и не се съмнявах, че то може да ме види, също като Ама. В това състояние — каквото и да бе то — виждах съвсем ясно, че това нещо наистина притежава странна мощ. Също като солта то искреше и оставяше светлинна следа след себе си във въздуха, докато Ама размахваше лъжицата. Предполагам, че силата може да приема всякакви форми и размери и когато става дума за Еднооката заплаха, аз съм последният човек на света, който ще се усъмни в това.

Размърдах се неудобно в стола си. Лусил ме стрелна още веднъж с поглед и изсъска. Сега бе станала наперена и дръзка. Искаше ми се да ѝ изсъскам в отговор.

Тъпа котка. Това все още е моят дом, топчеста Лусил.

Ама погледна към мен, сякаш се вглеждаше право в очите ми. Беше зловецко колко точно усещаше къде се намирам. Вдигна лъжицата високо над главите и на двама ни.

— Чуй ме сега. Не ми е приятно, че си пъхаш носа в кухнята ми, непоканен. Или се махай от къщата ми, или ще ти дам да разбереш, ясно ли е? Няма да позволя да се бъркаш в работите на това семейство. Те и без това са на края на силите си.

Нямах много време. От мириса на торбичките на Ама ми се повдигаше, да си призная, а и нямах много опит в призрачните дела, ако така можеше да се определи състоянието ми. Бях напълно на чужда територия.

Взирах се в тунела с шоколадов пълнеж на кейка. Не исках да го ям, но знаех, че трябва да направя нещо с него. Нещо, с което да накарам Ама да разбере — както с Лена и сребърното копче. Колкото повече мислех за кейка, толкова повече идеята се избистряше в главата ми.

Пристъпих напред към Ама и кейка, избягвайки предпазливо лъжицата, и пъгнах пръста си във фъджа, колкото надълбоко можех. Не беше лесно, имах чувството, че се опитвам да сграбча шепя цимент минути преди да се е втвърдил напълно.

Но се получи.

Загребах голямо парче от кейка и го оставих да падне настрани, плъзгайки се по котлона на печката. Все едно бях отхапал от него — дупката приличаше на гигантска захапка, оставена от зъбите на невидим човек. Или призрак.

— Не — прошепна Ама. Взираше се с широко отворени очи, държейки все така лъжицата в едната си ръка и престилката си в другата. — Итън Уейт, ти ли си?

Кимнах, въпреки че тя не ме виждаше. Явно обаче Ама почувства нещо, защото отпусна лъжицата и се тръсна на стола срещу мен, а сълзите ѝ потекоха като на бебе, занесено за кръщенето си в църквата и за първи път заобиколено от купища хора, които се взират в него, докато го потапят в студената вода.

Между сълзите и хлипанията ѝ ги чух. Просто прошепнати, но чух тези думи така ясно, сякаш тя бе изкрещяла името ми.

— Моето момче...

Ръцете ѝ трепереха, докато се държеше за ръба на старата маса. Ама може и да беше една от най-великите гадателки в целия Юг, но все пак бе смъртна.

Аз бях станал нещо друго.

Поставих ръката си над нейните ръце и мога да се закълна, че тя преплете пръсти с моите. Залюля се леко на стола си, както правеше, когато пееше любимия си църковен химн или когато бе на път да реши някоя особено трудна кръстословица.

— Липсваш ми, Итън Уейт. Повече, отколкото можеш да си представиш. Не мога да гледам кръстословиците си. Не помня как да сготвя печеното. — Изтри сълзите си с длан и я задържа там, на челото си, сякаш имаше главоболие.

И ти ми липсваш, Ама.

— Не се отдалечавай много от къщи, не още, разбра ли ме? Трябва да ти кажа някои неща съвсем скоро.

Няма.

Лусил ближеше лапичката си и мъркаше доволно. После скочи от масата и изръмжа още веднъж, за всеки случай. Тръгна да излиза от кухнята, но спря, за да погледне отново към мен. Чух я как ми говори, толкова ясно, сякаш наистина имаше човешки глас.

Е? Хайде, тръгвай вече. Губиш времето ми, момче.

Обърнах се и прегърнах Ама, обвивайки дългите си ръце около цялото ѝ крехко телце, както бях правил безброй пъти преди.

Лусил спря и наклони глава в очакване. Затова постъпих както винаги когато имах работа с тази луда котка.

Станах и я последвах.

ОСМА ГЛАВА

СЧУПЕНИ БУТИЛКИ

Лусил задраска с лапички по вратата на Ама и тя се отвори. Плъзнах се вътре през процепа след котката. Стаята изглеждаше едновременно и по-добре, и по-зле от последния път, когато я бях видял, в нощта, когато скочих от водната кула. В онази нощ бурканите със сол, речните камъни и пръстта от гробищата — съставките на множеството амулети на Ама — не бяха по местата си на рафтовете, както и поне две дузини бутилки. Книгите ѝ с „рецепти“ бяха разпилени по пода и никъде не се виждаха нито един амулет или кукла. Стаята беше отражение на настроението на Ама — изгубена и отчаяна по такъв начин, че ме болеше само като си спомнех за него.

Днес изглеждаше напълно различно, но доколкото можех да преценя, бе все още изпълнена с нейните емоции, с нещата, които тя не желаше никой да види. Вратите и прозорците бяха отрупани с амулети, но ако старите талисмани на Ама бяха добри, тези изглеждаха направо невероятно — камъни, подредени в сложни конфигурации около леглото, снопчета слама, привързани около прозорците, нанизани с мъниста и малки медальончета на светци и с други символи, окачени на старинните колони на леглото. Беше положила големи усилия да задържи нещо отвън.

Бурканите и стъклениците все още бяха струпани на едно място, както помнех, но рафтовете вече не бяха голи. Бяха пълни със счупени кафяви, зелени и сини стъклени бутилки. Познах ги веднага.

Бутилките от дървото в предния ни двор.

Ама сигурно ги бе свалила оттам. Може би вече не се боеше от зли духове. Или може би не искаше да улови погрешния.

Бутилките бяха празни, но запушени с коркови тапи. Докоснах едно малко зелено шише с дълга пукнатина от едната страна. Бавно, съвсем леко, сякаш бутях Бричката нагоре по хълма към „Рейвънуд“ в горещ летен ден, издърпах тапата до ръба на устието. И стаята започна да изчезва край мен...

Слънцето бе горещо, мъглата от мочурището се издигаше като призрак над водата. Но малкото момиченце с красиво сплетени плитки беше наясно с нещата. Духовете бяха направени от по-сложни неща, не от пара и мъгла. Бяха реални като нея самата и чакаха нейната древна баба или лелите ѝ да ги повикат.

И приличаха досущ на живите хора.

Някои се държаха приятелски — като момичето, което играеше на дама и гушкеше котката си. Други бяха злобни — като стареца, който обикаляше гробището в Уейдърс Крийк винаги когато имаше гръмотевици.

И в двата случая духовете можеха да помогнат или да се държат троснато в зависимост от настроението си и от даровете, които човек им предложи.

Винаги бе добра идея да им донесеш подарък. Нейната прапрапрабаба я бе научила на това.

Къщата бе точно на хълма над залива с мочурището, издигаше се като закален от времето син фар, насочващ и мъртвите, и живите към дома. След смрачаване на прозореца винаги имаше запалена свещ, над вратата звънтяха вятърни камбанки, а на люлеещия се стол слагаха орехов пай — в случай че дойдеше неочакван гост. И някой винаги идваше.

От километри наоколо пристигаха хора, за да се срещнат със Сула Пророчицата. Така наричаха нейната прапрапрабаба заради множеството успешни гадания, които бе направила през живота си. Понякога дори спяха на поляната пред къщата, очаквайки шанса си да я видят.

Но за момичето Сула бе просто жената, която ѝ разказваше приказки и я учеше да плете дантела и да прави маслено тесто за пай. Случваше се понякога врабче да влети през прозореца и да кацне на рамото ѝ, сякаш тя бе клон на стар дъб, но това си бе просто нейната прапрапрабаба.

Когато стигна входната врата, момичето спря и приглади рокличката си, преди да влезе вътре.

— Бабо?

— Тук съм, Амари. — Гласът ѝ бе плътен и нежен. „Рай и мед“, казваха мъжете за него.

Кухнята имаше само две стаи и малка кухня. Основната стая бе мястото, където Сула работеше, гадаеше на карти таро и чаени листенца, правеше амулети и смесваше лечебни билки. Навсякъде имаше стъклени буркани, пълни с различни неща, от хамамелис и лайка до гарванови пера и пръст от гробищата. На най-долната лавица стоеше единственият буркан, който Сула позволяваше на Амари да отвори. Той бе пълен с карамелени бонбони, увити в плътна, намазана с восък хартия. Лекарят, който живееше в Монкс Корнър, ги носеше всеки път, когато идваше за мехлемите си и за някое гадаене на карти.

— Амари, ела тук — нареди Сула. Бе подредила колода карти на масата. Не бяха картите таро, по които дамите от Съмървил и Гатлин обичаха да им гадае. Баба ѝ пазеше тези за специални случаи. — Знаеш какви са, нали?

Амари кимна.

— Картите на провидението.

— Точно така — усмихна се Сула, а малките ѝ плитчици се разпиляха по раменете ѝ. Всяка бе завързана с цветно конче — желание, което някой от посетителите ѝ се надяваше да се сбъдне. — Знаеш ли по какво се различават от картите таро?

Амари поклати глава. Знаеше, че картинките са различни. Ножът бе опръскан с кръв. Двойните фигури бяха обърнати с лице една към друга и дланите им бяха долепени.

— Картите на провидението казват истината — бъдещето, което в някои дни дори нямам желание да видя. Зависи от това чие бъдеще гадая.

Малкото момиче бе объркано. Нима картите таро не показваха истинското бъдеще, ако могъща гадателка като баба ѝ разчиташе колодата?

— Мислех, че всички карти показват бъдещето, ако знаеш как да тълкуваш знаците.

Едно врабче влетя през отворения прозорец и кацна на рамото на старата жена.

— Има истина, която човек може да приеме, и такава, която не може. Ела и седни тук и ще ти покажа какво имам предвид.

Сула разбърка картите, Гневната кралица изчезна в тестето зад Черния гарван. Амари застана от другата страна на масата и

седна на нестабилния крив стол, където бяха сядали толкова много други хора преди нея, за да узнаят съдбата си.

Сула помръдна леко китката си и с едно плавно движение подреди картите на масата като ветрило. Герданите се бяха оплели на шията ѝ — сребърните амулети, гравирани с образи, които Амари не познаваше, изрисувани на ръка дървени мъниста, редуващи се с камъчета, цветни кристали, които отразяваха светлината, когато Сула се движеше. И любимият на Амари — гладък черен камък, прокаран през въженце, който лежеше точно във вдлъбнатинката на гърлото на баба ѝ.

Тя го наричаше „Окото“.

— Сега внимавай, малката ми — нареди ѝ Сула. — Някой ден ще правиш това сама и аз ще ти нашепвам с полъха на вятъра какво да казваш на хората.

Амари хареса тези думи.

Усмихна се и изтегли първата си карта.

* * *

Краищата на видението се размиха и редицата цветни бутилки отново се появиха пред погледа ми. Все още докосвах напуканото зелено шише и тапата, която бе освободила навън спомена — спомена на Ама, пленен като опасна тайна, която тя не желаше да избяга в света. Но той изобщо не бе опасен, освен може би за нея.

Все още виждах как Сула ѝ обяснява картите на провидението, картите, които един ден щяха да се подредят така, че да ѝ покажат смъртта ми.

Представих си лицата на картите, особено на Близнаците, лице до лице. Разполовената душа. Моята карта. Спомних си усмивката на Сула и колко дребничка ми изглеждаше в сравнение с гиганта, който беше като дух. Но носеше същите сложно оплетени плитки и тежки нанизы от мъниста, които се поклащаха около шията ѝ и в живота, и в смъртта. Освен въженцето с черния камък — него не го помнех.

Погледнах към празното шише, пъхнах отново тапата и го оставих на рафта при другите. Дали всички тези бутилки съдържаха

спомените на Ама? Призраци, които я преследваха по начин, по който духовете никога не биха могли.

Дали нощта на смъртта ми бе в една от тези бутилки, затворена надълбоко, там, откъдето не можеше да избяга? Надявах се да е, заради доброто на Ама.

После чух, че дъските на външното стълбище скърцат.

— Ама, в кухнята ли си? — беше баща ми.

— Тук съм, Мичъл. Къде другаде да бъда преди вечеря? — отвърна Ама. Гласът ѝ звучеше странно, но не бях сигурен, че баща ми би могъл да го забележи.

Последвах звука на гласовете им обратно по коридора. Лусил седеше в другия край, очаквайки ме, с килната на една страна главичка. Остана така, докато стигнах на няколко сантиметра от нея, и тогава стана и бавно се оттегли.

Благодаря ти, Лусил.

Бе свършила работата си и бе приключила с мен. Вероятно пред телевизора я очакваха паничка със сметана и пухкава възглавница. Едва ли щях да я стресна отново.

Когато завих зад ъгъла, баща ми си наливаше чаша студен чай.

— Итън обади ли се?

Ама застина, ножът в ръката ѝ замръзна за миг във въздуха над глава лук, но татко не забеляза. После тя започна да кълца отново.

— Каролин го е задържала, накарала го е да я чака. Знаеш каква е, изискана, но и инатлива, също като майка му.

Баща ми се разсмя, край очите му се появиха красиви бръчици.

— Вярно е, освен това е ужасен пациент. Сигурно направо подлудява Итън.

Майка ми и леля Пру не се бяха шегували, баща ми бе под влиянието на сериозно заклинание. Нямахме си представа какво се бе случило. Чудех се колко ли членове от семейството на Лена бяха нужни, за да го направят.

Ама се пресегна за морков и отсече края му, преди още да го постави на дъската за рязане.

— Счупено бедро е доста по-сериозно от грип, Мичъл.

— Знаем...

— Каква е таз тупурдия? — провикна се леля Мърси от дневната. — Опитваме се да гледаме „Риск“!

— Мичъл, ела тук. Мърси хич не я бива в музикалните въпроси. Това беше леля Грейс.

— Ти си оназ, която смята, че Елвис Пресли е все още жив — сопна се леля Мърси.

— И съм напълно убедена в туй. Още може да разкърши бедра на сцената.

После леля Грейс се провикна към кухнята.

— Мичъл, побързай. Имам нужда от свидетел. И донеси малко кейк.

Баща ми взе чинията с шоколадовия фъдж кейк, все още топъл от фурната. Когато изчезна надолу по коридора, Ама спря да кълца зеленчуци и потърка изгладения златен талисман на колието си. Изглеждаше тъжна и объркана, напукана като бутилките, подредени по рафтовете в спалнята ѝ.

— Моля те, кажи ми, ако Итън звънне утре — провикна се баща ми от дневната.

Ама се взря навън през прозореца и дълго остана неподвижна, после проговори толкова тихо, че едва я чух.

— Няма да звънне.

ДЕВЕТА ГЛАВА

„ЗВЕЗДИ И ИВИЦИ“

Оставих Ама — чувството бе, като че излизаш от огън навън, сред най-студената зимна нощ. Тя беше моят дом, сигурен и познат, беше всяко мъмрене и всяка вечеря, която ми бе приготвяла, всичко, което бях и аз. Колкото по-близо бях до нея, толкова по-топъл се чувствах — но в крайна сметка, щом се отдръпнех, осъзнавах, че студът е още по-голям.

Струваше ли си? Да се почувстваш по-добре за минута или две, знаейки, че студът ще бъде все така тук и ще те чака безмилостно?

Не бях сигурен, но за мен това не бе въпрос на избор. Не можех да стоя далече от Ама или от Лена — и дълбоко в себе си не мислех, че и някоя от тях би го пожелала.

А и се бе появила светлинка в тунела, макар и съвсем слаба. Щом Лусил можеше да ме види, това бе нещо, добър знак. Явно хората казваха истината — че котките могат да виждат духове. Само дете никога не бях предполагал, че аз ще бъда духът, който ще докаже това поверие.

А и Ама. Не че ме бе видяла, но знаеше, че съм там. Не беше много, но вдъхваше надежда. Успях да ѝ покажа присъствието си, както бях направил за Лена на гроба.

Беше изтощително — и местенето на копчето, и отчупването от кейка. Но по този начин бях предал посланието си в другия свят. В известен смисъл все още бях тук, в Гатлин, където принадлежах. Всичко се бе променило и не знаех как да го оправя. Но не бях отишъл някъде в пространството, не и истински.

Бях тук.

Съществувах.

Само ако можех да открия начин да кажа това, което наистина исках да кажа.

Имаше толкова много неща, които можех да направя с шоколадов фъдъж кейк, с една стара котка и с някой от талисманите от гердана на Лена.

Да си призная честно, чувствах се ужасно нещастен. Ама би използвала друга дума. Напълно злочест.

Бях заседнал в кръстословица, без карта. Итън Уейт.

З.Л.О.Ч.Е.С.Т.

Седем букви, хоризонтално.

И тогава ме осени. Не беше всъщност идея, по-скоро спомен — Ама седи на кухненската ни маса, съсредоточена над кръстословицата си с купа червени лютивни бонбони и купчина от изключително остри моливи номер 2. Тя използваше ребусите си, за да оправи нещата, за да прочисти съзнанието си и да намери отговор на това, което я тормозеше в момента.

Всичко си дойде на мястото. Както виждах в миг възможност за кош на баскетболното игрище или разбирах кой е убиецът още в началото на филма.

Знаех какво трябва да направя и знаех къде да отида. Щеше да е нужно малко повече от отчупването на кейк или преместването на копче, но не невъзможно повече.

Няколко букви, изписани с молив.

Беше време за посещение в офиса на „Звезди и ивици“, най-добрия и единствен вестник в окръг Гатлин.

Имах да съставям кръстословица.

* * *

Нямаше и зрънце сол по первазите на прозорците на офиса, както човек не би намерил и зрънце истина на страниците на самия вестник. Но на всеки прозорец имаше климатик. Видях повече климатици, отколкото някога бях забелязвал из някоя сграда. Те бяха останали като спомен от горещото лято, което почти бе изсушило и отвяло целия град като мъртво листо, опадало от магнолиево дърво.

Но все пак — нямаше амулети, нито сол, никакви обвързвания и заклинания, нито дори котка. Плъзнах се вътре с лекота. Човек може да свикне с такъв вид достъп до всяко място.

Вътре в офиса нямаше много неща — няколко саксии с изкуствени растения, календар със снимки от местните исторически възстановки, висящ накриво на стената, и висок плот, покрит с

линолеум. Там заставаеше човек, когато искаше да пусне за десет долара обява във вестника за уроци по пиано, подаряване на кученца или за продажба на старата кушетка, която стои в мазето му от 1972 г. Точно в такива случаи минаваш зад плота, където в редица бяха поставени три малки бюра. Те бяха покрити с вестници — тези вестници, които търсех. Така изглеждаше „Звезди и ивици“, преди да стане истински вестник, когато приличаше повече на писмен вариант на градските клюки.

— Какво правиш тук, Итън?

Обърнах се стреснато назад, ръцете ми бяха отпуснати виновно встрани, сякаш бях хванат да прониквам незаконно с взлом някъде. Което в известен смисъл бе точно така.

— Мамо?

Тя стоеше зад мен в празния офис, от другата страна на високия плот.

— Тъъ, нищо... — Само това успях да кажа. Не биваше да се изненадвам. Тя знаеше как да пресича между световите, нали ми помогна да намеря пътя си обратно към света на смъртните. И все пак не очаквах да я срещна тук.

— Странно място за невършене на „нищо“, освен ако не си решил да станеш журналист и репортер за отвъдния живот, а като се има предвид колко пъти се опитвах да те заинтересувам да се включиш в училищния вестник, това не ми се струва много вероятно.

Да, ясно. Никога не бях искал да седя на обяд на масата на зубърите, занимаващи се с вестника на гимназия „Джаксън“. Не и щом можех да обядвам с Линк и приятелите си от баскетболния отбор. Нещата, които смятах тогава за важни, сега ми се струваха глупави.

— Да, мамо.

— Итън, моля те. Какво правиш тук?

— Май мога да ти задам същия въпрос. — Майка ми ме стрелна с поглед. — Не търся работа във вестника. Искам само да подпомогна един определен раздел в него.

— Това не е добра идея. — Мама постави ръце на плота пред мен.

— Защо не? Ти ми изпращаше всички онези Предвещаващи песни. На практика е същото, само че малко по-директно.

— И какво смяташ да направиш? Да напишеш обява до Лена и да я публикуваш във вестника? „Гърси се приятелка чародейка, за предпочитане да се казва Лена Дюшан.“

Свих рамене.

— Нямах точно това предвид, но ще свърши работа.

— Не можеш да го направиш. В този свят едва успяваш да повдигнеш молив. Нямах достатъчно чародейци или медиуми, които да ти помогнат. Ще ти бъде трудно да вдигнеш дори перце.

— А *ти* можеш ли да го направиш?

Този път тя сви рамене.

— Може би.

Погледнах я настоятелно.

— Мамо, искам тя да знае, че съм добре. Да знае, че съм тук — както ти искаше аз да знам тези неща, когато разтваряше онези книги и ми предаваше посланията си в кабинета си. Сега трябва намеря начин да го съобщя на нея.

Майка ми заобиколи плота бавно, без да каже нищо. Мълча в продължение на една много дълга минута. Гледаше ме, докато приближавах към купчините вестници.

— Сигурен ли си в това? — попита колебливо накрая.

— Ще ми помогнеш ли или не?

Тя дойде и застана до мен, което бе начинът ѝ да ми отговори. Започнахме да четем материалите за новия брой на „Звезди и ивици“, които бяха поставени буквално върху всяка възможна повърхност наоколо. Наведох се над тези на най-близкото бюро.

— Очевидно дамите от Доброволческата организация на Гатлин са основали литературен клуб, наречен „Книги и кикот“.

— Леля ти Мариан ще бъде особено развълнува да чуе това; последния път, когато се опита да основе литературен клуб, не успяха да се съгласят за избора на книга за четене по никакъв начин, нямаше две еднакви предложения и се принудиха да се разпуснат след първата среща — каза майка ми с подигравателен блясък в очите. — Но не и преди да гласуват да смесят лимонадата с голяма кутия вино. За това бяха почти еднородни.

Продължих с четенето.

— Е, надявам се „Книги и кикот“ да има по-добра съдба, но ако се провалят в това начинание, не се безпокой. Основали са също и

клуб за тенис на маса, наречен „Топки и кикот“.

— Това непременно искам да го видя. — Мама надзърна над рамото ми. — Да, а вечерният им клуб за дегустация е наречен „Ястия и кикот“.

Едва успях да потисна смеха си и ѝ посочих следващия абзац.

— Пропусна най-хубавото. Преименуваха са Гатлинския котилйон на... — почакай само... — „Въртене и кикот“.

Прегледахме останалата част от материалите и се забавлявахме чудесно, доколкото това бе възможно за два блудни призрака, заседнали в пространството между световите и в офиса на вестника на малко градче. Беше като отблясък на миналия ни живот заедно, сякаш се опитвахме да залепим изрезките от реалността върху вестникарска хартия и да създадем нещо ново. Благотворителният клуб „Киванис“^[1] бе готов за годишната си разпродажба на кейкове — обикновено те бяха от онзи вид с много течния крем по средата, както ги обичаше баща ми.

Цветарският магазин „Градината на Едем“ бе спечелил наградата за най-хубава витрина на месеца, което обикновено ставаше почти всеки месец, тъй като вече нямаше чак толкова много витрини на главната улица.

Нататък ставаше все по-добре. Дива кокошка бе свила гнездо в шейната на дядо Коледа от коледната украса в двора на мисис Ашър, което бе страхотно, защото нейните празнични украси бяха отвратителни. Една година мисис Ашър дори бе сложила червило на бебето Исус, защото не смятала, че устните му се виждат достатъчно ясно в тъмното. Когато майка ми я попита директно мисли ли, че това е нормално, мисис Ашър отвърна: „Не можеш да очакваш просто да изпееш едно «осанна» и всички да схванат посланието, Лила. Бог ми е свидетел, половината от хората тук дори не знаят какво означава тази дума“. Когато майка ми я притисна, се оказа, че и тя самата си няма понятие за значението ѝ. След това никога вече не получихме покана да ѝ гостуваме.

Останалите новини бяха точно такива, каквито очаквахме — от онзи вид, който никога не се променяше, независимо че всичко наоколо вече бе различно. От градския „Контрол по животните“ бяха уловили изгубена котка; Бъд Клейтън бе спечелил състезанието за наподобяване на патешки викове на щатския конкурс на Каролина;

зложната къща в Съмървил бе обявила специална разпродажба на грамофонни плочи и бе затворила; а в момента течеше състезание за стипендия за лидерство за гимназистки.

Животът си продължаваше и без мен, предполагам.

После видях страницата с кръстословицата и я дръпнах към себе си, доколкото можах.

Ето.

— Искаш да решиш кръстословицата?

— Не. Искам да съставя една за Ама. Ако тя я види, ще каже на Лена.

Майка ми поклати глава.

— Дори да успееш да подредиш на страницата буквите така, както искаш, Ама няма да ги види. Вече не купува вестника. Не откакто ти... си тръгна. Не е докосвала кръстословица от месеци.

Намръщих се. Как бях могъл да забравя? Ама го бе казала сама, докато стоях в кухнята ни.

— Ами тогава писмо?

— Опитвала съм стотици пъти, но е почти невъзможно. Налага се да използваш само това, което вече го има на страницата. — Тя се загледа във вестника пред нас. — Всъщност може и да се получи, защото можеш да местиш буквите по черновата. Виж как са поставени на масата.

Беше права. За да съставят кръстословицата, екипът на вестника изрязваше буквите на отделни квадратчета, като буквите за скрабъл. Трябваше само да ги наместя според вече подредените думи на страницата.

Ако бях достатъчно силен да го направя.

Погледнах към майка си, по-решен от всякога.

— Тогава ще използваме кръстословицата и ще накараме Лена да я види.

Местенето на буквите на подходящото място бе като изкопаването на камъните от градината на Сестрите, но мама ми помагаше. Тя поклати глава, докато се взирахме в страницата.

— Кръстословица. Не знам защо не ми е хрумнало.

Свих рамене.

— Аз просто не съм достатъчно добър в писането на песни.

Кръстословицата бе наполовина съставена, но предположих, че тричленният екип на вестника нямаше да има нищо против някой да им помогне. Явно я готвеха за неделното издание на „Звезди и ивици“ — най-важният брой на вестника, поне по отношение на кръстословиците. Едва ли щяха да протестират, че някой е поел ангажимента да я довърши тази седмица. Направо се чудех, че още не бяха наели Ама да им прави всички.

Единствената трудна част щеше да бъде да накараме Лена да прояви какъвто и да било интерес към тази кръстословица. Но трябваше да опитаме.

Единайсет букви, хоризонтално.

П.О.Л.Т.Ъ.Р.Г.А.Й.С.Т.

Като ефимерно създание. Астрална проекция. Дух от друг свят. Призрак. Бледа сянка на някога съществувала личност, нещо, което идва посред нощ при теб, когато мислиш, че никой не те гледа.

С други думи, това, което си ти, Итън Уейт.

Шест букви, вертикално.

Г.А.Т.Л.И.Н.

Като нещо малко. Ограничено. Провинциално. Място, където сме заседнали, независимо дали в отвъдния, или в смъртния свят.

В.Е.Ч.Н.О.С.Т.

Безкрайност, нещо, което не спира, завинаги. Начинът, по който се чувстваш спрямо определено момиче, независимо дали си мъртъв, или жив.

Л.Ю.Б.О.В.

Като това, което изпитвам към теб, Лена Дюшан.

О.П.И.Т.А.Й.

Което и правя, с цялото си сърце, всяка минута, всеки ден.

Като знак — *получих твоето послание, Лена.*

После ме завладя мисълта колко много бях загубил, за всичко, което ми бе отнело това тъпо падане от водната кула, и изгубих контрол. Хватката, с която държах Гатлин в съзнанието си, се отпусна. Първо очите ми се замъглиха, после буквите се размазаха и потънаха в нищото, докато светът изчезваше под краката ми и аз изчезвах заедно с него.

Пресичах обратно. Опитах се да си спомня думите от свитъка, онези, които ме бяха довели тук, но умът ми не можеше да се фокусира

върху нищо.

Беше прекалено късно.

Заобиколи ме мрак и почувствах нещо като вятър да вее в лицето ми и да бучи в ушите ми. После чух гласа на майка си — силен и уверен като студената ѝ ръка, която бе сграбчила моята.

— Итън, дръж се. Хванах те.

[1] „Киванис“ — международна благотворителна организация, основана в САЩ през 1915 г. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА ЗМИЙСКИ ОЧИ

Почувствах как стъпалата ми докосват нещо солидно, както когато слезеш от влака и стъпиш на платформата на перона. Видях пода, дъските на предната веранда, после черните си кецове, които стъпват на тях.

Бяхме пресекли обратно, оставяйки света на живите зад нас. Бяхме отново там, където ни бе мястото, при мъртвите.

Не исках да мисля за това по този начин.

— Е, ма крайно време беше! Изчаках си чакането тук — взмути се леля Пру, която ни посрещна в отвъдния свят, на предната веранда на имението „Уейт“ — онова в средата на гробището.

Все още не бях свикнал с гледката на къщата ни тук вместо обичайните мавзолеи и статуи на жалеещи ангели, които властваха в „Градината на вечния покой“. Но стояща до парапета, с трите кучета, приседнали покорно в краката ѝ, леля Пру също изглеждаше доста властна. Или по-скоро, бясна като раздразнен стършел.

— Лельо... — казах аз и се почесах притеснено по врата.

— Итън Уейт, чаках та толкоз време! Мислех, че шъ та няма само за минутка. — Трите кучета изглеждаха възмутени също като нея, когато леля Пру кимна към майка ми. — Лила...

— Лельо Прудънс...

Двете се гледаха една друга наострено, което ми се стори странно. Винаги се бяха разбирали добре.

Усмихнах се на леля си и се опитах да сменя темата.

— Направих го, лельо Пру. Пресякох отвъд. Бях... нали знаеш, от другата страна.

— Можеше да кажеш на хората, та да не висят отвън на верандата ти цял ден — размаха към мен носната си кърпичка леля ми.

— Ходих до „Рейвънуд“ и до „Грийнбриър“, и до къщи, и до „Звезди и ивици“...

Леля Пру ме погледна въпросително, сякаш не ми вярваше.

— Наистина ли?

— Е, не сам. С мама. Тя ми помогна някак. Госпожо...

Майка ми изглеждаше развеселена, а леля ми — не.

— Е, ако искаш да си замъкнеш задника обратно там, и туй да е толкоз сигурно, колкот' и че проповедникът има шанс да влезе в рая, тря'а да си поговорим.

— Прудънс — намеси се майка ми със странен тон, в който долових предупреждение. За какво?

Не знаех какво да кажа, затова просто продължих да говоря.

— Искаш да кажеш, да пресека отново ли? Защото мисля, че вече започвам да го схващам...

— Спри да дуднеш и ма чуй, Итън Уейт! Не говоря за пресичане. Говоря за връщане. В добрия, стар свят на живите.

За секунда помислих, че се шегува с мен. Но изражението ѝ не се промени. Тя беше сериозна — поне доколкото моята стара луда леля можеше да бъде сериозна.

— За какво говориш, лельо Пру?

— Прудънс — обади се отново мама. — Не го прави.

Какво да не прави? Да ми даде възможност да се върна обратно?

Леля Пру погледна майка ми и започна да слиза по стъпалата, местейки обутите си в ортопедични обувки крака един по един. Протегнах ръка да ѝ помогна, но тя бе инатлива, както винаги, и ме отблъсна. Когато стигна до зеления килим от трева в началото на стълбището, застана точно пред мен.

— Беше грешка, Итън. От най-големите. Нищо от туй не биваше да се случва.

Обзе ме трепет на надежда.

— Какво?

Лицето на майка ми изгуби цвета си, стана като мъртвешка маска.

— Спри.

Помислих, че ще припадна. Вече не можех да дишам от вълнение.

— Няма — каза леля Пру, присвивайки очи зад очилата си.

— Мислех, че решихме да не му казваме, Прудънс.

— Ти реши, Лила Джейн. Аз съм прекалено стара, за да не правя туй, коет' ща.

— Аз съм му майка — не се предаваше мама.

— Какво става тук? — опитах да се намеся аз, но никоя от тях не ми обърна внимание и не погледна към мен.

Леля Пру повдигна брадичка.

— Момчето е достатъчно голямо, за да решава такъвиз важни неща само, не мислиш ли?

— Не е безопасно — скръсти ръце на гърдите си мама. — Не искам да съм груба с теб, но ще те помоля да си тръгнеш.

Не бях чувал майка си да говори така на някоя от Сестрите. Все едно бе обявила световна война на фамилията Уейт. Това обаче не спря леля Пру.

Тя просто се разсмя.

— Не мож' прибра разляната меласа обратно в буркана, Лила Джейн. Знайш, че е вярно. И знайш, че нямаш право да крийш туй от момчето си.

Леля Пру ме погледна право в очите.

— Искам да дойдеш с мен. Има някой, с когот' тря'а да са срещнеш.

Майка ми само я изгледа умолително.

— Прудънс...

Леля Пру й хвърли поглед, който можеше да умори и изсуши цяла цветна леха.

— Стига с туй „Прудънс, та Прудънс...“. Не мож' спра туй нещо. И там, къдет' отиваме, ти не мож' да дойдеш, Лила Джейн. Знайш много добре, че и двете искаме само най-доброто за момчето.

Беше класическата маневра на Сестрите, от онези, при които преди да си мигнал, вече нещата са извъртени така, че винаги става тяхното. Маневра, придружена с изражение на лице и поглед на блага стара жена, които могат да покъртят и най-суровите сърца.

Секунда по-късно майка ми отстъпи. Сигурно никога нямаше да разбере какво стана при тази мълчалива размяна на погледи и навярно така бе по-добре.

— Ще те чакам тук, Итън — обърна се към мен майка ми. — Но внимавай.

Леля Пру се усмихна победоносно.

Един от Харлон Джеймсовците започна да лае. После тръгнахме по тротоара толкова бързо, че едва успях да следвам уж слабата

старица и късокраките кучета.

* * *

Последвах леля Пру и скимтящите кучета до външните граници на „Градината на вечния покой“ — покрай съвършено реставрираното имение в южняшки стил на семейство Сноу, поставено на същото място, където в другия свят се намираще техният масивен мавзолей в гробището на живите.

— Кой е умрял? — попитах аз, обръщайки се към леля Пру. Струваше ми се, че нищо на света не можеше да пребори могъщата Савана Сноу.

— Прапрадядо Сноу, много отдавна, още кат' си бил в памперси. Отдавна е тук. Туй е най-старият парцел в редицата.

Леля Пру тръгна по каменната пътека, която водеше зад къщата, и аз се затътрих послушно зад нея.

Насочихме се към стара барака зад имението, прогнилите й дъски едва поддържаха изкривения покрив. Виждаха се малки ронещи се късчета засъхнала боя, която бе останала по дървото, независимо че някой се бе опитал да я изстърже. Никакво стържене не би могло да прикрие отънька на боята, която бе толкова често използвана и в нашата къща в Гатлин — призрачното синьо. Особеното синьо, което е трудно за описване, и се смята, че прогонва не само насекоми, но и духове от дома. Предполагам, че Ама май бе права, че духовете не си падат много по този цвят. Като се огледах наоколо, видях разликата — наблизо май нямаше нито един съсед по гроб.

— Лельо Пру, къде отиваме? Познавам достатъчно членове на фамилията Сноу не за един, а за два живота.

Тя ме погледна намръщено.

— Казах ти — тря'а да потърсим някой, който знай повече за таз каша. — Протегна се към напуканата дръжка на бараката. — Бъди благодарен, че съм от Статъм, а ний сме известни, че са погаждаме с хора от всякакъв сой, иначе нямаше да намерим душа, която да ни помогне.

Не можех да погледна леля си в очите. Боях се, че ще избухна в смях, като се имаше предвид, че тя изобщо не се разбираше с хората,

независимо от какъв вид и сой бяха, поне не и в този Гатлин, в който бях живял аз.

— Да, госпожо.

Тя влезе в бараката, която приличаше на това, което си беше — обикновена, стара съборетина. Но ако бях научил нещо от Лена и от преживяванията ми в нейния свят, то беше, че нещата невинаги са такива, каквито изглеждат.

Последвах леля Пру — и Харлон Джеймсовците — вътре и затворих вратата зад нас. Пукнатините в дървените дъски пропускаха само толкова светлина, колкото да я видя как се върти и оглежда наоколо. Посегна към нещо и осъзнах, че това бе друга дръжка.

Скрита врата — като онези в чародейските тунели.

— Къде отиваме?

Леля Пру спря, ръката ѝ все така беше положена върху желязната дръжка.

— Не всички имат късмета да са погребани в „Градината на вечния покой“, Итън Уейт. Чародейците, доколкото помня, имат същите права върху отвъдния свят като нас, не мислиш ли?

Отвори вратата с лекота и ние се озовахме изведнъж на скалист бряг.

Пред нас видях къща, която балансираше опасно на ръба на урвата. Старите дървени дъски имаха същия тъжен сив цвят като скалите, сякаш бяха старателно издялани от тях. Беше малка и проста и скрита точно пред очите ти, както толкова много други неща в света, който бях напуснал.

Гледах как вълните се разбиват в скалите, как се протягат към къщата, но в крайна сметка отстъпват назад. Това място бе издържало изпитанието на времето и отричаше природата по начин, който ми се струваше невъзможен.

— Кой живее тук? — попитах аз и предложих ръка на леля Пру, за да ѝ помогна да се придвижи по неравната повърхност.

— Нали знайш к'во казват за котките и любопитството. То мож' и да не те убие, ма шъ ти докара много неприятности по тез места. Макър неприятностите теб явно да те намират и когат' не ги търсиш — заключи тя и повдигна краищата на дългата си пола с другата си ръка. — Скоро шъ разбереш.

След това не каза нито дума повече.

Катерихме се по коварното стълбище, издълбано отстрани на урвата. На местата, където скалата не бе укрепена с напукани дъски, камъните се ронеха под краката ми и понякога залитах. Постоянно си напомнях, че няма да се понеса надолу към смъртта си, понеже така или иначе вече бях мъртъв. Въпреки това тази мисъл не ми помагаше толкова, колкото би си помислил човек. Това бе друго нещо, което научих от чародейския свят: винаги има нещо ужасно, което те очаква зад следващия ъгъл. Нещо, от което да се боиш, дори да не си открил какво ще бъде то.

Когато стигнахме до къщата, единствената мисъл в главата ми бе колко много приличаше на имението „Рейвънуд“, макар на пръв поглед двете постройките да бяха напълно различни. Стилът на „Рейвънуд“ бе на класически гръцки храм, огромно имение, а това бе миниатюрна съборетина. Но и двете къщи изглеждаха някак живи, сякаш осъзнаваха присъствието ни, пълни с мощ и магия. Тази пред нас бе заобиколена от приведени дървета с полегати клони, които се бяха предали от честите удари на вятъра. Приличаше на някаква крива рисунка, която си намерил в книга, предназначена да плаши децата и да предизвиква кошмари нощем. От онези книги, в които децата са уловени от по-зловещи неща от вещици и ги поглъщат по-страшни създания от обикновени вълци.

Помислих си — хубаво е, че вече не ми се налага да спя. Леля Пру продължи непоколебимо напред. Тръгна право към вратата и потропа с излъсканата от времето медна кръгла халка три пъти по нея. По рамката бяха издълбани някакви неща, написани на наядски, древния чародейски език.

Отстъпих назад, пускайки всичките Харлон Джеймсовци да минат пред мен. Те лаеха с тънките си гласчета. Нямах възможност да огледам надписа по-внимателно, защото вратата се откряна.

Възрастен мъж стоеше пред нас. Предположих, че е Блудник, но това разграничение нямаше кой знай какво значение тук — всички бяхме духове от един или друг вид. Главата му бе обръсната и страшна, очертанята на черепа му изпъкваха по зловещ начин. Бялата му брада бе подстригана късо, очите му бяха скрити под тъмни слънчеви очила. Носеше черен пуловер, който направо висеше върху слабото му, все още отчасти скрито от вратата тяло. В него имаше

нещо крехко и изнурено, сякаш бе избягал от трудов лагер или от нещо по-лошо.

— Прудънс — кимна той. — Това ли е момчето?

— Разбира се, че е туй. — Леля Пру ме побутна напред. — Итън, това е Обадайя Трублъд. Влизай.

Протегнах ръка.

— Приятно ми е да се запознаем, сър.

Обадайя ми протегна дясната си ръка, която досега бе скрита зад вратата.

— Сигурен съм, че ще разбереш защо няма да можем да се здрависаме.

Ръката му бе отрязана до китката, черна линия бележеше мястото, където е била дланта му. Над белега китката му бе ужасяващо плашеща, сякаш бе пробождена многократно с нещо остро, сякаш някой бе забивал зъбите си в нея.

И май бе точно така.

Пет виещи се черни змии излизаха от китката му вместо пръстите, които някога бе имал. Те съскаха и стрелкаха главите си напред във въздуха, виейки се една около друга.

— Не се тревожи — каза Обадайя. — Няма да те наранят. Забавлението им е да мъчат мен.

Не можах да се сетя какво да кажа. Искях да избягам. Харлон Джеймсовците залаяха по-силно и змиите им изсъскаха в отговор. Леля Пру се намръщи.

— Млък бе. Не ти, на тях говоря.

Взирах се в змийската ръка. Нещо в нея ми бе познато. Колко мъже с ръце със змийски пръсти можеше да има? Защо имах чувството, че съм го срещал и преди?

Внезапно се сетих кой бе Обадайя — мъжът, когото Макон бе пратил Линк да търси в Тунелите миналото лято, точно след Седемнайсетата луна. Мъжът, който бе умрял пред очите на Линк, след като Хънтинг го бе ухапал в дома му, в тази къща — поне откъдната нейна версия. Тогава си мислех, че Линк преувеличава, но явно не е било така.

Дори Линк не може да измисли нещо подобно.

Змията, заместваща палеца на Обадайя, се уви около китката му, протягайки главата си към мен. Езикът ѝ се подаваше и прибираше

като стрела, малка летяща раздвоена стрела. Леля Пру ме побутна напред и аз се препънах, на няколко сантиметра от змиите.

— Влизай. Не се боиш от няколко зли, но мънички градински змийчета, нали?

Шегуваше ли се? Тези приличаха на смъртоносни гърмящи змии, на кротали.

Обърнах се притеснено към Обадайя.

— Съжалявам, сър. Просто ме хванахте неподготвен.

— Не го мисли повече — махна той небрежно с другата си нормална ръка. — Не е нещо, което човек вижда всеки ден.

Леля Пру се намръщи.

— Виждала съм аз и по-странни нещица, едно или две...

Погледнах я изненадано, но тя изглеждаше невероятно самодоволна, сякаш всеки ден се здрависваше с някоя змийска ръка.

Обадайя затвори вратата зад нас, но не преди да огледа навън във всички посоки.

— Сами ли дойдохте? Да не ви е проследил някой?

Леля Пру поклати глава.

— Мен? Никой не мож' ма следи.

Не се шегуваше.

Погледнах Обадайя.

— Може ли да попитам нещо, сър?

Трябваше да знам със сигурност дали бе срещал Линк, дали бе същият мъж.

— Разбира се.

Прокашлях се неловко.

— Мисля, че сте срещали мой приятел. Когато сте били жив, имам предвид. Той ми разказа за човек, който приличал на вас.

Обадайя протегна ръката си.

— Имаш предвид човек с пет змии вместо пръсти? Едва ли има много такива.

Не бях сигурен как да разкажа следващата част.

— Ако сте се срещнали с моя приятел, той е бил с вас... когато... когато сте умрели. Не знам дали има значение, но ако е така наистина, бих искал да ми кажете.

Леля Пру ме погледна объркано. Тя не знаеше за това, Линк го сподели единствено с мен. Обадайя също ме гледаше.

— Този твой приятел познава ли случайно Макон Рейвънуд?
Кимнах.

— Да, сър.

— Тогава си го спомням много добре — усмихна се мъжът. — Видях как достави съобщението ми за Макон, след като умрях. От тази страна можеш да видиш много неща.

— Навярно е така, сър.

Беше прав. Понеже бяхме мъртви, можехме да видим всичко. И понеже бяхме мъртви, нямаше никакво значение дали сме го видели или не. Така че цялата тази концепция за „голямото виждане и възмездие от отвъдното“ май беше много надценена. И обикновено виждаш повече неща, отколкото искаш.

Сигурен бях, че едва ли съм първият, който би заменил с готовност цялото това вселенско виждане за още съвсем мъничко живот. Не го казах обаче на Едуард с ръцете змии^[1], не исках дори да мисля колко общо имахме ние двамата — аз и мъжът, чиито пръсти имаха остри зъби.

— Защо не се настаните по-удобно? Имаме много да си говорим — побутна ни Обадайя по-навътре към дневната — всъщност единствената стая, която виждах, освен малката кухня и една самотна врата в края на коридора, явно водеща към банята.

Стаята бе като гигантска библиотека. Рафтовете се простираха от пода до тавана, нестабилна метална стълбичка бе допряна до най-високата лавица. На нещо като дървен плот бе поставена голяма книга с кожена подвързия — като речника, който имахме в Окръжната библиотека на Гатлин. Мариан щеше да хареса това място.

В стаята нямаше нищо друго освен четири стола с облегалки за ръцете и износена тапицерия. Обадайя ни изчака да се настаним, преди да избере стол, на който да седне срещу нас. Свали черните очила, които носеше, и очите му се впериха в моите.

Трябваше да се досетя.

Той бе тъмен чародеец. Естествено.

Беше логично, ако наистина бе мъжът от историята на Линк. И все пак, какво правеше леля Пру, защо ме бе довела при този тъмен чародеец?

Обадайя явно знаеше какво си мисля.

— Да не би да смяташе, че тук няма тъмни чародейци?

Поклатих глава.

— Не, сър. Просто не бях мислил по въпроса.

— Изненада — усмихна ми се леко злокобно Обадайя.

Леля Пру ми се притече на помощ.

— Отвъдният свят е място за недовършените дела. За хора кат' теб и мен, и кат' Обадайя, койт' оц' не е готов да премине нататък.

— И като майка ми?

Тя кимна.

— За Лила Джейн важи даж' повече, отколкот' за много други. Тя виси тук по-дълго от мнозина от нас.

— Някои могат да пресичат свободно и по желание между този свят и другите — обясни Обадайя. — В крайна сметка ще стигнем до целта на пътуването си. Но тези, чиито животи са били прекъснати малко преди да поправим грешките си, които ни преследват, оставаме тук, докато намерим този миг на покой.

Не беше нужно да ми го казва, вече го знаех — пресичането бе сложна работа. И все още не бях открил нищо, което да прилича на покой дори малко. Обърнах се към леля Пру.

— Значи и ти си заседнала тук? Искам да кажа, когато не пресичаш обратно, за да видиш Сестрите. Заради мен ли?

— Мога да си тръгна, ако освободя ума си — потупа тя ръката ми, сякаш да ми напомни, че едва ли има нещо или някой, който да я задържи някъде, ако тя не желае. — Но няма да тръгна никъде, докато не се прибереш у дома, къдет' ти е мястото. Ти си част от мойта недовършена работа, Итън. И тря'а да поправя нещата.

Замисли се, после отново ме потупа гальовно, но по бузата.

— Освен туй, какво друго да правя? Тря'я да изчакам Мърси и Грейс да се дотърят.

— Да се прибера у дома? В Гатлин ли?

— Липсваш на Ама, на Лена, на всичките си другарчета — отвърна тя.

— Лельо Пру, едва успях да пресека в другия свят и никой не можеше да ме види.

— Ето тук грешиш, момче — намеси се Обадайя и една от неговите гневни змии заби зъбите си в кожата на китката му. Той се намръщи и извади черно парче плат, приличащо на малка качулка, от джоба си. Уви го около главите на съскащите змии, като използва двете

въжета в края му, за да го пристегне. Змиите мърдаха и се блъскаха под плата. — Сега, докъде бях стигнал?

— Добре ли сте? — попитах аз. Бях доста стреснат. Не всеки ден виждаш човек, пък било то Блудник, да бъде хапан от собствената си ръка. Поне се надявах да не ми се налага да го виждам всеки ден.

Но Обадайя не искаше да говори за себе си.

— Когато чух за обстоятелствата, които са те довели до тази страна на воала, веднага пратих съобщение до леля ти и до майка ти.

Леля Пру зацъка нетърпеливо с език.

Това обясняваше защо бе поискала да дойда тук. И защо майка ми не бе съгласна.

Само защото си казал едни и същи новини на двама души от едно семейство, това не означава, че те ще ги възприемат по еднакъв начин. Майка ми често казваше, че хората от семейство Евърс са най-инатливите, упорити и вироглави личности, на които можеш да попаднеш, а Уейт били още по-лоши. Рояк жужащи над гнездото си оси — така наричаше баща ми семейните сбирки.

— Откъде научихте за станалото? — Опитвах се да не гледам към гърчещите се под черната качулка змии.

— Новините пътуват бързо в отвъдния свят — каза той, но се поколеба. — По-важното е, че знаех, че всичко това е грешка.

— Казах ти, Итън Уейт — кимна леля Пру самодоволно.

Ако беше грешка, ако не трябваше да съм тук, може би имаше начин нещата да се оправят. Може би наистина беше възможно да се прибера у дома.

Исках толкова отчаяно това да е истина, както исках да е сън, от който можех да се събудя. Но знаех, че нищо не е толкова просто.

Нищо никога не става така, както искаш. Поне вече не. Не и за мен.

Те просто не разбираха.

— Не беше грешка. Аз сам избрах да дойда тук, мистър Трублъд. Направихме го заедно с Лилум. Ако не бях постъпил така, хората, които обичам, и много други щяха да умрат.

Обадайя кимна.

— Знам всичко това, Итън. Знам и за Лилум, и за Общия ред. Не поставям под съмнение това, което си направил. Казвам обаче, че не е

трябвало да ти се налага да правиш този избор. Не е написано в хрониките.

— „Хрониките на чародейците“ ли?

Бях виждал книгата само веднъж, в архива, когато Съветът на пазителите разпитваше Мариан, но за втори път, откакто бях дошъл, ставаше дума за нея. Откъде Обадайя знаеше за нея? Каквото и да означаваше това, беше ми ясно, че майка ми няма голямо желание да ми помогне да разбере.

— Да — кимна мъжът.

— Не разбирам какво общо има това с мен.

Чародеецът замълча за миг.

— Хайде, кажи му — погледна го леля Пру със същия настоятелен поглед, с който ме гледаше, преди да ме накара да направя някаква глупост. Като това да заравям жълди в градината на Сестрите за бебетата катерици. — Той заслужава да знай. Кажи го без недомлъвки.

Обадайя кимна към нея и ме погледна отново със златистите си, жълти очи, от които кожата ми настръхваше така, както и от вида на змийската му ръка.

— Както знаеш, „Хрониките на чародейците“ са архив, в който е записано всичко, което се случва в света. Но там е записано и това, което може да се случи — възможното бъдеще, което не се превръща в реалност.

— Миналото, настоящето и бъдещето. Помня.

Това бяха тримата странно изглеждащи Пазители, които бях видял в библиотеката и по време на процеса на Мариан. Как можех да ги забравя?

— Да. В Отвъдното съдилище, мястото, където се пазят и където заседава Съветът на пазителите, това бъдеще може да бъде променено, преобразувано от тях от *възможно* в *действително*.

— Да не казвате, че книгата, хрониките могат да променят бъдещето? — Бях смаян. Мариан никога не бе споменавала подобно нещо.

— Могат — отвърна Обадайя. — Ако някоя страница бъде променена или добавена. Страница, която никога не е трябвало да бъде там.

По гръбнака ми премина тръпка.

— За какво говорите, мистър Трублърд?

— Страницата, в която е разказана историята на твоята смърт, никога не е била част от оригиналните хроники. Добавена е. — Чародеецът ме погледна многозначително.

— И защо някой ще направи нещо такова?

— Има повече причини за действията на хората, повече от действията, които се осъществяват наистина. — Гласът му бе студен, изпълнен със съжаление и тъга, каквито не бих очаквал от тъмен чародеец. — Важното е, че твоята съдба — тази съдба — може да бъде променена.

Променена? Може ли да бъде спасен нечий живот, след като е свършил?

Бях ужасен, боях се да задам следващия си въпрос, боях се да повярвам, че има начин да си върна всичко, което бях загубил. Гатлин. Ама.

Лена.

Исках само да я почувствам в ръцете си, да чуя гласа ѝ в главата си.

Исках да открия път обратно до чародейското момиче, което обичах повече от всичко в този свят, в който и да е свят.

— Как?

Въпросът всъщност нямаше значение. Щях да направя всичко, което бе нужно, и Обадайя Трублърд го знаеше.

— Опасно е — предупреди ме сериозно той. — По-опасно от всичко друго в смъртния свят.

Чувах думите му, но не им вярвах. Нямаше нищо по-страшно и опасно от това да остана тук.

— Какво трябва да направя?

— Трябва да унищожиш страницата си в „Хрониките на чародейците“. Онази, в която е описана смъртта ти.

Имах хиляди въпроси, но само един бе истински важен.

— Ами ако грешите и страницата си е била там?

Обадайя се загледа в това, което бе останало от ръката му; змиите се гърчеха и се опитваха да хапят дори под качулката. Сянка помрачи лицето му.

Той повдигна глава и ме погледна право в очите.

— Знам, че не беше там, Итън. Защото аз сам я написах.

[1] Обадайя е сравнен с героя от филма „Едуард Ножиците“, една от най-популярните ранни роли на Джони Деп. — Б.пр. ↑

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

ТЪМНИ НЕЩА

В стаята стана тихо, толкова тихо, че чувах как пукат дъските на стените, когато вятърът ги притискаше отвън. Толкова тихо, че чувах ясно и силно съскането на змиите, тежкото дишане на леля Пру заради астмата ѝ и безмилостното биене на сърцето ми. Дори Харлон Джеймсовците усетиха, че нещо не е наред, и се скриха зад един стол.

За секунда не можех да мисля. Съзнанието ми бе абсолютно празно. Нямах как да осмисля чутото — да разбере защо човек, когото никога не бях срещал, е променил хода на живота ми, и то така насилствено и необратимо.

Какво, по дяволите, съм му направил?

Най-накрая открих думите си, поне някои от тях. Имаше други, които не бих могъл да произнеса пред леля Пру, защото тя щеше да мие устата ми със сапун седмици наред, а вероятно щеше да ме накара и да изпия цяла бутилка с табаско за прочистване.

— Защо? Вие дори не ме познавате...

— Сложно е...

— Сложно? — повиших неволно глас и скочих от стола си. — Съсипахте живота ми. Принудихте ме да избира между спасяването на хората, които обичам, и саможертвата. Нараних всичките си близки и любими. В момента на баща ми е направено заклинание, за да не полудее, когато научи истината!

— Съжалявам, Итън. Не бих пожелал това и на най-големия си враг.

— Не. Но го пожелайте за едно седемнайсетгодишно момче, което никога не сте срещали.

Този човек нямаше да ми помогне. Той бе причината да се озова в този кошмар.

Леля Пру се протегна и хвана ръката ми.

— Знам, че си ядосан, и имаш пълното право да бъдеш. Но Обадайя мож' да ни помогне да та върнем у дома. Затуй седни и изслушай туй, коет' има да ти каже.

— Откъде си сигурна, че можем да му се доверим, лелю Пру? Всяка дума, която излиза от устата му, навярно е лъжа — издърпах сърдито ръката си аз.

— Чуй го и слушай добре — стисна тя дланта ми по-силно, отколкото очаквах от нея, и аз седнах отново на стола си. Леля Пру ме накара да я погледна в очите. — Познавам Обадайя Трублъд много отдавна, преди да бъде Мрак или Светлина, преди да направи нещо погрешно или правилно. Прекарала съм по-добрата част от живота си, обикаляйки чародейските тунели с Трублъд и татко ми.

Леля Пру се умълча за малко и погледна към тъмния чародец.

— И ми е спасявал живота веднъж-дваж там долу. Макар да не бе достатъчно умен да спаси себе си.

Не знаех какво да мисля. Може би леля ми бе правила карти на Тунелите с Обадайя, може би тя имаше основание да му се довери, но това не означаваше, че аз можех.

Той явно знаеше какво си мислех.

— Итън, може да ти е трудно да повярваш, но знам какво е да се чувстваш безпомощен — да зависиш от милостта на решения, които не можеш да вземеш.

— Не, нямате си представа какво чувствам.

Чувах гнева в гласа си, но не се и опитвах да го прикрия. Исках Обадайя Трублъд да знае, че го мразех за това, което бе причинил — на мен и на хората, които обичах.

Сетих се за Лена, която бе оставила копчето на гроба ми. Той не знаеше какво бе това чувство — за мен и за Лена.

— Итън, знам, че не му вярваш, и не та виня. — Леля Пру реши да се намеси решително. — Но та моля да ми се довериш и да го чуиш.

Погледнах Обадайя в очите.

— Започвайте да говорите. Как да се върна обратно?

Той си пое дълбоко дъх.

— Както казах, единственият начин да си върнеш обратно живота е да заличиш смъртта си.

— Значи, ако унищожа онази страница, ще се прибера у дома — така ли? — Исках да съм сигурен, че няма никакви уловки.

Никакво по-ранно призоваване на луната, никакво разцепване на половина. Никакви заклинания, които да ме спрат да си тръгна, след като страницата изчезне.

Той кимна.

— Да. Но първо трябва да вземеш книгата.

— Искате да кажете от Съвета на пазителите, от Отвъдното съдилище, както го нарекохте, така ли? Пазителите я носеха със себе си, когато дойдоха при леля Мариан.

— Точно така. — Той ме погледна изненадано. Предполагам, че не бе очаквал да знам нещо за хрониките.

— Тогава какво чакаме? Да свършваме с това. — Бях почти станал от стола си, когато осъзнах, че Обадайя въобще не бе помръднал.

— Да не мислиш, че можеш просто да влезеш там и да вземеш страницата? — попита той. — Не е толкова лесно.

— И кой ще ме спре? Банда жалки Пазители? Какво имам да губя? — Опитах се да не мисля колко страшни ми се бяха сторили, когато ги видях за първи път в архива.

Обадайя свали качулката от ръката си и змиите изсъскаха и започнаха да се хапят една друга.

— Знаеш ли кой ми причини това? „Банда жалки Пазители“, които ме хванаха да се опитвам да открадна своята страница от хрониките.

— Имай милост към нас, Спасителю наш — прошепна бързо леля Пру и си повя с кърпичката си.

За секунда не знаех дали да му повярвам. Но разпознах емоцията, появила се на лицето му, защото и аз я бях изпитвал много пъти.

Страх.

— Пазителите ли го направиха?

Той кимна.

— Ангелус и Адриел. Бяха във великодушно настроение.

Зачудих се дали Адриел бе големият, онзи, който бе дошъл в архива с Ангелус и жената албинос. Те бяха тримата най-странно изглеждащи хора, които бях виждал в живота си и в чародейския свят. Поне до днес.

Погледнах към Обадайя и змиите му.

— Както казах, какво могат да ми направят сега? — Опитах се да се усмихна, макар да не ми бе забавно. Беше ми точно обратното на забавно.

Обадайя протегна ръката си, змиите се извиха и се изпънаха напред, сякаш искаха да ме достигнат.

— Има по-лоши неща от смъртта, Итън. Неща, по-тъмни от тъмните чародейци. И аз трябваше да съм наясно с това. Ако те заловят, Пазителите никога няма да ти позволят да напуснеш библиотеката им. Ще станеш техен писар и роб, ще бъдеш принуден да пренаписваш бъдещето на невинни чародейци... и на смъртни Водачи, които са обвързани с тях.

— Водачите са доста рядък вид. Колко може да има, та да се налага толкова писане за тях?

Всъщност никога не бях се натъквал на друг Водач, а бях срещал повече Бесове и инкубуси, и чародейци от всякакъв друг вид, отколкото ми се искаше.

Обадайя се наведе напред на стола си, като закри отново деформираната си ръка с качулката.

— Може би не са толкова редки, колкото си мислиш. Може би просто не живеят достатъчно дълго, за да ги открият чародейците.

В думите му имаше неоспорима истина, която не можех да обясня. Предполагам, че някаква част от мен знаеше, че лъжата щеше да звучи различно. Друга част знаеше, че винаги щях да бъда в опасност, по един или друг начин — със или без Лена. Независимо дали е било предопределено да скоча от водна кула или не. И в двата случая страхът в гласа му щеше да бъде достатъчно доказателство, че казва истината.

— Добре, значи няма да допусна да ме хванат.

Лицето на леля Пру издаваше, че е притеснена.

— Може би все пак туй не е най-добрата идея. Тря'а да са върнем у нас и да помислим. Да говорим с майка ти. Тя ни очаква.

Стиснах ръката ѝ.

— Не се тревожи, лельо Пру. Знам пътя. Има Врата на времето — *Temporis porta*, в един стар тунел под нашата къща. Мога да вляза и да изляза оттам, преди Пазителите да осъзнаят, че съм вътре.

Щом можех да преминавам през стени в света на смъртните, бях напълно сигурен, че ще мога да мина и през *Temporis porta*.

Обадайя отчупи края на дебела пура. Ръката му трепереше, докато вдигаше клечката кибрит и я запалваше. Когато краят ѝ грейна в оранжево, вдиша бавно няколко пъти.

— Не можеш да влезеш в библиотеката на Пазителите през света на смъртните. Трябва да влезеш през шева — каза с равен глас, сякаш ми даваше указания как да стигна до местната бакалия, за да купя мляко.

— Имате предвид Голямата бариера?

Струваше ми се странно място за врата към вътрешното светилище на Пазителите.

— Мога да се справя. Правил съм го вече веднъж, ще успея отново.

— Това, което си правил, е нищо в сравнение с това, което ще ти се наложи сега. Голямата бариера е просто единственото място, до което си стигнал през шева — обясни Обадайя. — Оттам можеш да преминеш в други светове, в сравнение с които Бариерата ще ти се струва родна и позната като дома ти.

— Просто ми кажете как да стигна дотам.

Губехме време и всяка секунда, в която седяхме и си говорехме, беше още една секунда далече от Лена.

— Трябва да преминеш Голямата река, която тече през Голямата бариера, по цялото протежение на шева. Тя бележи границата между световите.

— Като река Стикс?

Той не ми обърна внимание.

— А не можеш да я преминеш, освен ако не притежаваш „речните очи“ — два гладки черни камъка.

— Шегувате ли се?

Чародеецът поклати глава.

— Никак даже. Те са много редки и трудно се намират...

— Речните очи. Схванах. Мога да намеря няколко камъка...

— Ако успееш наистина да прекосиш реката, а това ще бъде доста сериозно изпитание, пак трябва да минеш покрай Пазача на портите, преди да влезеш в библиотеката.

— И как да го направя?

Обадайя издиша гъсти кълбета дим от пурата си.

— Трябва да му предложиш нещо, подарък, който не може да откаже.

— И какво шъ е то например? — попита небрежно леля Пру, сякаш можеше да извади каквото си пожелае от джоба си.

Като че ли Пазачът на портите би се заинтересувал от три ментови бонбона, няколко пакетчета суха сметана и снопче нагънати кърпички.

— Винаги е различно. Трябва сам да разбереш, когато стигнеш там — каза Обадайя. — Той има... еkleктичен вкус.

Не каза нищо повече. *Подарък. Еkleктичен вкус.* Каквото и да означаваше това.

— Добре. Значи трябва да намеря черни камъни и да пресека Голямата река — казах аз. — Да разбере какво желае Пазачът на портите и да му го дам, за да вляза в библиотеката. После да открия „Хрониките на чародейците“ и да унищожа страницата си. — Млъкнах, защото се канех да задам най-важния въпрос и не исках да сбъркам. — Ако направя всичко това и не ме хванат, ще се върна у дома, така ли? В моя истински дом? Как ще стане? Какво ще се случи, когато унищожа страницата?

Обадайя погледна към леля Пру и после към мен.

— Не съм съвсем сигурен. Никога не е ставало, поне доколкото знам. — Поклати глава. — Това е възможност, шанс, нищо повече. И дори не съм съвсем добър...

— Нищо не е сигурно, Итън Уейт, освен че ти имаше своя живот, а Пазителите ти го откраднаха — каза леля Пру.

Изправих се, преди да приключат да обсъждат.

Лена ме чакаше, в моята стая или в нейната, до кривия дървен кръст в тревата на гроба ми или някъде другаде. Но тя ме чакаше — само това имаше значение. Ако имах шанс да се завърна у дома, щях да се възползвам от него.

Опитвам, Лена. Не се отказвай от мен.

— Трябва да тръгвам, мистър Трублъд. Имам река за пресичане.

Леля Пру пъкна ръка в джоба си и извади оттам сгъната карта, изрисувана с форми, които не представляваха нито един от познатите ми континенти, държави или щатове. Беше някаква драсканица на гърба на стара църковна програма. Знаех как изглеждат картите на леля Пру и колко важни се бяха оказвали за мен преди; последния път бях намерил чрез тях пътя си до шева, за Седемнайсетата луна на Лена.

— Работя по нея, откакто съм дошла тук, малко по малко. Обадайя ми каза, че шъ имаш нужда от нея — сви рамене тя. — Туй поне ми е силата.

Наведох се напред и я прегърнах.

— Благодаря ти, лельо Пру. И не се тревожи.

— Няма — излъга тя. Но не беше нужно да го прави.

Аз се тревожех достатъчно и за двама ни.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА ВСЕ ОЩЕ ТУК

След като се върнахме в нашата страна на отвъдния свят — с Харлон Джеймсовците и леля Пру, не се прибрах у дома. Оставих леля Пру пред къщата ѝ и обикалях по улиците — по-скоро, по редиците на „Градината на вечния покой“. Но покой бе последното нещо, което изпитвах в момента.

Спрях пред нашата къща. Изглеждаше по същия начин, както я бях оставил, и знаех, че мама е вътре. Искях да говоря с нея. Но имаше други неща, които трябваше да направя първо.

Седнах на предното стълбище и затворих очи.

У дома ме отнесете.

Така ли беше?

За да си спомня. За да ме запомнят.

„Ducite me domum.

Ut meminissem.

Ut in memoria teneam.

Помня Лена.

Не водната кула.

Това, което беше преди.

Помня «Рейвънуд».

Нека «Рейвънуд» си спомни за мен.

Нека «Рейвънуд»...

Отнесете ме...“

Лежах в калта пред „Рейвънуд“, наполовина заврян под розовия храст и израслия жив плет с камелии. Бях пресякъл отново — и този път напълно сам.

— Проклет да съм — изсмях се аз. Ставах много добър в цялото това мъртвешко нещо.

После буквално прелетях по стъпалата на верандата. Трябваше да разбера дали Лена е получила посланието ми. Единственият проблем беше, че никой вече не решаваше кръстословиците в „Звезди и ивици“, дори и Ама. Трябваше да открия начин да ги накарам да погледнат вестника, ако още не го бяха направили.

Лена не беше в стаята си, нито на гроба ми. Не беше на никое от обичайните места, на които ходехме заедно. Нито в лимоновата горичка, нито в криптата, където бях умрял първия път.

Погледнах дори в старата стая на Ридли, където Лив спеше в леглото с балдахин на Ридли. Надявах се, че тя ще успее да улови присъствието ми с нейния „Итънометър“, но нямах късмет. После осъзнах, че в Гатлин бе нощ, в истинския Гатлин, и че няма никакво съответствие между времето, което течеше в отвъдния свят, и това в света на смъртните. Имах чувството, че ме е нямало само няколко часа, а ето, вече бе посред нощ.

Не знаех дори кой ден бе, като се замислих. По-лошото бе, че когато се надвесих на лицето на Лив, осветено от луната, изглеждаше, че тя е плакала. Почувствах се виновен, защото бе доста вероятно аз да съм причината за тези сълзи, освен ако двамата с Джон не се бяха карали за нещо.

Но едва ли бе така, защото когато погледнах надолу, видях, че стоя точно върху тялото на Джон Брийд. Беше се свил на кълбо до леглото, на протрития розов килим.

Горкият. Макар в миналото да бе бъркал много пъти, той бе добър с Лив, а известно време дори смяташе, че е Единият, който е двама. Трудно е да изпитваш омраза към някого, който е бил решен да жертва живота си, за да спаси света. Кой можеше да разбере това по-добре от мен?

Не беше негова вина, че светът не бе поискал саможертвата му.

Затова веднага слязох от него и си казах, че за в бъдеще трябва да бъда малко по-внимателен къде стъпвам.

Не че той щеше да усети.

Обиколих останалата част от къщата, която изглеждаше абсолютно пуста. После чух пращенето на дърва — като в запален огън — и последвах звука. В подножието на стълбището, встрани от коридора, намерих Макон, седнал в старото си кожено кресло до камината. И точно както очаквах, където бе Макон, там бе и Лена.

Седнала на дивана, със свити под себе си крака. Можех да усетя мириса на мастилото от маркера, с който пишеше. Бележникът лежеше отворен в скута ѝ, но тя едва поглеждаше към него. Рисуваше кръгове и кръгове, един след друг, докато страницата се изпълнеше с хаотични драсканици и се разкъсаше от натиска.

Не плачеше — нищо подобно.

Кроеше планове.

— Беше Итън. Трябва да е бил той. Усещах, че е там с нас, сякаш стоеше до гроба си.

Дали бе видяла кръстословицата? Може би затова се бе въодушевила толкова. Огледах се из кабинета, но не видях следа от вестника. Медното кошче до камината бе пълно с купища стари вестници, които Макон използваше за разпалване на огъня. Опитах се да повдигна една страница от един вестник, но успях само да помръдна леко ъгълчето ѝ.

Зачудих се дали щях да успея да направя нещо с кръстословицата без помощта на по-опитен Блудник — като майка ми например.

Ама нямаше нужда да се тревожи за ефекта от призрачното синьо или солта и амулетите. Цялата тази работа с призрачността не беше никак лесна, както си мислят живите.

После видях колко тъжен изглеждаше Макон, докато се вглеждаше в лицето на Лена. Отказах се от вестника и се съсредоточих в разговора им.

— Може да си почувствала следа от същността му, Лена. Гробното място притежава много сила, без съмнение.

— Нямам предвид, че почувствах просто нещо, чичо Макон. Почувствах Итън, Блудника. Сигурна съм.

Димът от огъня се извиваше в кръг над решетката. Бу, любимото чародейско куче на Макон, бе отпуснал глава в скута на Лена, пламъците се отразяваха в тъмните му очи.

— Защото копчето е паднало на гроба му? — Гласът на Макон не се промени, но в него прозвуча умора. Зачудих се колко ли подобни разговори бяха водили, откакто бях умрял.

— Не. Защото той го премести — не се отказваше Лена.

— А какво ще кажеш за вятъра? Може и да е някой друг. Уесли може да го е съборил, като се има предвид, че не е най-грациозното

създание.

— Беше само преди седмица. Помня идеално какво се случи — упорстваше тя.

Преди седмица?

Толкова ли време бе минало в Гатлин?

Лена не бе видяла вестника. Не можеше да докаже на никого, че още съм тук, нито на себе си, нито на семейството си или на моя най-добър приятел. Нямаше как да ѝ разкажа за Обадайя Трублъд и за всички усложнения в живота ми, след като дори не можеше да усети, че бях при нея в стаята.

— А нещо друго оттогава? — попита Макон.

Въпросът изглежда я смути.

— Може да си е отишъл. Може би замисля нещо. Не знам как стават нещата в отвъдния свят. — Лена се вгледа в огъня, сякаш търсеше някакъв отговор. — И не съм само аз. Ходих при Ама. Тя каза, че е почувствала присъствието му в къщата.

— На чувствата на Ама не бива да се вярва, щом става дума за Итън.

— Какво трябва да означава това? Разбира се, че може да се вярва на Ама. Тя е най-заслужаващият доверие човек, когото познавам.

Лена изглеждаше бясна и се зачудих какво знае всъщност за станалото на водната кула в нощта на смъртта ми.

Макон не каза нито дума.

— Не е ли така?

Чичо ѝ затвори книгата си.

— Не мога да виждам бъдещето, не съм гадател. Знам само, че Итън стори това, което трябваше да бъде сторено. Целият ни свят — и Светлината, и Мракът — винаги ще му бъде признателен.

Лена се изправи и откъсна една изписана страница от дневника си.

— Добре, но аз не съм му признателна. Разбирам, че постъпката му бе смела и благородна, и всякаква друга, но той ме остави тук сама и не съм сигурна, че си струваше. Не ми пука за вселената, всички светове и спасяването им, вече не. Не и без Итън.

Метна откъснатата страница в огъня. Оранжевите пламъци я погълнаха.

Макон проговори, загледан в огъня.

— Разбирам.

— Наистина ли? — Лена като че ли не му вярваше.

— Имаше време, когато бях поставил сърцето си над всичко друго.

— И какво стана?

— Не знам. Предполагам, че остарях. И научих, че нещата често са по-сложни, отколкото си мислим.

Облегната на лавицата над камината, Лена също се взираше в огъня.

— Може би просто си забравил какво е да изпитваш нещо подобно.

— Може би.

— А аз не съм — погледна тя чичо си. — И никога няма да забравя.

Тя направи жест с ръка и огънят се надигна, докато се изви около нея и прие форма. Беше лице. Моето лице.

— Лена.

При звука на гласа на Макон, лицето ми изчезна, сливайки се със сивите кълба дим.

— Остави ме. Нека си имам малкото, което ми е останало от него. — Тя звучеше бясна и аз я обичах за това.

— Това са само спомени. — В гласа на Макон също се долавяше тъга. — Трябва да продължиш. Повярвай ми.

— Защо? Ти така и не го направи.

Той се усмихна тъжно, вперил поглед покрай нея в пламъците.

— Точно за това знам най-добре.

Последвах Лена нагоре по стъпалата. Въпреки че от последното ми идване в имението снегът и ледът се бяха разтопили, в къщата бе надвиснала гъста мъгла и въздухът бе студен. Лена като че ли не забелязваше какво става около нея, независимо че дъхът излизаше от устата ѝ като плътен бял облак. Вгледах се в тъмните сенки под очите ѝ; изглеждаше отслабнала и крехка, както когато смятахме, че Макон е мъртъв. Тя обаче не беше същото момиче — бе много по-силна.

Някога бе повярвала, че Макон си е отишъл завинаги, но намерихме начин да го върнем обратно. Сигурен бях, че не може да допусне друга съдба и за мен.

Може би Лена не знаеше, че съм тук, но знаеше, че не си бях отишъл. Още не се бе отказала от мен. Не можеше да го направи, не се съмнявах в това — защото, ако аз бях на нейното място, също не бих могъл.

Лена се прибра в стаята си, мина покрай купчината куфари и се пъкна в леглото, без да съблече дрехите си. Махна с ръка и вратата се тресна. Легнах до нея, лицето ми бе до ръба на възглавницата ѝ. Деляха ни само няколко сантиметра.

По бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи. Имах чувството, че сърцето ми ще се пръсне само като я гледах.

Обичам те, Лена. Винаги ще те обичам.

Затворих очи и се протегнах към нея. Отчаяно исках да мога да направя нещо. Трябваше да има начин да ѝ покажа, че още съм тук.

Обичам те, Итън. Няма да те забравя. Никога няма да те забравя, никога няма да спра да те обичам.

Чух гласа ѝ в главата си. Когато отворих очи, тя се вирише право в мен, но всъщност през мен.

— Никога — прошепна Лена.

— Никога — казах аз.

Обвих пръсти около къдриците ѝ и изчаках, докато заспи. Усещах как се бе сгушила в мен.

Трябваше да направя всичко възможно, за да намери вестника.

* * *

Докато следвах Лена по стълбището на другата сутрин, започнах да се чувствам: а) като преследвач; и б) като напълно смахнал се тип. Кухнята изпрати огромна закуска — както винаги, но за щастие сега, когато светът не се разпадаше и редът бе възстановен, храната нямаше вид, от който да ти се доповръща.

Макон чакаше Лена на масата и вече похапваше. Все още не бях свикнал да го гледам как яде. Тази сутрин имаше бисквити, изпечени с толкова масло, че то излизаше на мехурчета през пукнатините в тестото; дебели парчета бекон, струпани срещу планина от бъркани яйца в количество, каквото обикновено готви Ама; и сладкиш с

боровинки, който Линк в дните си преди да стане Линкубус, би погълнал на една хапка.

И тогава го видях. „Звезди и ивици“ бе сгънат под цяла купчина вестници, от множество страни, едва ли не от всеки край на света. Посегнах към вестника в секундата, в която Макон се протегна към кафето си, пъхайки ръката си през гърдния ми кош. Чувството бе странно, прониза ме студ, сякаш бях глътнал кубче лед. Както ти измръзва мозъкът, когато изпиеш една замразена скрежина, от която обаче сега се вледени сърцето ми.

Сграбчих вестника с две ръце и го дръпнах с цялата си сила. Едното му крайче леко се подаде изпод останалата купчина.

Лошо начало.

Погледнах към Макон и Лена. Макон се бе зачел във вестник, наречен „L'Express“, който май бе на френски език. Лена бе забила поглед в чинията си и чакаше яйцата да ѝ разкрият някаква важна истина.

Хайде, Лена. Точно тук е. Тук съм.

Дръпнах още по-силно и вестникът се измъкна от купчината и се плъзна на пода.

Никой от тях не вдигна глава.

Лена разбъркваше млякото в чая си. Протегнах се към ръката ѝ и я стиснах силно, докато тя изпусна лъжицата и чайт се разля по покривката.

Лена се втренчи в чашата си, помръдвайки пръстите си. Наведе се, за да забърше покривката с кърпата си. И тогава забеляза вестника на пода, приземил се точно до крака ѝ.

— Какво е това? — вдигна го тя от земята. — Дори не знаех, че си абониран за този вестник, чичо Макон.

— Абониран съм. Полезно ми е да съм информиран за ставащото в града. Едва ли искаш да пропуснем последните диаволични кроежи на мисис Линкълн и дамите от ДАР — усмихна се той.

— Как иначе ще се забавляваме, нали?

Затаих дъх.

Тя метна вестника на масата и той падна, със задната си страница нагоре.

Ето я, кръстословицата бе точно там, в неделното издание, както я бях съставил в офиса на „Звезди и ивици“.

Лена се усмихна.

— Ама ще реши тази кръстословица за около пет минути.

Макон я погледна.

— За по-малко, убеден съм. Мисля, че и на мен ще ми отнеме най-много три.

— Наистина ли?

— Пробвай ме.

— Единайсет букви, хоризонтално — започна тя. — Ефимерно създание. Астрална проекция. Дух от друг свят. Призрак.

Макон я погледна с присвити очи.

Лена се наведе над вестника, все още държейки чашата си с чай в ръка. Гледах я как отново се зачита в думите пред нея.

Моля те, сети се. Моля те.

И когато чашата ѝ започна да се тресе и падна на килима, разбрах, че се е досетила — не беше решила кръстословицата, но бе получила посланието, скрито в нея.

— Итън? — вдигна глава тя. Приведох се по-близо, притиснах бузата си до нейната. Осъзнавах, че не може да ме усети, не се бях върнал при нея, още не. Но знаех, че тя вярва, че съм там, и засега само това имаше значение.

Макон я гледаше, изненадан. Полилеят над масата започна да се люлее, мракът и мъглата изчезнаха от стаята и вътре стана ослепително светло. Огромните прозорци на трапезарията започнаха да се пукат, по тях се появиха стотици стъклени паяжини. Тежките завеси се отдръпнаха встрани като леки перца, отвени от вятъра.

— Скъпа... — започна Макон.

Косата на Лена се къдреше във всички посоки. Затворих очи, а край мен се разнесе силният трясък от чупещи се прозорци.

Итън?

Тук съм.

Това бе всичко, което тя трябваше да разбере.

Най-накрая.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

КЪДЕТО ГАРВАНЪТ ТЕ ОТВЕДЕ

Лена знаеше, че бях тук. Беше ми трудно да я напусна, но тя бе разбрала истината. Това бе най-важното. И двете с Ама знаеха. Това бе някакво начало.

А и бях изтощен.

Сега трябваше да намеря начин да се върна при нея завинаги. Пресичах между световите за около десетина секунди. Ако можеше и останалата част от пътуването ми да бъде толкова лесна.

Трябваше да се прибера у дома и да разкажа всичко на мама, но знаех, че тя ще се притесни за отиването ми в Съвета на пазителите. От това, което ми бяха казвали Женевиев, майка ми, леля Пру, а сега и Обадайя Трублъд, Отвъдното съдилище не приличаше на място, където човек или чародеец би отишъл доброволно.

Особено човек, който имаше тревожеща се за него майка.

Обмислих отново всичко, което трябваше да направя, всяко място, на което трябваше да отида. Реката. Книгата. „Речните очи“ — двата гладки черни камъка. Това щеше да ми е нужно, така бе казал Обадайя Трублъд. Мислите ми се връщаха отново и отново към тези неща. В света можеше да има безброй черни гладки камъни. Как щях да разбера кои точно бяха „речните очи“, каквото и да означаваше това? Може би щях да ги намеря по пътя. Или пък вече ги бях намерил, но още не го знаех.

Магически черен камък, „окото на реката“. Звучеше ми странно познато. Къде бях чувал за това?

Замислих се за Ама, за всичките амулети, всяка костичка, всяка пращинка гробищна пръст и сол, всеки наниз, който ми бе давала да нося.

И тогава си спомних. Не беше от амулетите на Ама. Беше от видението, което видях, когато отворих шишето със спомените в стаята ѝ.

Бях видял камъка да види на шията на Сула Пророчицата. Във видението Ама го бе нарекла „Окото“. „Речното око“. Кое

означаваше, че знаех къде да го намеря и как да го взема — стига да откриех начин да се добера до Уейдърс Крийк от тази страна.

Нямаше как да го избегна, колкото и смущаващо да беше. Беше време да посетя Великите.

* * *

Разгънах картата на леля Пру. Сега, след като знаех как да я разчитам, не ми беше трудно да открия местата, на които бяха отбелязани вратите. Намерих червения хикс, който бележеше онази, водеща към дома на Обадайя — във фамилната крипта на Сноу, след това започнах да търся всички останали червени знаци по картата.

Имаше много червени хиксове, но коя от тези врати водеше до Уейдърс Крийк? Това не бе отбелязано на картата, не беше като двата края на магистрала — а не исках да рискувам да попадна на някоя от изненадите, които могат да очакват едно момче зад някоя случайна врата в отвъдния свят. Змии вместо пръсти можеха да бъдат направо детска зальгалка.

Трябваше да има някаква логика. Не знаех какво свързва вратата зад семейния парцел на Сноу с каменистата пътека, която ме отведе до Обадайя Трублър, но сигурно имаше нещо. Струваше ми се, че тук всички бяхме част от едно цяло, че нещо, може би кръвта, свързва някой от тези парцели в „Градината на вечния покой“ с Великите? Ако в гробището имаше магазин за алкохол или ковчег, пълен с любимото уиски на чичо Абнър, „Уайлд Търки“, или руини на изоставена пекарна, в която се търкалят лимонени пайове, той едва ли би стоял далеч от тях. Но Уейдърс Крийк си имаше собствено гробище. В „Градината на вечния покой“ нямаше крипти или парцели за Айви, Абнър, Сула или Дилайла.

После намерих червения хикс, за който майка ми бе казала, че отбелязва един от най-старите парцели и гробове в гробището, и знаех, че трябва да е това.

Така че сгънах картата и реших да проверя на място.

Минути по-късно стоях и се взирах в бял мраморенobelisk. Думата „свят“ бе издълбана в ронещия се напукан камък, точно над зловещия на пръв поглед череп с празни очи, които се бе втренчил в

мен. Никога не бях разбирал защо на повечето стари гробове в Гатлин има по един такъв злокобен череп. Но всички знаехме за този гроб, въпреки че бе в най-отдалечения край на гробището, където много отдавна, преди новото гробище да се разрасне, е било всъщност сърцето на старото.

„Иглата на Конфедерацията“ — така местните наричаха този паметник, не заради острата му форма, а заради дамите, които го бяха поставили тук. Катрин Купър Сюъл, която бе основала гатлинския клон на Дъщерите на американската революция, вероятно скоро след самата Революция, се бе постарала ДАР да събере достатъчно пари за обелиска, преди тя да почине. Била е омъжена за Самюел Сюъл. Самюел Сюъл бе построил и ръководил „Палмето“, първата фабрика за алкохол в окръг Гатлин. В „Палмето“ и досега се правеше едно-единствено нещо.

„Уайлд Търки“.

— Много умно — казах аз, обикаляйки обелиска, чиято желязна ограда на места бе извита и изпотрошена.

Не знаех дали щях да го видя в другия свят, но тук, в отвъдния, тайният вход, изсечен в основата на камъка, изобщо не бе прикрит. Правоъгълните очертания на вратата си личаха ясно между редиците от издялани раковини и ангели.

Притиснах ръка до мекия камък и усетих как поддава под дланта ми, как се приплъзва от слънчевата светлина в сенките. Няколко неравни стъпала по-късно стигнах до нещо, което приличаше на чакълест път. Тръгнах по него, завих по коридора и в далечината зърнах светлина. Когато приближих, надуших мириса на блато и на растящите в мочурищата палми. Не можех да сбъркам тази миризма. Това бе правилното място.

Стигнах до изкривената дървена врата, наполовина отворена. Бутнах я.

Нищо вече не можеше да попречи на светлината, нито на горещия, лепкав въздух, който ставаше все по-горещ и лепкав, докато се изкачвах по стъпалата към другата страна на вратата.

Уейдърс Крийк ме очакваше. Не виждах нищо друго освен горичката от кипариси, но знаех, че е там. Ако тръгнах по калната пътека пред мен, щях да стигна до къщата на Ама. Проправих си път

през клоните на палмите и видях редица малки къщички, точно на брега на блатото.

Великите. Те трябваше да са.

Докато вървах надолу по пътеката, чух гласове. На най-близката веранда три жени бяха седнали край една маса с тесте карти. Закачаха се и спореха една с друга, както правеха Сестрите, когато играеха скрабъл. Отдалече разпознах Туайла. Подозирах, че се бе присъединила към Великите след смъртта си в нощта на Седемнайсетата луна, и все пак бе странно да я видя тук, седяща на верандата и играеща карти с тях.

— Не мож' да хвърляш тази карта и ти го знайш. Мислиш си, че не забелязвам как мамиш? — Жена с цветен шал избута обратно една карта към Туайла.

— Виж сега, Сула, може да си пророчица, ма не виждаш и не знайш всичко на света — отвърна Туайла.

Това значи бе Сула. Сега вече я разпознах от видението — Сула Пророчицата, най-прочутата роднина на Ама.

— Хъм, мисля, че и двете мамите — обади се третата жена с яркожълт шал на раменете, метна картите си на масата и намести кръглите си очила. — И не ща да играя с нито една от вас.

Опитах се да се сдържа и да не се разсмея, но сцената бе толкова позната, че сякаш си бях у дома.

— Не бъди такваз мърморана, Дилайла — поклати глава към нея Сула.

Дилайла. Тя бе жената с очилата.

Четвърта жена седеше на люлеещ се стол в края на верандата, с обръч в едната си ръка и игла в другата.

— Защо не дойдеш тук и не отрежеш на старата си леля Айви парче пай? Заета съм с плетката си.

Айви. Беше странно да я видя лично след всички онези видения.

— Пай? Ха! — разсмя се един възрастен мъж от своя люлеещ се стол. В една ръка държеше бутилка „Уайлд Търки“, а в другата — лула.

Чичо Абнър. Имах чувството, че го познавам лично, макар никога да не се бяхме срещали. Все пак бях седял в кухнята с Ама, докато тя му приготвяше стотици пайове през годините — може би

дори хиляди. Гигантски гарван долетя отнякъде и кацна на рамото на чичо Абнър.

— Няма да намериш никакъв пай тук, Дилайла. Нищо не остана. Дилайла спря с ръка на мрежестата врата.

— Как тъй нямаме, Абнър?

Той кимна към мен.

— Явно сега Амари е прекалено заета да пече пайове за него. — Той изпразни лулата си и изтупа стария тютюн от нея през верандата.

— За кого, за мен ли? — Не можех да повярвам, че чичо Абнър говори наистина за мен. Пристъпих по-близо до тях. — Искам да кажа, въъ... здравейте, сър.

Той не ми обърна внимание.

— Предполагам, че скоро няма да видя лимонен пай с белтъци, освен ако не е любимият и на туй момче.

— Там ли шъ стоиш и шъ ни зяпаш, след като вече си дошъл? — Сула беше с гръб към мен, но все пак знаеше, че съм тук.

Туайла присви очи от светлината.

— Итън? Ти ли си, *cher*?

Тя винаги ме наричаше така, „скъпи“, на изкривения си френски.

Тръгнах към къщата, колкото и да ми се искаше да си остана там, където си бях. Не знаех защо бях толкова нервен. Може би не бях очаквал Великите да изглеждат чак до такава степен нормални. Можеха да бъдат всяка групичка старци, седящи на верандата си в слънчевия следобед. Само дето всички бяха мъртви.

— Аха... Искам да кажа, да, госпожо... Аз съм.

Чичо Абнър се изправи и доближи до парапета, за да ме огледа по-добре. Огромният гарван все още бе на рамото му и пърхаше силно с криле, но старецът дори не мигаше.

— Както казах, няма да получим нито трошица от пая на Ама, след като туй момче е при нас.

Туайла ми махна да приближа още.

— Може би той шъ сподели своя с гладните старци.

Изкачих се по скърцащите дървени стъпала и вятърните камбанки зазвъняха, удряйки се една в друга. Не усещах обаче никакъв вятър.

— Той е дух, ясно — каза Сула. Малка кафява птичка подскачаше по масата. Врабче.

— Разбира се, че е — изсумтя Айви. — Нямахте да е тук иначе.

Опитах се да стоя възможно най-далече от чичо Абнър и неговия хищен любимец. Когато приближих достатъчно, Туайла скочи от стола си и ме прегърна.

— Не мога да кажа, че съм щастлива, че си тук. Но съм щастлива, че та виждам.

Прегърнах я и аз.

— Да, и аз не съм много щастлив, че съм тук.

Чичо Абнър отпи глътка от уискито си.

— И тогаз що отиде и се метна от тъпата водна кула?

Не знаех какво да му кажа, но Сула отговори вместо мен.

— Знайш отговора, Абнър, както знайш и собственото си име. Стига си тормозил хлапето!

Гарванът изпърха отново с криле.

— Е, все някой трябва да го прави, нали? — каза чичо Абнър.

Сула се обърна и го погледна. С онзи поглед. Ето откъде го бе научила Ама.

— Освен ако не си достатъчно силен да спреш сам Колелото на съдбата, не смей и дума повече да кажеш. Знайш, че момчето нямаше избор.

Дилайла изнесе разклатен стар стол за мен.

— Ела сега и поседни при нас.

Сула продължаваше да разбърква картите, но тези бяха най-обикновени, не гадателски.

— Можеш ли да гадаеш и с тях? — попитах аз. Нищо не би ме изненадало.

Тя се разсмя и врабчето изчурулика радостно.

— Не, туй са просто карти за игра — каза тя и ги остави на масата. — Като стана дума, да поиграем джин ръми, дами.

Дилайла се нацупи.

— Ти винаги печелиш.

— Е, и отново шъ го направя — каза Сула. — Затуй що просто не седнеш, Итън, и не ни кажеш кой вятър те довя тук.

— Не съм сигурен колко от станалото знаете...

Тя повдигна многозначително вежди.

— Добре, значи вече знаете, че ходих да видя Обадаия Трублъд, този стар...

— Ммм хъм... — кимна Сула.

— Той ми каза истината, че има начин да се върна обратно у дома. — Леко заеквах, докато говорех, и ми бе трудно да намеря правилните думи. — Искам да кажа, у дома, където съм жив.

— Ммм хъм...

— Трябва да взема страницата си от...

— „Хрониките на чародейците“ — довърши тя. — Знам всичко туй. Я кажи направо какво искаш от нас.

Бях сигурен, че тя знаеше и това, но все пак искаше аз да го кажа. Така бе някак по-прилично.

— Имам нужда от камък. — Замислих се за най-подходящия начин да го опиша. — Може би ще прозвучи странно, но ви видях да го носите веднъж, в нещо като сън. Той е лъскав и черен...

— Ето този ли? — протегна напред дланта си Сула.

Ето го. Черният камък, който бях видял във видението си.

Кимнах с облекчение.

— Много си прав, че имаш нужда от него — каза тя и постави камъка в ръката ми. Притисна пръстите ми около него и ги затвори. Той пулсираше със странна топлина, която сякаш извираше от вътрешността му.

Дилайла ме погледна.

— Знаеш ли какво е туй?

Кимнах.

— Обадайя каза, че се нарича „речно око“ и ми трябват два такива, за да премина реката.

— Хъм, значи ти липсва един — каза чичо Абнър. Не бе помръднал от перилото. Стоеше прав и тъпчеше лулата си със сух тютюн.

— О, има още един — усмихна се заговорнически Сула. — Не се ли сецаш?

Поклатих глава.

Туайла се пресегна и хвана ръката ми. По лицето ѝ премина широка усмивка, плитчиците ѝ се разпиляха по раменете, докато ми кимаше с глава.

— *Un cadeau*. Подарък. Помня как го дадох на Лена — каза тя с тежкия си френски креолски акцент. — „Речното око“ е могъщ камък. Носи късмет и помага за безопасно пътуване.

Докато говореше, изведнъж в главата ми се появи образът на гердана на Лена. Гладкият черен камък, който бе закачен на верижката ѝ. Разбира се.

Вторият камък, от който се нуждаех, е бил през цялото време в Лена.

— Знайш ли как да стигнеш до реката и да намериш пътя? — попита Туайла, като пусна ръката ми.

Извадих картата на леля Пру от задния си джоб.

— Имам карта. Леля Пру ми я даде.

— Картите са хубаво нещо — кимна одобрително Сула. — Но птиците са още по-хубаво.

Издаде кликащ звук с език и врабчето кацна на рамото ѝ.

— Картата може да те подведе, ако не я разчетеш правилно. Птицата винаги знае пътя.

— Не бих искал да вземам птицата ти.

Вече ми бе дала камъка си. Имах чувството, че ѝ вземам прекалено много. Освен това птиците ме изнервят. Те са като стари дами, но с по-остри човки.

Чичо Абнър дръпна шумно от лулата си и тръгна към нас. Въпреки че не се надвесваше от небето над мен, пак бе по-висок. Накуцваше леко и се зачудих каква ли му бе причинило този недъг. Той пъхна пръста си зад единия от тирантите, на които се крепяха провисналите му кафяви панталони.

— Тогаз вземи моята.

— Моля, сър?

— Моята птица. — Сведе рамене и големият гарван изпърха с криле. — Щом не щеш да вземаш птицата на Сула — и да ти кажа, напълно та разбирам, тъй като тя е кат' полска мишка — вземи моята.

Боях се даже да стоя близо до този гарван с големината на лешояд. Определено не исках да го вземам никъде със себе си, но трябваше да бъда внимателен, защото чичо Абнър ми предлагаше нещо, което очевидно ценеше, и не исках да го обидя.

Наистина не исках да го обидя по никакъв начин.

— Оценявам това, сър. Но не искам да вземам и тази птица. Тя изглежда... — Гарванът изграчи силно. — ... много привързана към вас.

Старецът махна пренебрежително с ръка.

— Глупости. Ешу е умен, кръстен е на бога на пътищата, почитан в религията на йоруба. Той наблюдава вратите между световите и знае пътя. Нали така, момче?

Птицата седеше гордо на рамото на мъжа, сякаш знаеше, че чичо Абнър я хвали в момента.

Дилайла пристъпи към него и протегна ръка. Ешу изпърха веднъж с криле, литна и кацна на земята до нея.

— Гарванът е единствената птица, която може да пресича между световите, да преминава през воалите, дялящи живота и смъртта и други много по-ужасни места. Таз стара купчина пера е могъщ съюзник и добър учител, Итън.

— Да не казвате, че може да пресича в света на смъртните?

Беше ли възможно?

Чичо Абнър издиша плътен дим в лицето ми, докато говореше.

— Разбира се, че може. Натам и натук, тук и там, отново и отново. Единственото място, на което таз птица не мож' да ходи, е под водата. Туй е единствената причина да не съм се опитвал да го науча да плува.

— Значи може да ми покаже пътя до реката?

— Може да ти покаже много повече, ако внимаваш — кимна чичо Абнър към птицата и тя полетя в небето, правейки кръгчета над нас. — Шъ се държи по-добре, ако от време на време му даваш подарък, точно кат' на бога, на койт' съм го нарекъл.

Нямах идея какви подаръци се дават на гарван, на вуду бог или на гарван, наречен на такъв бог. Имах чувството, че обикновените семенца, с които се хранят птиците, няма да ми свършат работа.

Оказа се, че не е нужно да се тревожа, защото чичо Абнър искаше да е сигурен, че знам всичко.

— Вземи тез неща. — Той изсипа уиски в една манерка и ми подаде малка тенекиена кутийка. Беше същата, от която вземаше тютюна, за да напълни лулата си.

— Птицата ви пие уиски и яде тютюн?

Старецът се намръщи.

— Радвай се, че не яде хилави момчета, коит' се мотаят без посока в отвъдния свят.

— Да, сър — кимнах аз.

— Сега, тръгвай и вземи птицата ми и този камък — побутна ме той. — Няма да получа пай от Амари, докато се мотаеш наоколо.

— Да, сър. — Прибрах табакерата и манерката в джоба си при картата. — И благодаря много.

Тръгнах надолу по стъпалата, за да слеза от верандата. Обърнах се за последно към Великите, събрани около масата за игра на карти, плетейки и клюкарствайки, каращи се помежду си, пиещи уиски, зависи за кого от тях говорехме. Искях да ги запомня така, като обикновени хора, които бяха велики по причини, нямащи нищо общо с виждането на бъдещето или прогонването на тъмни чародейци.

Напомниха ми за Ама и всичко, което обичах в нея. Начинът, по който говореше — сякаш винаги знаеше всички отговори, как обикновено ме отпращаше нанякъде с нещо странно в джоба. Начинът, по който ме гълчеше, когато бе притеснена. Напомниха ми и за всичко, което още не знаех.

Сула се надигна и се облегна на перилото на верандата.

— Кат' видиш Повелителя на реката, кажи му, че аз та пращам, чу ли?

— Повелителят на реката? Кой е той?

— Ще разбереш, кат' го видиш.

— Да, госпожо — казах аз и се наках да се обърна отново.

— Итън — провикна се чичо Абнър. — Кат' се прибереш у дома, кажи на Амари, че очаквам лимонов пай и кошница с пържено пиле. Две големи пилешки бутчета... Нека бъдат четири всъщност.

Усмихнах се.

— Разбира се!

— И не забравяй да пратиш птицата ми обратно. Става свадлив след известно време.

Гарванът крѐжеше над мен, докато слизах от верандата. Нямах представа накъде бях тръгнал, въпреки че имах карта и ядяща тютюн птица, която можеше да преминава между световите. Нямах значение, че имах на своя страна отново майка си, леля Пру, тъмен чародеец, избягал от същото място, в което се опитвах да проникна аз, и всички Велики, заедно със закрилата на Туайла.

Вече притежавах единия камък и колкото повече мислех за Лена, толкова по-ясно осъзнавах, че подсъзнателно винаги съм знаел къде да намеря другия. Тя никога не го сваляше от гърдана си. Може би

именно за това ѝ го бе дала Туайла, когато е била малко момиченце — за някаква защита. Или пък за мен.

Все пак Туайла бе могъщ Некромант, навярно отдавна е знаела от какво ще имам нужда.

Идвам, Лена. Възможно най-скоро.

Знаех, че тя не може да ме чуе, но все пак се послушах за нейния глас в главата си. Сякаш споменът за него можеше да го замести по някакъв начин.

Обичам те.

Представих си черната ѝ коса, очите ѝ — зелено и златисто, протърканите ѝ кецове...

Оставаше ми да направя само едно нещо и не можех повече да отлагам.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

СБЪРКАНИТЕ НЕЩА

Не ми бе нужно много време да се върна по стъпките си до Иглата на Конфедерацията и да стигна до „Звезди и ивици“. Вече пресичах между световите като стар Блудник. След като овладях метода — да отпуснеш ума си, като го оставиш да работи сам, без да се фокусираш върху конкретна мисъл — ми се струваше толкова лесно като ходенето. По-лесно всъщност, тъй като на практика не ходех.

Когато стигнах там, вече знаех какво ми бе нужно и можех да го направя и сам. Донякъде даже исках нарочно да изпробвам силите си. Отделих малко време да обмисля нещата предварително. Разбирах защо Ама обича толкова много кръстословиците. Като се настроиш веднъж към тях, направо се пристрастяваш.

Влязох в офиса и видях черновата на новия брой, разпръснатата страница по страница на трите бюра, точно както и предишния път. Намерих без проблем кръстословицата. Тази беше дори по-недовършена от предишната. Може би екипът на вестника го бе домързяло, след като бяха усетили, че има шанс някой друг да я състави вместо тях. Както и да е, Лена щеше да си има кръстословица за решаване.

Вдигнах най-близката буква и я избутах на мястото.

Пет букви, вертикално.

О.Н.И.К.С.

Като черен камък.

Шест, хоризонтално.

П.Р.И.Т.О.К.

Като река.

В.З.О.Р.

Като функцията на окото.

Шест, хоризонтално.

А.М.У.Л.Е.Т.

Като талисман.

М.А.Й.К.А.

Като родител. Като моята майка, Лила Джейн Евърс Уейт.
Г.Р.О.Б.

Като обиталище за покойниците.

Това бе посланието ми. Нуждаех се от черния камък, „речното око“, онзи, който носиш като талисман на гърдана си. Трябва да го оставиш на гроба на майка ми. Не можех да го кажа по-ясно от това.

Поне не в този брой на вестника.

Когато приключих, бях изтощен, сякаш цял следобед бях правил спринтове по баскетболното игрище. Не знаех колко време трябваше да прекарам в отвъдния свят, преди Лена да получи посланието в този. Но знаех, че ще го разгадае.

Защото ѝ вярвах така, както вярвах на себе си.

* * *

Когато стигнах у дома, в отвъдния свят, в къщата си, или по-скоро, при гроба на майка си — наричайте го, както искате — той беше там и ме чакаше на стълбището.

Сигурно Лена го бе оставила на гроба на мама, както я бях помолил.

Не можех да повярвам, че се бе получило.

Черният камък на Лена, талисманът ѝ от Барбадос, онзи, който винаги носеше на шията си, стоеше в средата на изтривалката на входа.

Вече имах и втория речен камък.

Въздъгнах шумно с облекчение. Минаха пет секунди, докато осъзная какво точно означава това. Беше време да тръгвам. Време да се сбогувам с майка си.

Тогава защо не можех да се насиля да го направя?

— Итън... — чух гласа на мама, но не вдигнах глава.

Седях на пода в дневната, с гръб към дивана. Държах в ръце къщичка и количка, частите от стария коледен град на майка ми. Не можех да откъсна очи от колата.

— Намерила си изгубената зелена количка. Аз така и не можах.

Тя не отговори. Косата ѝ изглеждаше по-разбъркана от обикновено. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

Не знаех защо градчето бе сложено на масичката за кафе, но поставих къщичката на пода и почнах да местя малката зелена кола все по-далече от масата. Далече от играчките животни, от църквата с камбанарията на главната улица и от коледната елха.

Както казах, бе време за тръгване.

Част от мен искаше да се впусне да тича в секундата, в която разбрах какво трябва да направя, за да си върна живота обратно. Част от мен не се интересуваше от нищо друго, освен да мога да видя Лена отново.

Но седейки тук, мислех само как изобщо не искам да изоставям майка си. Колко много ми липсваше тя, колко бързо бях свикнал да я виждам в тази къща, да я чувам в съседната стая. Не знаех дали мога да се откажа отново от това, независимо колко силно копнеех да се върна.

Затова просто седях тук и гледах старата количка и се чудех как нещо, загубено толкова отдавна, може да бъде намерено пак.

Мама си пое дъх и аз затворих очи, преди да проговори. Това обаче не я спря.

— Не мисля, че е умно, Итън. Не мисля, че е безопасно и не мисля, че трябва да отиваш. Независимо какво казва леля ти Пру.

Гласът ѝ трепереше.

— Мамо...

— Ти си само на седемнайсет години.

— Всъщност не съм. В момента съм просто нищо — погледнах я аз. — Съжалявам, че ти противореча, но е малко късно за тази реч. Трябва да признаеш, че безопасността не е най-големият ми проблем. След като вече съм мъртъв, нали се сещаш...

— Е, щом така казваш — въздъхна тя и седна на пода до мен.

— Как би предпочела да го кажа?

— Не знам... Намерил покой, например? — каза мама, като се опитваше да не се усмихва.

— Съжалявам... Значи, след като вече съм намерил покой в отвъдното — отвърнах с полуусмивка аз.

Тя беше права. Хората тук не обичаха да казват „мъртви“, беше грубо. Сякаш изричайки го, то някак ставаше истина. Сякаш самите думи бяха по-могъщи от всичко, което може да се случи в действителност на човек.

И може би наистина бяха.

В крайна сметка точно това трябваше да направя, нали? Да унищожа думите на една страница в някаква книга, която бе променила смъртната ми съдба. Нима наистина бе толкова невероятно да си представиш, че думите могат да оформят целия живот на човек?

— Не знаеш в какво се забъркваш, скъпи. Може би, ако бях открила това по-рано, преди да се случи всичко, ти нямаше да си тук. Нямаше да я има катастрофата, нито водната кула... — Тя млъкна рязко.

— Не можеш да попречиш на нещата да ми се случват, мамо. Дори и на тези... — Облегнах главата си назад на дивана. — ... на сбърканите неща, които не е трябвало да стават.

— Ами ако искам?

— Не можеш. Това е моят живот, или каквото и да е то... — Обърнах се и я погледнах.

Тя отпусна глава на рамото ми и погали нежно с ръка лицето ми, после ме притегли към себе си. Не го беше правила, откакто бях малък.

— Това е твоят живот. Прав си. И не мога да вземам решение като това вместо теб, колкото и да ми се иска. А ми се иска много, ужасно много.

— Някак си се досетих за това.

Тя се усмихна тъжно.

— Просто искам да си с мен. Не желая да те изгубя отново.

— Знам. И аз не искам да те напускам.

Притиснати един до друг се взирахме в коледния град може би за последен път. Поставих количката обратно на мястото ѝ.

Знаех, че вече няма да празнуваме заедно Коледа, независимо какво щеше да се случи. Или щях да бъда тук за известно време, или да си тръгна — но и в двата случая, щях да премина някъде другаде. Нещата не можеха да останат такива завинаги, дори и в този Гатлин, който не беше Гатлин. Независимо дали щях да успея да си върна живота обратно.

Нещата се променят.

После се променят отново.

Животът е такъв, а дори и смъртта, предполагам.

Не можех да бъда и с майка си, и с Лена, не и в това, което бе останало от живота ни. Те двете никога нямаше да се срещнат, въпреки

че им бях разказал всичко, което трябваше да знаят една за друга. Откакто бях дошъл, майка ми ме бе накарала да ѝ опиша всеки талисман от гердана на Лена, всеки ред от всяко стихотворение, което някога бе писала, всяка история за най-незначителните неща, които някога ни се бяха случвали. Неща, които дори не знаех, че помня.

И все пак не бе същото, не бяхме като истинско семейство и едва ли някога щяхме да бъдем.

Лена, майка ми и аз.

Никога нямаше да ми се надсмиват заедно за нещо, да пазят някаква тайна от мен или дори да се скарат заради мен. Майка ми и Лена бяха най-важните хора в живота ми и в смъртта ми, а никога нямаше да могат да бъдат двете заедно до мен.

Това си мислех, когато затворих очи. Когато ги отворих, майка ми я нямаше — сякаш знаеше, че не бих могъл да я остава, ако беше тук. Не бих могъл да тръгна, ако тя стоеше и ме гледаше от прага. Честно казано, аз самият не знаех дали наистина бих могъл да го направя.

Сега вече никога нямаше да разбера.

Може би така беше по-добре.

Прибрах в джоба си двата камъка, затворих внимателно вратата зад себе си и заслизах по стъпалата. Във въздуха се разнесе миризмата на пържени домати и ме настигна точно когато бях на прага.

Не се сбогувах. Имах чувството, че ще се видим отново. Някой ден, по някакъв начин.

Освен това нямаше какво да кажа на мама, което тя вече да не знаеше. И нямаше как да ѝ го кажа и да изляза пак през тази врата.

Тя знаеше, че я обичам. Знаеше, че трябва да тръгна. В края на деня нямаше какво друго да си кажем.

Не знаех дали ме наблюдава отнякъде как си тръгвам.

Казах си, че е така.

Надявах се да не е.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

ПОВЕЛИТЕЛЯТ НА РЕКАТА

Щом направих и крачка през вратата, водеща към реката, познатият ми свят отстъпи пред непознатия по-бързо, отколкото очаквах. Дори в отвъдното има някои места, които са забележимо *повече* неща от останалите.

Реката бе едно от тях. Тя не бе като някоя от реките, които бях виждал в смъртния окръг Гатлин. Също като Голямата бариера тя бе шев. Нещо, което свързваше световите заедно, без да бъде част от никой от тях.

Бях в напълно непозната и неотбелязана на никоя карта територия.

За щастие гарванът на чичо Абнър изглежда знаеше пътя. Ешу пърхаше над главата ми, кръжеше и ме насочваше, понякога кацаше на високите клони на дърветата, за да ме изчака, ако се забавех много. Като че ли нямаше нищо против задачата си, понякога подкрепяше пътуването ни с един пронизителен крясък. Може би се наслаждаваше на промяната във всекидневието си. В това отношение ми напомняше за Лусил, само дето не забелязвах да похапва малки мишлета като нея, когато бе гладна.

И когато го виждах да ме гледа, той наистина ме гледаше. Всеки път, щом започнех да се чувствам отново нормален, го виждах пак пред себе си и по гръбнака ми минаваха тръпки, сякаш го правеше нарочно. Сякаш знаеше, че може да ми го причини.

Чудех се дали Ешу бе истинска птица. Можеше да пресича между световите, но това правеше ли го свръхестествено създание? Според чичо Абнър си беше просто гарван.

Може би всички гарвани са зловещи по принцип.

Продължавах да вървя, растенията от блатото и кипарисовите дървета, подаващи се от калната вода, се смениха с по-зелена трева, отвъд брега, толкова висока, че на места не виждах над нея. Проправях си път през нея, следвайки черната птица в небето, като се опитвах да не мисля за мястото, където всъщност отивах, или за това, което бях

оставил зад себе си. Беше ми достатъчно трудно да не си представям лицето на майка си — как ли е гледала, когато си тръгнах... Опитвах се отчаяно да не мисля за очите ѝ, за това как бе грейнала цялата, когато ме видя отново. Или за ръцете ѝ, как ги размахваше във въздуха, когато говореше — сякаш мислеше, че може да изтегли думите от небето с пръстите си. И за прегръдката ѝ, за тялото ѝ обвито около моето, което чувствах като дом, защото тя бе мястото, от което бях дошъл в този свят.

Опитвах се да не мисля за мига, в който вратата се затвори. Тя никога нямаше да се отвори, не и за мен. Не и по този начин. Повтарях си го, докато вървах. Майка ми искаше точно това за мен. Да имам живот. Да живея. Да си тръгна от нея.

Ешу изграка и аз се сепнах. Продължих напред, разделяйки високите храсти и треви пред себе си, за да мина през тях.

Тръгването ми се бе оказало по-трудно, отколкото си бях представял, и все още не можех да повярвам, че го бях направил. Но както се опитвах да не мисля за майка си, така се стараех и лицето на Лена да е постоянно пред очите ми, за да ми напомня защо правех това, защо рискувах всичко.

Питах се какво ли прави в момента... дали пише в дневника си, дали се упражнява на цигулката си, дали чете орфаното си копие на „Да убиеш присмехулник“?

Все още мислех за това, когато в далечината чух музика. Звучеше като... „Ролинг Стоунс“?

Част от мен очакваше, като разтворя храсталаците пред себе си, да видя Линк. Но колкото повече приближавах до пеещия „Не можеш да получиш това, което искаш“, осъзнавах, че песента беше на „Стоунс“, но гласът определено не беше на Линк.

Не беше достатъчно лош и вземаше прекалено много верни ноти.

Беше голям тип, с избеляла кърпа на главата и тениска на „Харли Дейвидсън“ с разперени криле на гърба. Седеше до пластмасова сгъваема маса — като онези в клуба за бридж в Гатлин. С тъмните си слънчеви очила и дълга брада имаше вид на човек, който трябваше да кара нанякъде своя чопър, а не да седи до брега на река.

Само обядът му правеше странно впечатление. Ядеше нещо с лъжица от пластмасова кутия. От мястото, където бях, приличаше на човешки вътрешности или на повръщано.

— Най-доброто чили, което можеш да намериш от тази страна на Мисисипи — поклати той глава.

Ешу изграка и кацна на ръба на сгъваемата маса. Огромно черно куче лежеше на земята до него и излая, но не си направи труда да се надигне.

— Какво правиш тук, птицо? Или ми предложи нещо, или нямаш работа наоколо. И не си мисли, че този път ще ти позволя да ми докопаш уискито. — Мотористът избута Ешу от масата. — Махай се. Къш. Кажи на Абнър, че съм готов за сделката, когато се реши.

Като прогони Ешу и гарванът изчезна в синьото небе, мъжът най-накрая ме забеляза.

— На обиколка за забележителности ли си или търсиш нещо специално? — подметна ми той, после прибра останките от обяда си в малка хладилна чанта и извади тесте карти.

Кимна ми с глава да приближа, размеси картите умело, премятайки ги от ръка в ръка. Аз преглътнах тежко и пристъпих напред, докато „Ръката на съдбата“ започна да звучи от старото радио, поставено на земята в прахта. Зачудих се дали мотористът слушаше нещо друго освен „Ролинг Стоунс“. Но едва ли щях да се осмеля да го попитам.

— Търся Повелителя на реката.

Мотористът се разсмя и започна да раздава карти на масата, сякаш някой седеше срещу него.

— Повелителят на реката? Не съм чувал това име от доста време. Речния повелител, Лодкаря, Пратеника... имам много имена, хлапе. Но можеш да ме наричаш Чарли. На това име отговарям, когато имам настроение да отговарям.

Не можех да си представя някой да накара този тип да направи нещо, което той *няма настроение* да направи. Ако бяхме в смъртния свят, вероятно щеше да е фейсконтрол пред рокерски бар или охрана в билиардна зала, където пияници си разбиват бутилки в главите.

— Приятно ми е да се запознаем... Чарли — преглътнах тежко аз. — Аз съм Итън.

Той ми махна с ръка.

— Е, какво мога да направя за теб, Итън?

Приблжих до масата и минах отстрани, като се стараех да се държа на достатъчно голямо разстояние от гигантския звяр на земята.

С квадратната си муцуна и набръчкана кожа приличаше на мастиф. Опашката му бе превързана с бяла марля.

— Не обръщай внимание на стария Драк. Няма да се надигне, освен ако не носиш сурово месо със себе си — ухили се Чарли. — Или ако ти не си сурово месо. Мъртво месо като теб, хлапе — ти не го интересува.

Защо ли това не ме изненадваше?

— Драк? Какво име е това? — посегнах да погала кучето аз.

— От Дракон. От онези, които дишат огън и могат да сдъвчат ръката ти, ако се опиташ да ги милваш.

Драк ме погледна и изръмжа. Отдръпнах бързо ръката си и я пяхнах в джоба си.

— Трябва да пресека реката. Донесох ти ето тези... — измънках аз, като поставих „речните очи“ на масата. Тя наистина приличаше на онези от клуба по бридж.

Чарли погледна камъните, но не изглеждаше впечатлен.

— Хубаво. Един за пътя натам, един за връщането. Това е все едно да покажеш билета си на шофьора на автобуса. И все пак не е достатъчно, за да пожелаеш да те кача в автобуса.

— Не е ли? — преглътнах аз. Дотук бях с плановете. Трябваше да се досетя, че няма да е толкова лесно.

Чарли ме изгледа.

— Играеш ли блекджак, Итън? Нали знаеш, двайсет и едно?

Знаех за какво говори.

— Ами... не съвсем.

Не беше напълно истина. Преди играех с Телма, докато тя започна да мами ужасно много, също като Сестрите на румикуб^[1].

Той побутна картите към мен, като обърна девятка каро като първа карта от моята ръка.

— Ти си умно момче, обзалагам се, че ще схванеш идеята.

Проверих картата, която държах — седмица.

— Давай.

Така щеше да каже Телма.

Чарли ми приличаше на човек, който поема рискове. Ако бях прав, вероятно щеше да уважава хора, които правят същото. А и какво можех да загубя?

Той кимна одобрително и откри поп.

— Сори, хлапе. Така става двайсет и шест, губиш. Но и аз ще изиграя една.

Размеси тестето и раздаде и на двама ни по една ръка. Този път имах четворка и осмица.

— Давай.

Той отвори седмица. Имах общо деветнайсет, което трудно щеше да го бие.

Чарли имаше поп и петица пред него на масата. Трябваше да отвори още една карта, иначе го биех със сигурност. Обърна карта от тестето. Шестица купи.

— Двайсет и едно. Блекджак — каза той и размеси картите отново. Не знаех дали това бе някакъв вид тест, или просто му бе скучно, но Чарли като че ли нямаше желание да се отърве от мен скоро.

— Наистина трябва да премина реката, съ... — Спрях се, преди да го нарека „сър“. Той повдигна въпросително вежда. — Искам да кажа... Чарли. Виждаш ли, има едно момиче...

Чарли кимна и ме прекъсна.

— Винаги има момиче.

„Ролинг Стоунс“ започнаха да пеят „На 2000 светлинни години от дома“. Странно.

— Трябва да се върна при нея...

— И аз имах приятелка веднъж. Пенелопи се казваше. Пени — облегна се рокерът назад в стола си, поглаждайки дългата си брада. — Накрая ѝ писна да виси тук, така че си тръгна.

— Защо не тръгна с нея? — В мига, в който попитах, си дадох сметка, че може би е прекалено лично. Но той ми отговори.

— Не мога — каза го небрежно, докато ни раздаваше картите. — Аз съм Повелителят на реката. Това си е част от задълженията ми. Не мога да напусна дома си.

— Можеш да напуснеш работата...

— Това не е работа, хлапе. А присъда — разсмя се той, но в гласа му се чу горчивина и ми дожаля за него. Заради думите му, заради съгваемата маса за игра и мързеливото куче с ранена опашка. Тогава „На 2000 светлинни години от дома“ заглъхна и бе заменена с „Ограби душата ми“.

Не знаех кой може да е толкова могъщ, че да го осъди на подобно нещо — да седи покрай това, което в по-голямата си част приличаше на доста незабележителна река. Беше бавна и спокойна. Ако той не висеше тук, вероятно щях да успея да я преплувам.

— Съжалявам.

Какво друго можех да кажа?

— Всичко е наред. Примирих се преди много години — потупа Чарли по картите ми. Асо и седмица. — Искаш ли още една?

Вече имах осемнайсет. Чарли също имаше асо.

— Дай ми.

Гледах го, докато въртеше картата между пръстите си. Тройка пика.

Свали очилата си и леденосините му очи се втренчиха в мен. Зениците му бяха толкова светли, че едва се виждаха.

— Ще го кажеш ли?

— Блекджак.

Чарли бутна назад стола си и кимна към брега на реката. Там имаше т.нар. „ферибот на бедните“ — груб сал, направен от завързани една за друга с дебело въже дъски. Приличаше на онези, които се срещат в блатото на Уейдърс Крийк.

Дракон се протегна и се затътри след него.

— Да вървим, преди да съм си променил решението.

Последвах го до нестабилната платформа и стъпих на сала. Чарли ми протегна ръка.

— Време е да платиш на Лодкаря — посочи той към кафявата вода. — Хайде, дай ми билета си.

Хвърлих камъка и той потъна, без да разплиска нито пръска. В мига, в който докосна повърхността и пое пътя си надолу, водата се промени. Мирис на гнило се надигна от повърхността — на мочурище, на развалено месо и на още нещо...

Погледнах надолу към сенчестите дълбини. Водата бе достатъчно чиста, за да видя до дъното, само че не можех. Защото навсякъде имаше тела, само на сантиметри от повърхността. И това не бяха измислените форми от митове и филми, а истински тела, подпухнали и подгизнали, застинали като смъртта. Някои бяха с лице надолу, други с лице нагоре — но всичките лица, които можех да видя,

имаха едни и същи сини устни и ужасяваща бяла кожа. Косите им се вееха около тях във водата, докато те се блъскаха едно в друго.

— Всеки плаща на Лодкаря, рано или късно — сви рамене Чарли. — Това не можеш да го промениш.

Буца гняв заседна на гърлото ми и отне цялата енергия, която влагах в опита си да не повърна. Явно отвращението се бе изписало на лицето ми, защото Чарли ме потупа със съчувствие.

— Знам, хлапе. Миризмата е трудна за понасяне. Защо мислиш, че не пресичам толкоз често реката?

— Защо се промени? Реката... — Не можех да откъсна очи от подгизналите тела. — Преди не беше такава.

— Ето тук бъркаш. Просто не го виждаше. Има много неща, които избираме да не виждаме. Това не означава, че не са тук, колкото и да ни се иска.

— Писна ми да виждам всичко. Беше по-лесно, когато не знаех нищо. Тогава май едва осъзнавах дори, че съм жив.

Чарли кимна.

— Да. И аз така съм чувал.

Дървената платформа се удари в отсрещния бряг.

— Благодаря, Чарли.

Той се облегна на веслото, неестествено сините му очи без зеници се взираха право през мен.

— Няма защо, хлапе. Надявам се да намериш онова момиче.

Протегнах внимателно ръка и почесах Дракон зад ушите. Зарадвах се, когато ръката ми не пламна. Огромното куче изляя към мен.

— Може би Пени ще се върне — казах аз. — Човек никога не знае.

— Шансовете не са много големи.

Стъпих на брега.

— Ами... добре. Ако погледнем така, можем да кажем, че същото важи и за мен.

— Сигурно си прав. Ако си тръгнал натам, накъдето си мисля.

Дали знаеше? Може би от тази страна на реката се отиваше само към едно място, въпреки че се съмнявах. Колкото повече научавах за света, който си мислех, че познавам, и за онези, които не познавах,

толкова повече осъзнавах, че всичко бе преплетено и водеше навсякъде и никъде едновременно.

— Отивам към Отвъдното съдилище, към Съвета на пазителите.

Не мислех, че има риск да каже на някой от Пазителите, след като не напускаше това място. Освен това в Чарли имаше нещо, което ми харесваше. Казвайки думите на глас, имах чувството, че така те стават по-истински.

— Давай право напред. Не можеш да го пропуснеш — посочи ми той в далечината. — Но трябва да минеш покрай Пазача на портите.

— Чух.

Мислех за това още от първото ми посещение в къщата на Обадайя с леля Пру.

— Е, кажи му, че ми дължи пари — допълни Чарли. — Няма да го чакам вечно тук. — Погледнах го многозначително и той въздъхна. — Добре де, кажи му го все пак.

— Познаваш ли го?

Той кимна.

— Доста път сме извървели заедно. Не знам точно колко време е минало, но предполагам, че поне един-два живота сме изкарали.

— Що за човек е?

Може би, ако знаех повече за този тип, щях да имам по-голям шанс да го убедя да ме пусне в Съдилището.

Чарли се усмихна, отбутна се от брега с веслото и се понесе отново в реката от трупове.

— Не е като мен.

[1] Румикуб — много популярна в САЩ игра с плочки с цифри или с букви, които трябва да се подредят в определени комбинации. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА КАМЪКЪТ И ГАРВАНЪТ

След като оставих реката зад себе си, осъзнах, че пътят към портите на Отвъдното съдилище изобщо не бе път. Беше по-скоро лъкатушеща пътека, скрита между стените на двете надвиснали черни планини, които стояха една срещу друга, създавайки естествен вход — врата, по-зловеща от всичко, което би могъл да съгради смъртен човек — или Пазителите. Планините бяха отсечени като с бръснач, с остри ъгли, които отразяваха слънчевата светлина, сякаш бяха от обсидиан. Изглеждаха като изсечени черни късове на фона на небето.

Супер.

Мисълта да вървя през и под тези назъбени и остри като ножове скали изобщо не ме привличаше. Каквото и да правеха Пазителите някъде там, те определено не искаха никой да знае за това. Не че се изненадвах.

Ешу кръжеше над главата ми, сякаш знаеше точно къде отива. Ускорих ход, за да следвам сянката му, водеща ме напред по пътеката, благодарен за зловещата птица, която бе по-голяма дори от Харлон Джеймсовците. Зачудих се какво ли би си помислила Лусил за него. Странно ми беше как един свръхестествен гарван, взет назаем от Великите, може да ми се струва единственото познато нещо в този пейзаж.

Въпреки помощта на гарвана на чичо Абнър, аз все пак се спирах, за да се консултирам с картата на леля Пру. Ешу определено знаеше принципната посока към Отвъдното съдилище, но той често се губеше от погледа ми. Скалите бяха много високи, а пътеката — ужасно виеща се, а на Ешу не му се налагаше да си проправя път през тези камънаци. Щастлива птица.

На картата моят път бе очертан с треперливата ръка на леля Пру. Всеки път, когато се опитвах да проверя докъде щеше да ме доведе, няколко километра пред мен пътеката изчезваше. Започвах да се тревожа, че ръката на леля Пру бе треперила прекалено много в погрешната посока. Защото указанията на картата като че ли не ме

водеха над планините или между тях — май се очакваше да мина през една от тях. Това не можеше да е вярно...

Вдигнах глава от картата към небето. Ешу прелиташе от дърво на дърво пред мен, въпреки че с приближаването ни към планините дърветата ставаха все по-нарядко.

— Супер. Давай, лети си напред. Някои от нас обаче трябва да ходят, нали знаеш...

Той изграчи отново. Размахах манерката с уиски над главата ми.

— Само не забравяй в кого е вечерята ти, нали?

Той изпърха гальовно над мен и аз се разсмях, прибирайки бързо манерката в джоба си.

След първите няколко километра вече не ми се струваше толкова забавно.

* * *

Стигнах до гладката отвесна скала и отново проверих картата. Ето я. Кръгла рисунка в склона на хълма — явно бележеше някаква пещера, вход или тунел. На картата се забелязваше веднага, но когато свалих листа и вдигнах повторно глава, опитвайки се да намеря пещерата, пред мен просто нямаше нищо и това си беше.

Само скалистата повърхност, толкова отвесна, че се издигаше почти вертикално. Пътеката прекъсваше рязко точно пред нея, а скалата продължаваше нагоре в облаците — толкова високо, че изглеждаше направо безкрайна.

Нещо бе сбъркано.

Трябваше да има вход към тунела някъде тук. Обходих на няколко метра подножието на скалата, като се препъвах в късовете черни лъскави камънаци. Нищо.

Едва когато отстъпих назад от скалата, забелязах групичка изсъхнали храсти покрай камъните. Те бяха израснали във форма, смътно наподобяваща кръг.

Дръпнах изсъхналите клони с цяла сила и ето, тя беше там. Май нищо не можеше да ме подготви за това, което се появи пред очите ми и което всъщност представляваше тази рисунка на кръг на картата.

Малка, тъмна дупка — и под „малка“ имам предвид тясна; прекалено тясна, за да се промъкне един по-едър човек вътре. Бу например едва ли щеше да влезе. Може би Лусил, но дори и тя щеше да се изтормози малко. И вътре бе тъмно като в рог. Разбира се, че щеше да е така.

— О, я стига! — изпуфтах си сам на себе си.

Според картата тунелът бе единственият начин да стигна до Съвета на пазителите и следователно — единственият път да стигна и до Лена. Ако исках да се прибера у дома, трябваше да изпълзя някак си в него и по него. Призляваше ми само като си помислех за това.

Може би имаше начин да заобиколя. Колко ли време щеше да ми е нужно, за да мина от другата страна на планината? Прекалено дълго, това беше сигурно. Кого заблуждавах?

Опитах се да не мисля какво ще е цялата планина да е над теб, докато пълзиш през нея... Ако си вече мъртъв, можеш ли да бъдеш премазан и затиснат до смърт от тонове скала? Дали ще боли? Останало ли ти е нещо, което да те боли? Има ли нещо, което може да те нарани?

Колкото повече си казвах, че не бива да мисля за това, толкова повече мислех, и скоро бях почти готов да се обърна и да се върна.

Но после си представих алтернативата — да бъда затиснат тук, в отвъдния свят, без Лена, „до края на вечността“, както би казал Линк. Не можех да го допусна. Поех си дълбоко дъх, напъхах се някак си вътре и запълзах.

* * *

Тунелът бе по-малък и по-тъмен, отколкото можех да си представя. След като се вмъкнах вътре, между мен и тавана и страничните стени имаше само няколко свободни сантиметра. Беше по-ужасно от онзи път, когато с Линк бяхме заключени в багажника на колата на бащата на Емъри. Никога не съм се боял от тесни пространства, но тук беше просто невъзможно да не изпиташ клаустрофобия. И бе тъмно — по-лошо от тъмно даже. Единствената светлина идваше от пукнатините в скалите, които бяха много малко и на огромни разстояния една от друга.

През повечето време пълзях в пълен мрак и само звукът от дишането ми отекваше в стените. Невидима пръст влизаше в устата ми и попадеше в очите ми. Постоянно си мислех, че ще се блъсна в стена пред себе си — че тунелът просто ще спре и ще трябва да изпълзявам назад.

Или че няма да успея да го направя.

Повърхността под мен бе от същата остра черна скала като самата планина и трябваше да се движа бавно, за да не се нарежа на някой по-остър и издаден камък. Имах чувството, че ръцете ми са целите изподраскани, в коленете ми все едно се забиваха парченца стъкло. Дали мъртвите хора могат да прокървят до смърт? С моя късмет щях да съм първият, който май имаше шанс да го разбере.

Опитах се да се разсея — преструвах се, че броя стотиците фалшиви тонове в някоя от песните на „Холи Ролерс“ и се шегуваме с Лена за това. Нищо не помагаше. Знаех си, че бях сам. Това обаче само укрепваше решимостта ми да не остана така още дълго време.

Не може да е много далече, Лена. Ще успея и ще намеря Портите. Скоро ще се върна и ще ти разкажа колко гадно беше тук и заедно ще се смеем на историята.

В един момент обаче спрях. Беше прекалено болезнено да се преструвам, че си говоря мислено с нея чрез *Келтската нишка*.

Движенията ми се забавиха, мислите ми също забавиха ход заедно с тях, докато ръцете и краката ми започнаха да се мърдат в някакъв вцепенен ритъм като на техно музика. Напред и назад, напред и назад.

Лена. Лена. Лена.

Все още повтарях името ѝ мислено, когато видях светлина в края на тунела — но този път не беше метафора, а чистата истина. Чух Ешу да грачи в далечината. Усетих подухването на вятъра, полъха в лицето си, студената влага на тунела отстъпи място на топлата светлина на света отвън.

Почти бях стигнал.

Присвих очи, когато светлината ме заслепи в края на дупката. Още не се бях измъкнал, но тунелът бе толкова тъмен, че очите ми трудно привикваха отново към дори най-малкото количество светлина.

Когато бях едва наполовина излязъл, се отпуснах по корем с все още затворени очи, а черната пръст се допираше до лицето ми. Ешу

грачеше силно, вероятно ядосан, че губех време в почивки. Или поне така си мислех.

Отворих очи и видях как слънцето блести ярко в чифт лъснати черни ботуши. После пред погледа ми се появи и краят на черна вълнена роба.

Супер.

Повдигнах бавно глава, готов да видя надвесен над мен... някой. Сърцето ми биеше до пръсване. Приличаше на човек — в известен смисъл. Ако пропуснеш факта, че бе напълно лишен от всякакво окосмение навсякъде, където се виждаше, и имаше невъзможно гладка сивкавочерна кожа и огромни очи. Черната роба бе опасана на кръста му с дълго въже и той — ако можеше да бъде наречен „той“ — приличаше на някакъв странен и нещастен извънземен монах.

— Да не си загубил нещо? — попита мъжът. Гласът му също приличаше на човешки. Като на стар, тъжен човек. Беше трудно да се свържат човешките черти и глас с останалата част от него, в която бях втренчил очи.

Измъкнах се докрай и се долепих до дупката в скалата, от която бях изпъзлял, като се опитвах да не се блъсна в странното създание, каквото и да бе то.

— Аз... аз търся път към Отвъдното съдилище — казах, заеквайки аз. Опитвах се да се сетя какво ми бе обяснил Обадайя. Какво търсех? Врати? Порти? Това беше. — Искам да кажа, Портите към Отвъдното съдилище.

Изправих се на крака и пробвах да направя крачка назад, но нямаше накъде.

— Наистина ли? — Той изглеждаше абсолютно невпечатлен, може би дори леко раздразнен. Честно, трудно ми бе да определя дали това, в което гледах, бе лицето му, а камо ли какво означава изражението му.

— Точно така. — Помъчих се да звуча уверено. Изправен, бях почти с неговата височина, което ми действаше донякъде успокояващо.

— Пазителите очакват ли те? — Странните му, безчувствени очи се присвиха в две цепки.

— Да — излъгах аз.

Той се обърна рязко на пети, робата му се разлюля около него.

Грешен отговор.

— Не — провикнах се високо. — И ако ме намерят, ще ме измъчват, поне май всички смятат така. Но има едно момиче... всичко това е грешка... не трябваше изобщо да съм тук... И после дойдоха скакалците, и Общият ред бе нарушен, и аз трябваше да скоча...

Думите ми заглъхнаха. Давах си сметка колко нелепо звучат. Нямахме никакъв смисъл да се обяснявам. Дори на мен ми се струваха като абсолютни глупости.

Създанието спря, наведе глава на една страна и застина на място, сякаш обмисляше казаното. И мен.

— Е, добре. Намери ги.

— Кои?

— Портите на Отвъдното съдилище.

Погледнах покрай него. Наоколо нямаше нищо освен лъскави черни скали и ясносиньо небе. Може би беше и луд.

— Ами... не виждам нищо освен планините.

Той се обърна и посочи.

— Ето там.

Ръкавът на робата му се плъзна надолу и видях допълнителна гънка кожа да стърчи от тялото му, после тя се скри отново. Приличаше на крило на гигантски прилеп.

Спомних си налудничавата история, която Линк ми разказа през лятото. Макон го бе пратил в чародейските тунели да предаде съобщение на Обадайя Трублъд. Това вече бях разбрал, че е било истина. Но имаше и друга част от историята, в която Линк бил нападател от някакво създание, което той пробол с градинските си ножици — било сиво-черно на цвят, с абсолютно гладка и гола кожа, с черти на човек и деформирана кожа, подаваща се от тялото му във формата на криле, поне според Линк. „Сериозно, казваше ми той. Не искаш да се натъкваш на подобно нещо в някоя тъмна уличка нощем.“

Знаех, че не може да е същото създание, защото Линк бе казал, че онова чудовище имало жълти очи. А това се вираше в мен със зелен поглед — почти чародейско зелено. А и онова с градинските ножици, забити в гърдите му. Не можеше да е той.

Зелени очи. Не златни. Нямахме защо да се страхувам, нали? Той не можеше да е от Мрака. И все пак, никога не бях виждал нещо като него — а вече бях видял доста неща в краткия си живот.

Създанието се обърна и отпусна ръката си, която изобщо не беше ръка.

— Видя ли?

— Какво?

Крилете му ли? Все още се опитвах да отгатна какво беше или не беше той.

— Портите — звучеше разочарован от моята глупост. Предполагам, че и аз на негово място щях да съм разочарован. Чувствах се наистина много глупав.

Вгледах се отново в посоката, която ми бе показал преди секунда. Там нямаше нищо.

— Не виждам нищо.

Доволна усмивка премина по лицето му, сякаш той си имаше тайна.

— Разбира се, че няма да ги видиш. Само Пазачът на портите може.

— А къде е... — Млъкнах, преди да довърша въпроса си. Вече знаех отговора. — Ти си Пазачът.

Имаше Повелител на реката и Пазач на портите. Разбира се. Имаше освен това и човек със змии вместо ръце, гарван, пиещ уиски, който можеше да лети от земята на живите в земята на мъртвите, река, пълна с мъртъвци и куче-дракон. Сякаш вървах из оживяла версия на играта „Тъмници и дракони“.

— Пазачът на портите — кимна утвърдително създанието, очевидно много доволно от себе си. — Аз съм това, както и много други неща.

Опитах се да се замислям много за думата „неща“. Но когато погледнах към кожата му с цвят на въглини и се сетих за противните му криле, не можех да си го представя като друго освен кръстоска между човек и прилеп.

Истински Батман, в известен смисъл.

Само че не от онези, които спасяват някого. Може би точно обратното.

Ами ако това... създание не поиска да ме пусне да мина?

Поех си дълбоко дъх.

— Виж, знам, че звучи налудничаво. Всъщност още преди година всичко премина отвъд границите на лудостта. Но там има нещо,

което ми трябва. И ако не го получа, няма да мога да се прибера у дома. Има ли някакъв начин да ми покажеш къде са Портите?

— Разбира се.

Чух думите, преди да видя лицето му. И се усмигнах, докато в един момент не осъзнах, че само аз се усмихвах. Създанието се намръщи, огромните му очи се присвиха. Събра ръце пред гърдите си, долепи изкривените си пръсти един в друг и почна да ги мърда лекичко.

— Но защо да го правя?

Ешу изграка в далечината.

Вдигнах глава и видях огромната черна сянка, кръжаща над нас, сякаш се канеше да се спусне надолу и да атакува. Безмълвно, без дори да поглежда нагоре, създанието срещу мен повдигна ръка. Ешу се спусна и кацна на юмука на Пазача на портите, настанявайки се там, все едно се срещаше отново със стар приятел.

А може би не.

Пазачът на портите изглеждаше още по-ужасен с Ешу до него. Беше време да приема фактите. Създанието бе право. Нямахше причина да ми помага.

После гарванът изграчи, почти със симпатия. Създанието издаде нисък, гърлен звук — почти като кудкудякане — и повдигна ръка, за да приглади перата на птицата.

— Късметлия си. Птицата умее много добре да преценява характера.

— Така ли? И какво казва за мен?

— Казва — бави се на завоите, свиди му се уискито, но има добро сърце. За мъртвец.

Ухилих се. Може би този стар гарван не беше толкова лош в крайна сметка.

Ешу изграчи отново.

— Мога да ти покажа Портите, момче.

— Итън.

— Итън... — поколеба се той, докато повтаряше бавно името ми.

— Но трябва да ми дадеш нещо в замяна.

Почти се боях да попитам.

— Какво искаш?

Обадайя бе споменал, че Пазачът на портите ще очаква някакъв подарък, но не бях помислил за това. Той ме изгледа сериозно, обмисляйки въпроса ми.

— Размяната е важно нещо. Балансът е основен принцип в Общия ред.

— Общият ред? Мислех, че повече не трябва да се тревожим за него.

— Винаги има Ред. Сега повече от всякога новият Общ ред трябва да бъде много внимателно поддържан.

Не разбирах подробностите, но усещах важността на думите му. Нали именно затова се набърках в тази каша?

Той продължи.

— Казваш, че ти е нужно нещо, за да се прибереш у дома? Това, което желаш най-много. Тогава аз казвам — а какво те доведе тук? Това желая най-много.

— Супер.

Звучеше просто, но всъщност нищо не разбрах. Все едно ми бе задал гатанка.

— Какво имаш? — Очите му просветнаха алчно.

Пъхнах ръцете си в джобовете и извадих оттам останалия ми речен камък и картата на леля Пру. Уискито и тютюнът отдавна бяха свършили. Пазачът на портите повдигна това, което би трябвало да са веждите му, но всъщност ги нямаше — две голи изпъкналости над очите му.

— Камък и карта? Това ли е всичко?

— Това ме доведе тук — кимнах аз. После посочих към Ешу, все още кацнал на рамото му. — И птицата.

— Камък и гарван. Трудно е да не се изкушиш. Но вече имам и от двете в колекцията си.

Ешу изграчи и отлетя от рамото му отново в небето, сякаш бе обиден. След няколко секунди изчезна от погледа ми.

— А сега вече нямаш птица — уточни за всеки случай Пазачът.

— Не разбирам. Има ли нещо, което конкретно да искаш? — Опитах се раздразнението, което вече изпитвах, да не проличи в гласа ми.

Пазачът изглеждаше доволен от въпроса.

— Конкретно, да. Честна, точно такъв вид размяна предпочитам.

— А можеш ли да бъдеш още малко *по-конкретен*?

Той наклони глава.

— Не знам какво ще ме интересува, докато не го видя. Нещата, които са най-ценни, често са онези, които дори не подозираш, че съществуват.

Това беше особено полезно, няма що.

— Как бих могъл да знам какво имаш вече?

Очите му грейнаха.

— Мога да ти покажа колекцията си, ако искаш. Няма друга такава в целия отвъден свят.

Какво можеш да кажеш?

— Да, ще е чудесно.

Следвах го по остриите черни камъни и чувах гласа на Линк в главата си. „Лош ход, човече. Той ще те убие и ще те добави към колекцията си от идиоти, които са го последвали в зловещата му пещера.“

Това май бе единственият случай, в който бе по-безопасно, че съм мъртъв, а не жив.

Колко честно и балансирано бе, а?

* * *

Пазачът на портите се плъзна в тясна цепнатина в стена от лъскав черен камък. Беше по-голяма от дупката, но не много. Пъхнах се странично вътре и продължих да вървя така, защото нямаше достатъчно място да се завъртя.

Знаех си, че ще бъде някакъв капан. Линк бе описал създаването, което бе срещнал, като животно — опасно и лудо. Ами ако Пазачът на портите не бе по-различен, само по-добър в прикриването на истинската си същност? И къде беше този тъп гарван, когато имах нужда от него?

— Почти стигнахме — провикна се създаването към мен.

Видях бледа светлина отпред, трепкаща в далечината. Сянката му премина пред нея, затъмнявайки в миг прохода, когато тесният тунел изведнъж се разшири и ни доведе до една пещера.

От железен полилей, висящ от лъскавия скален таван, капеше восък. Стените блещукаха на светлината на свещите. Ако не бях пълзял току-що през цяла планина от камънак, може би щях да бъда по-впечатлен. Но в момента от ограниченото пространство на пещерата кожата ми настръхна.

Когато се огледах наоколо, осъзнах, че мястото прилича на музей с налудничава колекция, каквато не бих могъл да изкопая и от задния двор на Сестрите. Стъклени кутии и рафтове, изпълнени със стотици предмети, бяха подредени по стените. Най-много ме заинтригува случайният на пръв поглед подбор на колекцията, сякаш дете не само бе събирало, но и каталогизирало нещата. Сложно гравирани сребърни и златни сандъчета за бижута бяха поставени до евтини детски музикални кутии; лъскави черни винилови плочи бяха струпани на купчини до един от онези старомодни грамофони с фунии, какъвто имаха и Сестрите; куклата Парцалената Ан^[1] бе сложена в един люлеещ се стол, а в скута ѝ имаше голямо зелено бижу с размер на ябълка.

На лавицата по средата на стаята видях искряща сфера, подобна на онази, която носех в себе си миналото лято. Не можеше да е истина, нали? Сиянието?

Но беше. Точно като кълбото, което Макон бе дал на майка ми, само че то искреше в млечнобяло, а не в среднощночерно.

— Откъде имаш това? — пристъпих аз към лавицата.

Той се спусна рязко към мен и грабна сферата.

— Обясних ти. Колекционер съм. Може да се каже, че съм нещо като историк. Не бива да докосваш нищо тук, съкровищата в тази стая не могат да бъдат размествани. Прекарал съм хиляди човешки животи да ги събирам. Те всички са еднакво ценни — каза той на един дъх.

— Така ли? — погледнах аз към обикновена детска кутия за обяд, пълна с перли.

Той кимна.

— Безценни са.

Постави Сиянието отново на мястото му.

— Всички тези неща са ми били предложени като дар при Портите — добави създанието. — Повечето хора и не-хора знаят, че е възпитано да ми носят подарък, когато тропат по вратата. — Хвърли ми бърз поглед. — Не се обиждай.

— Да, съжалявам... Искаше ми се да имам нещо, което да ти дам...

Той повдигна неокосмената си вежда.

— Освен камък и гарван?

— Аха... — Огледах редиците от книги с кожени подвързии, подредени грижливо по лавиците, гръбчетата им, гравирани със символи и думи на езици, които не разпознавах. Една книга обаче привлече специално вниманието ми. На нея сякаш пишеше... „Книга на звездите“?

Пазачът на портите изглеждаше доволен от интереса ми и я извади от рафта.

— Това е една от най-редките книги от своя вид.

Книгата бе написана на наядски, чародейския език, който вече бях почнал да познавам. В средата на корицата бяха изрисувани няколко звезди.

— Има само още една подобна...

— „Книгата на луните“ — довърших вместо него. — Знам.

Очите му се разшириха от изненада и той притисна книгата до гърдите си.

— Знаеш за тъмната ѝ половина? Никой в нашия свят не я е виждал от стотици години.

— Защото не е във вашия свят. — Погледнах го за миг и после се поправих. — В нашия де.

Той поклати невярващо глава.

— Как е възможно да знаеш това?

— Аз я намерих.

Известно време създанието не каза нито дума. Личеше, че се опитва да прецени дали лъжа, или съм полудял. Нищо в изражението му не показваше, че ми вярва, но както казах — нямаше как да се познае какво точно мисли или преживява — лицето му не беше точно лице.

— Това номер ли е? — попита той и безизразните му зелени очи се присвиха. — Няма да ти е от полза да си играеш игрички с мен, ако очакваш да стигнеш до Портите към Отвъдното съдилище и Съвета на пазителите.

— Дори не знаех, че „Книгата на луните“ има друга половина. Така че как бих могъл да излъжа за подобно нещо?

Беше вярно. Никога не бях чул някой да споменава за това — нито Макон, нито Мариан, Сарафина или Ейбрахам.

Възможно ли е да не са знаели?

— Както казах, баланс. Светлината и Мракът са двете страни на едни невидими везни, които се накланят, докато ние висим от едната или другата страна. — Прокара кривите си пръсти по корицата на книгата. — Не можеш да имаш едното без другото. Тъжно, но факт.

След всичко, което бях научил за „Книгата на луните“, не можех да си представя какво имаше между кориците на противоположната ѝ част. Дали „Книгата на звездите“ щеше да причини същите опустошителни последици? Беше ме почти страх да попитам.

— Каква цена трябва да се плати, за да се използва тази книга?

Пазачът на портите отиде до далечния край на стаята и седна на сложно резбован стол, който приличаше на трон от стар замък. Взе един термос с Мики Маус, наля си някаква кехлибарена течност в пластмасова чаша и изпи половината наведнъж. В движенията му личеше умора и се запитах от колко ли време наистина събира тази маса от ценни и непотребни вещи между тези стени. Когато най-накрая проговори, звучеше така, сякаш изведнъж бе остарял със сто години.

— Никога не съм използвал книгата. Дълговете ми са прекалено много, за да рискувам да дължа още нещо. Въпреки че от мен вече не е останало кой знай какво за вземане, нали? — попита с горчивина човекът прилеп, изсипа зад себе си другата част от питието си и тръсна чашата на масата. След миг отново крачеше из пещерата, очевидно превъзбуден и нервен.

Последвах го до другия край на стаята.

— На кого какво дължиш?

Той спря и пристегна здраво робата си, сякаш се защитаваше от невидим враг.

— На Съвета на пазителите, разбира се. — В гласа му имаше смесица от горчивина и поражение. — А те винаги събират дължимото им.

[1] Парцалената Ан — измислена героиня, създадена от американския писател Джони Груел (1880–1938); куклата има червена коса и триъгълен нос. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА „КНИГАТА НА ЗВЕЗДИТЕ“

Пазачът на портите се обърна с гръб към мен и се запъти към стъкления шкаф зад себе си. Огледа колекцията си от талисмани и амулети, висящи на дълги кожени въжета, кристали и екзотични камъни, които ми напомниха за речните камъни, руни със знаци, които не познавах... Отвори шкафа и извади един от амулетите, потърквайки сребърния диск между пръстите си. По същия начин, когато бе нервна, Ама докосваше златния талисман, който носеше на шията си.

— Защо просто не си тръгнеш? — попитах аз. — Да вземеш всички тези неща и да изчезнеш?

Знаех отговора, въпреки че му бях задал въпроса. Никой не остава на такова място, освен ако не е длъжен да го направи. Пазачът на портите завъртя едно голямо емайлирано земно кълбо, поставено на висока стойка до шкафа. Наблюдавах как то се върти и по него започват да се появяват странни извиващи се форми. Не приличаха на никой от континентите, които бях виждал в часовете по история и география.

— Не мога да си тръгна. Обвързан съм с Портите. Ако се отдалеча прекалено много от тях, ще продължа да се променям.

Погледна към колана си, към възлестите си и кокалести пръсти. Студена тръпка премина по гърба ми.

— Какво имаш предвид?

Пазачът обърна дланите си бавно, загледан в тях, сякаш никога преди не ги беше виждал.

— Имаше време, когато изглеждах като теб, мъртво момче. Време, когато бях човек.

Думите му влязоха в главата ми, но не можех да ги осмисля. Каквото и да бе Пазачът на портите, колкото и да приличаха чертите му на човешки, това не беше възможно.

Или пък беше?

— Не разбирам... Как...? — Нямаше начин да кажа на глас това, което си мислех, без да бъда жесток към него. А ако беше човек,

някъде дълбоко под тази външност, вече бе страдал достатъчно.

— Как съм се превърнал в това? — попита Пазачът на портите и докосна леко с пръст голям кристал, висящ на златна верига. Вдигна втори гердан, направен от пръстени от шоколадови бонбони, каквито можеш да си купиш във всяка бакалия, и внимателно го прибра в тапицирана с кадифе кутия. — Съветът на пазителите, на Отвъдното съдилище, е много могъщ. Те имат на свое разположение магия, по-силна от всичко, на което съм ставал свидетел като Пазител.

— Ти си Пазител?

Не можех да повярвам, че това нещо някога е било Пазител в истинския смисъл на думата, като майка ми и Мариан.

Неговите безизразни зелени очи се втренчиха отново в мен.

— Може би искаш да седнеш... — Млъкна. — Не мисля, че ми каза името си.

— Итън.

Вече му го бях казвал два пъти.

— Приятно ми е да се запознаем, Итън. Името ми е... беше Ксавие. Никой не ме нарича така отдавна, но можеш да използваш това име, ако ще ти бъде по-лесно.

Знаех какво иска да каже — ако ще ми бъде по-лесно да си го представя като човек по този начин, а не като чудовище.

— Добре... Благодаря, Ксавие.

Звучеше ми странно, въпреки че го казвах аз. Той потропа с пръсти по шкафа, явно му беше навик, нещо като нервен тик.

— И за да отговоря на въпроса ти — да, бях Пазител. Но направих грешката да оспоря решение на Ангелус, лидера на...

— Знам кой е той — прекъснах го аз. Помнех го много добре, гологлавия Пазител. Помнех и жестокото изражение на лицето му, когато дойде за Мариан.

— Значи знаеш, че е опасен. И покварен — изгледа ме внимателно Ксавие. — Опита се да нарани мой приятел — двама, всъщност. Прати единия в Отвъдното съдилище, на съд пред Съвета. Процес, ха... — разсмя се горчиво той, но на лицето, което не приличаше на лице, нямаше нищо, което да наподобява усмивка.

— Не е било забавно...

— Разбира се, че не. Той използва процесите за назидание и пример на останалите. Аз не получих дори такъв. Ангелус повече

харесва директното наказание, процесите му се струват отегчителни.

— Какво беше направил? — Боях се да попитам, но имах чувството, че трябва да задам въпроса.

Ксавие въздъхна.

— Оспорих правомощията на Съвета, решенията, които вземаха. Не трябваше да го правя — каза той спокойно. — Но те нарушаваха нашите обети, законите, които се бяхме заклели да спазваме. Вършеха неща, които не трябваше, които не бяха в правото си да наблюдават и пазят.

Опитах се да си представя Ксавие в чародейска библиотека, някъде като Мариан, да подрежда книги и описва подробности от света на чародейците. Той бе създал своя версия на чародейска библиотека тук, в това място, пълно с магически предмети — и няколко напълно немагически.

— Какви неща, Ксавие?

Той се огледа стреснато из пещерата.

— Не мисля, че трябва да говорим за това. Ами ако Съветът разбере?

— Как ще разберат?

— Ще го направят. Винаги става така. Не знам какво повече биха могли да ми причинят, но сигурно ще измислят нещо.

— Намираме се в средата на планина — успокоих го аз. При това ми бе втората за деня. — Едва ли могат да ни чуят оттук.

Той разхлаби яката на тежката си вълнена роба.

— Ще се изненадаш какви неща могат да разбират. Нека ти покажа.

Не бях сигурен за какво говори и го наблюдавах с любопитство как минава покрай купчина счупени велосипеди и се приближава до друг стъклен шкаф. Отвори вратичките му и извади една кобалтовосиня сфера с размера на бейзболна топка.

— Какво е това?

— Трето око — отвърна Ксавие. Държеше го внимателно в дланта си. — Позволява ти да видиш миналото, конкретен спомен.

Цветът във вътрешността на топката започна да се променя, завихряше се и се движеше като буреносни облаци. Постепенно се проясни и пред очите ми се появи картина...

Млад мъж седеше зад тежко дървено бюро в сумрачен кабинет. Дългата му роба явно бе прекалено голяма за него, също както и красиво украсеният с дърворезби стол, на който се бе настанил.

Дланите му бяха събрани пред него, докато се облягаше тежко напред на лакти.

— За какво става дума сега, Ксавие? — попита нетърпеливо.

Ксавие прокара пръсти през тъмната си коса, зелените му очи се стрелкаха из стаята. Беше ясно, че се страхува от този разговор. Завъртя нервно вѐжето на робата си в скута си.

— Съжалявам, че ви притеснявам, сър. Но до вниманието ми достигна определена информация... Жестокости, които нарушават обетите ни и застрашават мисията на Пазителите.

Ангелус изглеждаше отегчен.

— За какви жестокости говориш, Ксавие? Да не би някой да е пропуснал да подаде доклада си? Загубил е тайния ключ към някоя от чародейските библиотеки?

Тялото на Ксавие се напрегна.

— Не става дума за изгубени ключове, Ангелус. Нещо се случва в тъмниците под Съдилището. Нощем чувам писъци, раздиращи съзнанието писъци, които не можеш...

Ангелус махна с ръка.

— Хората имат кошмари. Не всички можем да спим така блажено като теб. Някои от нас трябва да управляват Съвета.

Ксавие избута стола си назад и се изправи.

— Бях долу, Ангелус. Знам какво крият те. Въпросът е — ти знаеш ли?

Ангелус се надигна и впери присвитите си очи в Ксавие.

— И какво смяташ, че си видял?

Гневът в очите на Ксавие не можеше да бъде пренебрегнат.

— Пазители използват тъмна сила, правят заклинания, сякаш са тъмни чародейци. Експериментират с живи хора. Видях достатъчно, за да знам, че трябва да предприемеш някакви действия.

Ангелус се обърна с гръб към Ксавие, с лице към прозореца, който гледаше към високите планини, оградящи дома на Съвета на пазителите.

— Тези експерименти, както ги наричаш, са за тяхна защита. Води се война, Ксавие. Между Светлината и Мрака, между светлите и тъмните чародейци и смъртните са по средата на битката. — Млъкна, после се обърна рязко. — Искаш ли да гледаш как те умират? Готов ли си да поемеш отговорността за тази жестокост? Твоите постъпки вече ти костваха много, не мислиш ли?

— За твоя защита — поправи го Ксавие. — Това искаше да кажеш, нали, Ангелус? Смъртните са по средата в тази война. Ти да не би да се озова някъде отвъд и над тях?

Ангелус поклати глава.

— Очевидно няма да се съгласим по този въпрос — каза твърдо той. После започна да произнася думи на чародейски език с тих глас.

— Какво правиш? — попита Ксавие. — Заклинания? Това не е правилно. Ние сме балансът — наблюдаваме и пазим записите. Пазителите не заемат страна, не пресичат границата между световите на магията и на чудовищата!

Ангелус затвори очи и продължи да напява.

Кожата на Ксавие се съсухри и почерня, сякаш бе подпалена.

— Какво правиш? — проплака той. Въглищният цвят се разпростираше бързо по цялото му тяло, кожата му се опъна и стана невъзможно гладка. Ксавие пищеше, забил нокти в нея.

Ангелус произнесе последните думи на заклинанието и отвори очи точно в мига, в който косата на Ксавие падна на пода на цели кичури. Той се усмихна при вида на мъжа, когото бе унищожил.

— Изглежда, че ти вече премина на подходящата за теб страна.

Крайниците на Ксавие започнаха да се удължават неестествено, костите му се пукаха и чупеха. Ангелус се вслуша с удоволствие в тези звуци.

— Трябваше да изпитваш повече съчувствие към чудовищата.

Ксавие падна на колене.

— Моля те. Имай милост...

Ангелус се надвеси над Пазителя, който вече бе почти неразпознаваем.

— Това е Съветът на пазителите. Отвъдното съдилище. Ние сме отвъд световите на чародейците и смъртните. Обетите ни са

думите, които аз казвам, а законите са тези, които аз избира. — Побутна с крак съсипаното тяло на Ксавие. — Тук няма милост.

* * *

Образите избледнях, заменени от виеща се синя мъгла. За секунда не помръднах. Имах чувството, че бях станал свидетел на нечия екзекуция — а екзекутираният седеше до мен. Поне това, което бе останало от него.

Ксавие приличаше на чудовище, но бе добър човек, опитващ се да постъпи правилно. Потръпнах, защото си давах сметка какво можеше да се случи на Мариан, ако Макон и Джон не се бяха намесили. Ако не бях сключил сделка с Лилум.

Вече знаех достатъчно, за да не съжалявам за стореното от мен. Колкото и зле да бяха нещата, можеха да бъдат още по-зле. Това ми беше пределно ясно.

— Съжалявам, Ксавие. — Не знаех какво друго да кажа.

Той върна „третото око“ обратно на рафта.

— Беше много отдавна. Но реших, че трябва да знаеш на какво са способни, след като си толкова нетърпелив да влезеш там. Ако бях на твоето място, щях да тичам в обратната посока.

Облегнах се на студената стена на пещерата.

— Искаше ми се да мога.

— Защо искаш толкова отчаяно да влезеш там?

Бях сигурен, че за него никоя причина не може да бъде основателна. За мен обаче имаше една. И тя бе абсолютно достатъчна.

— Някой е добавил страница в „Хрониките на чародейците“ и аз умрях. Ако успея да я унищожа...

Ксавие протегна ръце към мен, сякаш искаше да ме сграбчи за раменете и да ме разтърси, за да ми вкара малко разум в главата. Но ги отдръпна, преди да ме докосне.

— Имаш ли представа какво ще ти сторят, ако те хванат? Погледни ме, Итън. Аз съм късметлия.

— Късметлия? Ти? — Млъкнах, преди да кажа нещо глупаво. Луд ли беше?

— Правели са това и на други, на смъртни и чародейци. Това е тъмна сила. — Ръцете му трепереха. — Повечето от жертвите им полудяват и се лутат из тунелите в отвъдния свят като животни.

Точно така бе описал Линк създаването, което го бе нападнало в нощта, в която Обадайя Трублъд бе умрял. Но това, което Линк бе срещнал, не е било животно. Било е човек — поне някога е бил такъв, докаран до лудост от мутацията на тялото си и от мъченията, на които е бил подложен.

Гадеше ми се.

Стените на Съвета на пазителите криеха повече неща от „Хрониките на чародейците“.

— Нямам избор. Ако не унищожа страницата, не мога да се върна у дома — погледнах го аз. Почти виждах как мислите препускат зад тази гладка сиво-черна кожа. — Трябва да има заклинание — нещо в „Книгата на звездите“ или в някоя от другите ти книги, което да ми помогне.

Ксавие скочи към мен и насочи кривия си пръст към лицето ми. Деляха ни само няколко сантиметра.

— Никога няма да позволя някой да докосне книгите ми или да ги използва, за да прави заклинания! Нищо ли не научи тук?

Отстъпих назад.

— Съжалявам. Не биваше да казвам това. Ще намеря друг начин, но все пак трябва да вляза вътре.

Всичко в поведението му се промени, когато предложих да използва заклинание.

— Все още нямаш какво да ми предложиш. Не мога да ти покажа Портите, освен ако не ми дадеш нещо в замяна.

— Сериозно ли говориш?

Да, от изражението му личеше, че е напълно сериозен.

— Какво, по дяволите, искаш?

— „Книгата на луните“ — отвърна той без колебание. — Знаеш къде е. Това е цената ми.

— Тя е в света на смъртните. А ако не си забелязал, аз съм мъртъв. И между другото, книгата е в Ейбрахам Рейвънуд. Той не е, как да се изразя... добър и щедър човек.

Вече бях започнал да мисля, че минаването ми през Портите ще бъде най-трудната част от пътуването ми към дома, ако това изобщо

беше възможно.

Ксавие тръгна бавно към цепнатината в скалата, която водеше обратно навън.

— Мисля, че и двамата сме наясно — всичко може да се преодолее. Има си начини. Ако искаш да минеш през Портите, донеси ми „Книгата на луните“.

— Дори да успея да я взема, защо ще ти давам най-могъщата книга в чародейския свят? — вече почти крещях. — Откъде мога да знам, че няма да я използваш, за да направиш нещо ужасно?

Неестествено големите му очи се разшириха още повече.

— Какво може да е по-ужасно от вида, в който стоя пред теб сега? Има ли нещо по-лошо от това да гледаш как всеки ден, всеки миг тялото ти те предава? Мислиш ли, че мога да рискувам размяната, която книгата би поискала, ако реша да я използвам?

Той беше прав. Не можеш да получиш нещо от „Книгата на луните“, без да й дадеш нещо в замяна. Всички бяхме научили този урок по трудния начин. Другият Итън Уейт. Женевиер. Макон и Ама, Лена и аз. Книгата прави избора.

— Можеш да промениш намерението си. Хората се отчайват...

Не можех да повярвам, че говорех на отчаяно получовешко създание за отчаянието.

Ксавие се обърна към мен, тялото му вече бе наполовина прикрито в сенките.

— Защото знам на какво е способна, какво може да причини в ръцете на хора като Ангелус. Не бих произнесъл на глас и една дума от тази книга. Ще направя всичко възможно тя никога да не напусне тази стая, така че и никой друг да не може да го направи.

Говореше истината.

Ксавие бе ужасен от магията, било тя Светлина или Мрак. Тя го бе унищожила по най-ужасния начин. Той не искаше да прави заклинания, нито да използва свръхестествени сили. Искаше да защити себе си и другите от този вид сила. Ако имаше място, където „Книгата на луните“ щеше да бъде добре укрита, по-укрита, отколкото в „Lunae libri“ или някоя друга чародейска библиотека, то бе тук. В пещерата на Ксавие щеше да е на по-сигурно място в сравнение с подземията на „Рейвънуд“ или заровена в гроба на Женевиер. Тук никой нямаше да я открие.

Тогава реших, че ще му я дам. Имаше само един проблем. Първо трябваше да намеря начин да я взема от Ейбрахам Рейвънуд.

Погледнах към Ксавие.

— Колко предмета с магическа сила имаш в колекцията си, Ксавие?

— Няма значение. Казах ти, никога няма да бъдат използвани.

Усмихнах се.

— Ами ако ти кажа, че ще получиш „Книгата на луните“, но все пак ще ми трябва помощта ти? Твоята и на някои от съкровищата ти?

Той ме погледна със странно изражение, а устните му се извиха от едната страна на другата.

Надявах се, наистина се надявах това да беше усмивка.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

СЕНКИ

— Няма значение как ще стигна там, важното е да стигна — обясних вече за пети пореден път.

— До тази Земя на звезди и ивици? — попита Ксавие.

— Тъъ, да може и така да се нарече. Офисът. На главната улица. Той кимна.

— А, главната земя. И трябва да се мине покрай охлаждащите сили?

— Охлаждащите сили? Климатичите? Да, май трябва... — въздъгнах аз.

Опитвах се да обясня плана си на Ксавие. Не бях сигурен кога за последно е бил в света на смъртните, но очевидно е било много преди климатичите и вестниците. Беше донякъде забавно, като се имаше предвид колко много харесваше кутиите за обяд, грамофонните плочи и бонбоните.

Взех още една древна книга, отворих я и от нея се посипаха облаци прах и възможности — или пък несигурност. Бях разочарован. Седях на пода сред чародейски ръкописи в средата на странната пещера на това странно създание и имах чувството, че отново работя в библиотеката на Гатлин през първия ден от лятната ваканция.

Опитах се да помисля. Трябваше да има нещо, което можехме да направим.

— Ами Пътуването? Може ли Водачите да използват заклинания, които да им помагат да пътуват в пространството, както правят инкубусите?

Ксавие поклати глава.

— Не мисля.

Облегнах се на купчината книга зад мен. Бях на път да се откажа. Ако Линк беше тук, щеше пак да ми изнесе лекцията, че съм герой с безполезни свръхсили — като Аквамен на чародейския свят.

— И то мъртъв Аквамен — уточних сам на себе си.

— Извинявай?

— Нищо — промърморих аз.

— Мъртвец? — попита пак Ксавие.

— Не е нужно да посипваш сол в раната ми, моля те.

— Не, това е. Не са ти нужни заклинания за смъртни. Ти не си смъртен вече, трябва ти заклинание за Блудник. — Започна да разгръща бързо страниците. — Заклинание *Umbra*, т.е. Сянка. С което се препращат сенки от единия свят в другия. Защото ти си това, сянка. Трябва да свърши работа.

Замислих се за това. Можеше ли да е толкова просто?

Погледнах ръката си, плътта ѝ, костите ѝ...

Само приличат на плът и кости. Ти вече не си тук, не и по този начин. Нямаш тяло.

Каква беше разликата между Блудника и една сянка?

— Трябва да мога да докосна нещо обаче. Няма да се получи, ако не успея да предам съобщението на Лена, а за това ще се наложи да местя едни листове...

Ксавие наклони глава и лицето му се сгърчи в гримаса. Надявах се това да е замисленото му изражение.

— Трябва да докоснеш нещо, така ли?

— Това казах, да.

Той поклати глава.

— Не, после уточни, че ще трябва да преместиш нещо. Това е различно.

— Има ли значение?

— Голямо. — Той прелисти още няколко страници. — Заклинанието *Veritas*, Истина, може да позволи истината да се появи. Стига да търсиш нея, разбира се.

— Смяташ ли, че ще се получи?

Ксавие кимна.

Надявах се, че е прав.

* * *

Няколко минути по-късно всички съмнения, които бях изпитвал към Ксавие, бяха изчезнали. Бях тук. Не бях летял над Голямата река или над Голямата бариера, нито над някакъв друг свръхестествен шев,

не гледах през очите на магически гарван, просто бях тук, на Главната улица, и се взирах в офиса на „Звезди и ивици“.

Поне моята сянка го правеше.

Чувствах се като Питър Пан, но на обратно. Сякаш Уенди бе разшила сянката ми вместо да я пришие към стъпалата ми. Тръгнах по стената и влязох в мрака на стаята, само че аз бях още по-тъмен от него. Нямах тяло, но това не беше от значение. Повдигнах ръка — сянката на ръката си — и си спомних думите, които Ксавие ме бе накарал да науча.

Гледах как думите на страницата се подреждат сами. Нямах време за кръстословици, за игрички и скрити послания. Думите ми бяха прости.

Пет букви, хоризонтално.

Книга на испански.

L.I.V.R.O.

Две, вертикално.

Предлог за притежание.

H.A.

Шест, хоризонтално.

Спътник на Земята.

L.U.N.A.T.A.

Отпуснах ръка и изчезнах.

Последното ми послание, всичко, което имах да кажа. Лена бе открила начин да ми прати речния камък, трябваше да намери и как да ми прати книгата. Поне се надявах. Ако тя не успееше, може би Макон щеше. Ако книгата все още бе в Ейбрахам и Лена успееше да се сдобие с нея.

Имаше само около хиляда „ако“ между всички тези варианти и надежди. Опитвах се да не мисля за тях и за всички хора, които щяха да бъдат изложени на опасностите, които винаги заобикаляха „Книгата на луните“.

Не можех да си позволя да мисля за това. Стигнах толкова далече, нали?

Тя щеше да се справи и аз щях да я намеря.

Това бе единственият възможен ред в света, който ме интересуваше.

КНИГА ВТОРА
ЛЕНА

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА ПРОБЛЕМИТЕ НА СМЪРТНИТЕ

Понякога Линк може да се държи като пълен идиот.

— *Libro* какво? „Книгата на луните“? Какво е това? — вдигна той страницата от „Звезди и ивици“, почесвайки се по главата. Човек би си помислил, че за първи път чува за тези неща.

— Три думи. Това е книга, Линк. Сигурна съм, че си чувал за нея.

Все пак бе книгата, съсипала нашия живот и живота на всички чародейци в семейството ми преди мен по време на шестнайсетия им рожден ден.

— Нямах предвид това. — Той изглеждаше засегнат.

Всъщност знаех какво имаше предвид Линк.

Но и аз не знаех защо Итън молеше за „Книгата на луните“. Затова просто продължих да се вирам във вестника, седнала по средата на кухнята.

Ама бе зад мен, но не казваше нито дума. Беше така от известно време — от... Итън. Мълчанието ѝ бе толкова погрешно, колкото всичко друго. Странно бе да не я чуваме да трополи и да нарежда из кухнята. Още по-странно бе да седим около кухненската маса на Итън, опитвайки се да разберем какво послание ни бе оставил в днешната кръстословица във вестника. Чудех се дали може да ни види в момента, дали знае, че сме тук.

„заобиколена от странници, които ме обичат,
и от любимите, превърнати от болката
в чужденци“

Почувствах как пръстите ми се извиват, търсеци химикалката, която не беше в джоба ми. Съпротивлявах се на поетичните си пристъпи. Беше ми нов навик. Толкова много ме болеше, когато пишех. Три дни след като Итън си отиде, думите не се появяваха, сякаш бяха

запечатани в черния маркер в лявата ми ръка. Появяваха се в дясната, но това бе погрешно.

Оттогава не бях записала нито дума — нито на лист, нито в бележника си, нито дори по стените. Сякаш бе минала цяла вечност, откакто го бях правила.

От колко време го нямаше Итън? Седмици? Месеци? Всичко ми бе някак размазано, времето като че ли бе спряло в мига, в който си бе тръгнал.

Линк вдигна глава и ме погледна от мястото, където седеше — на кухненския под. Когато разгънеш новото си четвъртинкубуско тяло по този начин, заемаше по-голямата част от кухнята. Имаше ръце и крака навсякъде, сякаш бе молеща се богомолка, само че с мускули.

Лив изучаваше своето копие на кръстословицата; беше го прикрепила към верния си червен бележник, изписан с детайлните ѝ анализи, а Джон се бе навел над рамото ѝ. От начина, по който се движеха заедно, човек можеше да каже, че ги болеше, когато *не* се докосваха.

За разлика от чародейците и смъртните.

Човек и хибрид-инкубус. Не знаят какъв късмет имат.

Нищо не пламва, когато се целунат.

Въздъгнах и устоях на желанието си да им направя едно леко заклинание за кавга, *Discordia*. Всички бяхме тук. Човек би казал, че нищо не се е променило.

Само един липсваше. И това правеше всичко различно.

Сгънах днешния вестник и се тръснах в стола до Лив.

— „Книгата на луните“. Само това ни казва. Не знам защо продължавам да го чета. Ако го прочета още веднъж, ще издълбая дупка в листа с очите си.

— Можеш ли да го направиш? — попита заинтересован Линк.

Махнах с ръка към него.

— Мога да подпаля не само листа. Така че не ме изкушавай.

Лив ми се усмихна съчувствено. Сякаш в ситуацията ни имаше нещо, заради което можехме да се усмихнем.

— Е, тогава предполагам, че трябва да помислим още. Това са три доста конкретни думи. Което означава, че посланията са се променили.

Звучеше точна и логична, британска версия на Мариан, както винаги.

— И? — попита леко раздражено Линк. Напоследък беше все такъв.

— И... какво става... там?

Там, където е Итън. Лив не го каза. Никой не искаше да го казва.

Тя извади трите кръстословици от дневника си.

— Първо, той искаше да знаеш, че е...

— Жив? Не обичам да те прекъсвам, но... — започна Линк, но Джон го срита под масата. Ама изпусна тиган зад гърба ми или май по-скоро го метна на пода към него. — Оу! Знаете какво имам предвид.

— Наоколо — поправи го Джон, поглеждайки от Ама към мен. Кимнах и почувствах как Ама поставя ръка на рамото ми.

Докоснах ръката ѝ и тя сплете пръсти в моите. Нито една от нас не искаше да се предаде. Особено сега, когато бе възможно Итън да не си е отишъл завинаги. Бяха минали седмици, откакто той започна да ми праща послания чрез „Звезди и ивици“. Нямахше значение какви са. Всичките ми казваха едно и също нещо.

Тук съм.

Все още съм тук.

Ти не си сама.

Искаше ми се да мога да му кажа същото.

Стиснах още по-силно ръката на Ама. Опитах се да говоря с нея за това веднага след като открих първото послание, но тя само измърмори нещо за честна размяна и как е нейно задължение да оправи бъркотията. И ще го направи, рано или късно. Но тя не се усъмни в мен. Нито чичо ми, не и след кръстословицата. Всъщност чичо Макон и Ама бяха единствените, които истински ми вярваха. Те разбираха какво изпитвам, защото сами го бяха преживели. Не знам дали чичо Макон някога щеше да преодолее загубата на Лила. И Ама очевидно не се справяше добре без Итън. Те също бяха видели доказателството. Чичо Макон бе с мен, когато открих кръстословицата за първи път. Ама бе видяла, по-скоро почувствала Итън в къщата им.

Казах го на висок глас отново, поне за десети път.

— Разбира се, че е наоколо. Казах ви, че е отишъл някъде. Има план. Не си седи просто така, чакайки нищото в гроб, пълен с пръст.

Опитва се да се върне при нас. Сигурна съм.

— Колко си сигурна? — попита Линк. — Няма нищо сигурно, Лена. Освен смъртта и данъците. А и когато са измисляли този лаф, според мен са имали предвид по-скоро да си останеш мъртъв, а не завръщането от смъртта.

Не знаех защо на Линк му бе толкова трудно да повярва, че Итън все още бе тук и може да се върне у дома. Нали самият той вече бе отчасти инкубус? Знаеше също като всички нас, че тук постоянно се случваха странни неща. Защо не можеше да повярва, че може да се случи точно това странно нещо? Може би загубата на Итън беше още по-тежка за Линк, отколкото за останалите. Може би не искаше да загуби най-добрия си приятел отново и този път завинаги, дори това да беше само идеята за него. Никой не знаеше какво преживява Линк.

Никой освен мен.

Докато Линк и Лив отново започнаха да спорят дали Итън наистина си беше отишъл, усетих как потъвам в мъгла от съмнения, които се опитвах да прогоня с всички сили. Но те просто продължаваха и продължаваха да идват.

Ами ако само си въобразявах, както постоянно ми казваха Рийс и баба? Ако бяха прави и просто ми беше трудно да приема живота си без него? И не бяха единствени — чичо Макон не бе направил нищо, за да се опита да го върне.

А ако беше истина и Итън можеше да ме чуе, какво щях да му кажа?

Ела си у дома.

Чакам те.

Обичам те.

Нищо, което вече той не знаеше.

Защо се мъчех? Отказвах да пиша, а и ми бе трудно дори да си помисля думите.

„думите са същите, както винаги,
същите като нищо,
когато нищо не е същото“

Нямаше смисъл да си ги казвам дори на себе си.

Джон изрита отново Линк и аз се опитах да се съсредоточа върху настоящето.

Кухнята и разговорът. Всички неща, които можех да направя за Итън, вместо всички неща, които изпитвах без него.

— Нека да приемем, ей така, заради спора, че Итън е някъде... наоколо. — Лив погледна към Линк, който този път си замълча. — Както казах, изглежда, че той влага цялата си енергия, за да ни убеди в това от няколко седмици насам.

— Точно откакто ти измери повишаване на енергията в „Рейвънуд“ — напомни й Джон. Лив кимна, прелиствайки страниците в бележника си.

— Или просто Рийс е използвала по-често микровълновата — измърмори Линк.

— И по същото време Итън премести копчето от гроба си — настоях аз.

— Или пък беше силният вятър — въздъхна Линк.

— Нещо определено се случва. — Джон премести крака си по-близо до Линк, заплашвайки да го изрита отново.

Замислих се да използвам заклинанието *Silentium*, за да го накарам да замълчи, но не ми се струваше редно. Освен това, като познавах Линк, щеше да ми е нужно нещо повече от магия, за да му запуша устата.

Лив отново се загледа в листовете пред себе си.

— Но после, съвсем скоро, посланията му се променят. Сякаш е открил нещо. Какво трябва да направи.

— За да се прибере у дома — казах аз.

— Лена, знам, че искаш да вярваш в това — обади се с глух глас Ама. — И аз чувствам, че момчето ми е тук, също като вас. Но ние не знаем кога е дошъл краят ни. Няма лесни отговори, особено когато трябва да пратим някого в отвъдния свят или да го върнем оттам. Повярвай ми, ако имаше лесен начин, вече да съм го сторила.

Звучеше толкова изтощена и уморена. Знаех, че се опитва отчаяно да върне Итън у дома, със своите си средства. Толкова упорито, колкото се мъчех и аз. Бях опитала какво ли не — с всичко и с всекиго. А да говориш със светли чародейци за възкресяване на мъртъвци, е трудно. От друга страна, вече нямах такъв достъп до тъмни чародейци, с какъвто бях свикнала преди. Чичо Макон дойде за

мен в мига, в който влязох в бара „Изгнание“. Предполагах, че е сключил някаква сделка с бармана, лукаво изглеждащ кървав инкубус, който явно беше готов да направи всичко, ако бе достатъчно жаден.

— Това, че не знаем нещо, не означава, че то не съществува — казах аз, поглеждайки към Лив.

— Вярно е. Логическото предположение е, че където и да е Итън, той ще се опита да се върне обратно. — Лив се замисли и допълни: — Да се върне при теб.

Тя не ме погледна, но знаех какво има предвид. Лив и Итън имаха своя история заедно и въпреки че тя бе открила нещо по-добро за нея с Джон, винаги внимаваше как говори за Итън, особено на мен.

Потропа с молива си по масата.

— Първо, речният камък. Сега „Книгата на луните“. Сигурно му трябват за нещо.

Джон придърпа последната кръстословица към себе си.

— Ако се нуждае от „Книгата на луните“, това е добър знак. Би трябвало, нали...

— Книгата има изключителна сила, от тази или от другата страна. За книга като тази си струва да сключиш всякаква сделка — обади се Ама. Тя потъркваше рамото ми, докато говореше, и по гръбнака ми премина тръпка.

Джон погледна и двете ни.

— Сделка? Каква сделка? За какво?

Ама не каза нищо. Подозирах, че знае повече, отколкото казваше, както обикновено. Освен това не бе споменавала Великите от седмици, което вече беше необичайно. Особено сега, когато Итън бе оставен на техните грижи, технически казано. Но нямах представа какво бе намислила Ама, не повече, отколкото бях наясно с плановете на Итън.

Най-накрая отговорих от името на двете ни, защото имаше само един възможен отговор.

— Не знам. А и не мога да го попитам.

— Защо не? Не можеш ли да направиш някакво заклинание? — Джон изглеждаше раздразнен.

— Не става така — искаше ми се да можех.

— Някакво заклинание за разкриване на истината?

— Няма върху какво да направя заклинание.

— Върху гроба му? — Джон погледна към Лив, но тя поклати глава.

Никой нямаше точен отговор, защото досега не се бяхме сблъскали с подобно нещо. Заклинание върху някого, който дори не беше в нашата реалност. Нещо като пробуждане на мъртвите — което бе направила Женевиев и така бе поставила началото на цялата тази каша, а после аз го бях направила отново, след повече от сто години.

Поклатих глава.

— Какво значение има? Итън я иска и ние трябва да му я доставим. Това е важното.

Ама кимна.

— Освен това има само един вид сделка, която моето момче би решило да склучи там. Само едно нещо, което би искал. И то е да се прибере у дома. И това е сигурно — както, че слънцето ще изгрее утре.

— Ама е права — погледнах ги аз. — Трябва да му намерим тази книга.

Линк се надигна.

— Сигурна ли си, Лена? Абсолютно сигурна като смъртта и данъците, че Итън ни изпраща тези послания? Ами ако е Сарафина? Или някой друг, полковник Сандърс например? — сви рамене той.

Знаех кого имаше предвид Линк. Ейбрахам, в неговия бял костюм и тясна вратовръзка, вързана по южняшки. Сатаната в чистия му вид, поне що се отнасяше до нас, обитателите на Гатлин. Това наистина щеше да бъде възможно най-лошият сценарий.

— Не е Сарафина. Знам го.

— Щеше ли наистина да разбереш, ако беше тя? — почеса се по главата Линк. Косата му стърчеше във всички посоки. — Как?

Погледнах през прозореца към волвото на мистър Уейт, паркирано на алеята. Знаех, че разговорът е приключил още преди ръката на Ама да застине неподвижно на рамото ми.

— Просто го знам.

Нали?

Взирах се в тъпия ребус с думи, сякаш той щеше да ми даде някакъв отговор, въпреки че единственото, което знаех, бе, че нищо не знам.

Входната врата се отвори в мига, в който задната се тръшваше. Джон и Лив се бяха измъкнали отзад. Стегнах се.

— Здравейте, деца. Чакаш Итън да се прибере ли? — Мистър Уейт погледна първо към мен, а после и към Ама с надежда. Линк се изправи на крака, но аз извърнах очи встрани. Не можех да понеса отговора.

Повече от всичко друго на света. Повече, отколкото можете да предположите.

— Да, сър. „Чакам“ не е точната дума. Ще се пръсна от скука, когато Итън го няма наоколо. — Линк се опита да се усмихне, но дори и той имаше изражение, все едно ще се разплаче всеки момент.

— Разведри се, Уесли. И на мен ми липсва. — Мистър Уейт се пресегна и разроши щръкналата коса на Линк. После отвори килера и погледна вътре. — Чувала ли си се днес с нашето момче, Ама?

— Боя се, че не, Мичъл.

Мистър Уейт застина на място с кутия зърнена закуска в ръце.

— Мисля да отида до Савана. Няма смисъл, момчето пропуска училище вече доста време. Нещо не е наред. — Лицето му помръкна.

Втренчих се във високата, мършава фигура на Мичъл Уейт, както правех често след смъртта на Итън. След като се концентрирах, бавно започнах да напявам думите на заклинанието за забрава, *Oblivio*, на което ме научи баба. Трябваше да го правя всеки път, когато видех бащата на Итън.

Той ме погледна с любопитство. Дори не мигах. Само устните ми се движеха и аз шепнех думите, които се бяха появили в съзнанието ми.

— *Oblivio, oblivio, non abest* Забрава, забрава, той не си е отишъл.

В мига, в който оформих заклинанието, в гърдите ми избухна балон и го отпратих към бащата на Итън, пресягайки се през стаята. Балонът се обви около него. Стаята изглежда се разтегна и после се сви и за секунда ми се стори, че балонът ще се пръсне. После почувствах как въздухът се завихри и внезапно всичко приключи, въздухът си беше просто въздух и ние отново бяхме нормални. Поне толкова нормални, колкото бе възможно.

Очите на мистър Уейт светнаха и той се огледа. Сви рамене, усмихна ми се и пъкна ръката си в кутията със зърнена закуска.

— Е, добре. Какво пък толкова може да прави? Той е добро хлапе. Но ако Итън не се домъкне скоро у дома, доста ще изостане с

училището. Ще има да пише домашни и да прави проекти чак до пролетната ваканция. Ще му го предадеш от мое име, нали?

— Да, сър, ще му кажа — усмихнах се аз, докато изтривах от окото си нещо, което можеше да се превърне в сълза. — Ще му кажа следващия път, когато говоря с него.

В този миг Ама направо метна с трясък тигана със свински пържоли върху котлона. Линк поклати глава.

Обърнах се и излязох. Опитвах се да не мисля, но думите ме преследваха като проклятие, като магия.

*„Забравящи очи в кутия от ядки,
невинната слепота на един баща,
загубен сред незнанието,
загубил любовта си,
загубил своето момче.
Не можеш да видиш
дори балона,
който се пука пред очите ти.“*

Съпротивлявах се на думите.

Но човек не може да надуе балон, който вече се е пукнал.

Дори и аз го знаех.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА СДЕЛКА С ДЯВОЛА

— Това е пълна простотия. „Книгата на луните“ дори не е в нас. Сигурна ли си, че в „Звезди и ивици“ не пише нищо друго?

Линк седеше отново на пода и само стъпалата му се подаваха изпод масата — този път в кабинета на Макон. Не бяхме постигнали никакъв прогрес, но бяхме пак тук. Нова маса. Същите хора. Същите проблеми.

Разликата бе само в присъствието на чичо Макон, наполовина прикрит в сенките на трептящите пламъци от камината, и във факта, че бяхме оставили Ама в дома на Уейт, за да наглежда бащата на Итън.

— Не мога да повярвам, че наистина казвам това, но може би Линк има право. Дори всички да сме съгласни, дори да знаехме, че нямаме друг избор, освен да дадем „Книгата на луните“ на Итън, пак щеше да бъде без значение. Не знаем къде е тя и не знаем как да му я дадем. — Лив каза на глас това, което всички си мислехме.

Аз не казах нищо, само въртях гerdана си между пръстите си. Макон бе този, които отговори най-накрая.

— Да, добре... Това са проблеми, не невъзможни фактори.

Линк се надигна.

— Цялата тази история със смъртта... Ами бих казал, че си е определено доста сериозен проблем, че даже и влиза към фактора невъзможност, без да се обиждате, мистър Рейвънуд.

— Намирането на „Книгата на луните“ е възможно, мистър Линкълн. Сигурен съм, че не е необходимо да ви напомням къде и в кого я видяхме за последно.

— Ейбрахам — каза Линк, въпреки че всички знаехме отговора. — Той я държеше на Седемнайсетата луна, в пещерата. И я използва, за да призове Бесовете, точно преди...

— Осемнайсетата луна — довърши спокойно Джон.

Никой от нас не искаше да говори за нощта на водната кула. Това обаче само ядоса още повече Линк.

— Супер, лесна работа. Намерете книгата. Направо да вземем да открием дупката в адските блати, където живее полковникът през последните двеста години, и да го помолим любезно да ни даде зловещата книга. За да може мъртвият ни приятел да я използва за не знаем какво точно, незнайно къде.

Изнервена, направих лек жест с ръка към Линк. От решетката на камината изхвъркна искра и го парна по крака.

Той се дръпна рязко встрани.

— Ей, престани!

— Чичо Макон е прав, не е невъзможно — казах аз.

Лив си играеше с гумения ластик, който придържаше затворен червения й бележник — навик, който издаваше, че в момента мисли за нещо.

— И този път Сарафина е мъртва. Няма кой да му прикрива гърба.

Чичо Макон поклати глава.

— Никога не се е нуждаел от нея, опасявам се. Не и наистина. Не можеш да разчиташ, че сега ще бъде по-слаб отпреди. Не подценявайте Ейбрахам.

Лив изглеждаше мрачна.

— Ами Хънтинг и неговата глутница?

Макон се втренчи в огъня. Наблюдавах как пламъците се издигат все по-високо в наситени лилави, червени и оранжеви цветове. Не можех да кажа дали чичо ми наистина ми вярваше или не. Не бях сигурна дали дори за минута беше обмислял някакъв вариант за връщането на Итън. Обаче не ме интересуваше какво си мисли той, стига да имаше желание да ми помогне.

Той ме погледна, сякаш знаеше какво си мисля.

— Хънтинг може и да е глупав, но е могъщ инкубус. Но дори и сам, Ейбрахам представлява огромна заплаха. Ако има вероятност да се поддадем на страха си от него, най-добре е да приемем още отсега поражението си.

Линк изсумтя от пода зад него. Макон го погледна през рамо.

— Предупреждавам, в случай че сте притеснени и уплашени.

— Кой е казал нещо такова? — възмути се Линк. — Просто искам да имам възможно най-добри шансове, ако ще се хвърлям в гнездо на змии.

— Аз съм — надигна се Джон от мястото си, казвайки го така, сякаш току-що бе открил отговора на всичките ни въпроси.

— Какво? — отдръпна се Лив от него.

— Аз съм единственото нещо, което Ейбрахам иска. И единственото, което не може да има.

— Не ставай глупав — изръмжа Линк. — Звучиш като негово гадже.

— Не съм глупав. Прав съм. Мислех, че аз съм Единият, който е двама, и че аз трябва да... да направя това, което направи Итън. Но не беше така. Сега обаче е.

— Млъкни — сопна му се Линк.

Лицето на Макон се смръщи в гримаса, зелените му очи потъмняха. Познавах това изражение много добре.

Лив кимна.

— Съгласна съм. Направи това, което ти казва гениалният ти събрат инкубус. Млъкни.

Джон я прегърна нежно и се вгледа в Лив, сякаш бе говорил само на нея. Но аз бях чула всяка негова дума, защото това, което казваше, ми се струваше все по-смислено.

— Този път не мога. Няма да си стоя тук и да оставя Итън да се забавлява сам. Веднъж и аз ще участвам в купона и ще се изправя срещу това, което идва за мен. Или *този*.

— И кой е той? — попита Лив, без да го поглежда.

— Ейбрахам. Ако му кажете, че сте готови на размяна, той ще дойде за мен. Ще ви даде „Книгата на луните“, ако получи мен. — Джон погледна към Макон, който кимна.

Линк изглеждаше скептичен.

— Откъде знаеш?

Джон се усмихна криво.

— Ще дойде. Повярвай ми.

Макон въздъхна и най-накрая се извърна от камината и се обърна към нас.

— Джон, оценявам предложението ти и куража ти. Ти си прекрасен млад мъж, макар да си имаш своите демони. Всички си ги имаме. Но трябва да помислиш малко по-дълго дали наистина си готов за тази размяна. Тя е възможно най-крайната мярка, нищо повече.

— Готов съм — надигна се Джон, сякаш бе решен на момента да се запише в армията.

— Джон! — Лив бе бясна.

Макон му махна с ръка да си седне на мястото.

— Помисли пак. Ако Ейбрахам те вземе, няма голяма вероятност да те върнем отново, не и в скоро време. А колкото и да искам Итън да се прибере... — Чичо Макон ме погледна изпитателно, преди да продължи. — ... не съм сигурен, че размяната на един живот с друг си струва риска, който Ейбрахам представлява за всички нас.

Лив застана пред Джон, сякаш искаше да го защити от всички в стаята и от всичко в света.

— Не му е нужно време, за да мисли. Това е ужасна идея. Абсолютно лоша идея. Най-лошата от всички в историята на идеите.

Тя беше бледа и трепереше, но когато видя, че я гледам, млъкна.

Знаеше какво си мислех в момента.

Не ставаше дума за това Джон да скочи от водната кула на Съмървил. И не беше най-ужасният план. Затворих очи.

„пада, но не лети
една изгубена кална обувка
като изгубените светове
между мен и теб“

— Ще го направя — каза Джон. — И на мен не ми харесва, но така трябва да стане.

Всичко ми звучеше прекалено познато. Отворих очи и видях Лив, застинала на място като мъртвец. Когато сълзите започнаха да се стичат по лицето ѝ, усетих, че ще повърна.

— Не — чух се да казвам, макар да не осъзнавах, че го правех. — Чичо е прав. Няма да ти причиня това, Джон, на никого от вас. — Видях как цветът се връща на бузите на Лив и тя се отпусна в стола до Джон. — Това е най-най-крайната ни мярка, последният ни шанс. Първо ще опитаме друго.

— Дано да имаш идея какво да бъде това друго, Лена, защото мисля, че сме стигнали точно до земята на последните шансове — каза със сериозен глас Джон.

Беше твърдо решен да направи каквото бе нужно и го обичах заради това. Но поклатих глава.

— Знам. Какво ще кажете за идеята на Линк?

— Какво? — Лив изглеждаше объркана.

— Моята какво? — почеса се смутено по главата и самият Линк.

— Да открием път до адската дупка, където Ейбрахам се крие през последните двеста години.

— И да го помолим любезно да ни даде книгата? — попита с лукаво изражение Линк. Джон имаше вид, сякаш щеше да получи инфаркт.

— Не, да я откраднем, много любезно.

Макон изглеждаше заинтересуван.

— Това предполага, че трябва да открием първо дома на дядо ми. Зловещата тъмна сила, с която се е обвил, изисква изключително таен живот, опасявам се. Никак няма да е лесно да го намерим. Той се придържа основно към света на Тунелите.

Погледнах го решително.

— Е, както каза веднъж най-умният човек, когото познавам, това е проблем, не невъзможен фактор.

Чичо ми се усмихна. Джон поклати глава.

— Не ме гледайте. Не знам къде живее този тип, бях хлапе. Помня само стаи без прозорци.

— Идеално — изстреля Линк. — Не може да има много такива наоколо.

Лив сложи ръката си на рамото на Джон. Той трепна леко.

— Съжалявам. Детството ми е един голям черен облак. Положих големи усилия да блокирам спомените си.

Чичо ми кимна и стана на крака.

— Много добре. Тогава предлагам да започнете не от най-умните хора, а от най-старите хора. Те може би ще имат някоя и друга идея къде бихте могли да намерите Ейбрахам Рейвънуд.

— Най-старите хора? Имаш предвид Сестрите? Смяташ ли, че помнят Ейбрахам?

Стомахът ми се сви. Не беше точно от страх, а защото си представих разговора с тях — обикновено не разбирах и половината неща, които казваха, и то когато не говореха налудничаво.

— Дори да не го помнят, има вероятност да се сетят за нещо, което би ни свършило работа. Те са най-близкото, което можем да определим като негови съвременници, макар да не са такива на практика.

Лив кимна.

— Струва си да опитаме.

Изправих се.

— Само разговор, Лена — предупреди ме чичо Макон. — Не се втурвай с главата напред. Няма да предприемаш никакви разузнавателни мисии, без да си се консултирала с мен. Ясен ли съм?

— Напълно — отвърнах аз, защото си знаех, че с него не може да се говори за нещо, което включва опасност и мен. Беше такъв, откакто Итън...

Откакто Итън.

— Идвам с теб за подкрепа — каза Линк и се надигна от пода на кабинета. Линк, който не можеше да събере две двуцифрени числа, винаги усещаше кога с чичо ми сме на път да се скараме. Ухили се. — Мога да превеждам от „сестринския“ език.

* * *

Сестрите вече ми бяха толкова близки, сякаш бяхме едно семейство. Те бяха ексцентрични, меко казано, но и най-добрият пример за живата история на Гатлин. Понякога местните ги наричат точно така.

Когато с Линк стигнахме до верандата на къщата на Уейт, чухме „живата история на Гатлин“ да си крещят една на друга. Чуваше се чак отвън на улицата, през мрежестата врата.

— Не хвърляш на боклука напълно здрава посуда. Туй си е жив срам.

— Мърси Лин. Това са пластмасови лъжици. Направени са да се хвърлят — успокояваше я Телма, търпелива, както винаги. Сигурно беше светица. Ама го казваше винаги когато Телма разрешаваше спор на Сестрите.

— Само щот' някои хора смятат, че са английската кралица, туй не означава, че имат корона на главата си — отвърна леля Мърси.

Линк застана на верандата до мен, опитвайки се да не се разсмее. Потропах по вратата, но сякаш никой не ме чу.

— И к'во тря'а да значи туй, а? — намеси се леля Грейс. — „Някои хора“? Да не съм кат' голите звезди, дет'...

— Грейс Ан! Да не съм та чула да говориш т'й в таз къща!

Това изобщо не забави излиянията на леля Грейс.

— ... са на 'сяка страница от списанията, дет' все молиш Телма да ти носи от магазина?

— Момичета, хайде... — започна отново Телма.

Потропах пак, по-силно този път, но бе невъзможно да ме чуят от целия този хаос.

Леля Мърси крещеше.

— Значи, да мийш хуба'ите лъжици т'й, както и лошите. После ги прибираш в чекмеджето. 'Секи знай туй, дори и английската кралица.

— Не я слушай, Телма. Тя мий и боклука, когат' двете с Ама не гледате.

Леля Мърси изсумтя.

— И к'во от туй? Не щеш съседите да ни обсъждат, нали? Ний сме уважавани хора, ходим на църква. Не миришем кат' грешници и ней нужно и кофите ни за боклук да миришат.

— Само дет' те са пълни с боклук! — развика се леля Грейс.

Отново потропах. Линк се наведе и удари веднъж — вратата на практика се отвори рязко със силен звук.

— Упс, съжалявам за това — сви неловко рамене той.

Ама се появи на вратата — изглеждаше щастлива от възможността да се откъсне от този ад.

— Дами, имате посетители — провикна се тя и отвори широко вратата.

Сестрите погледнаха към нас. Увити във вълнените си шалове, те изглеждаха много любезни и мили, сякаш изобщо не си крещяха смъртни обиди миг преди това.

Седнах на ръба на един твърд дървен стол, като не се чувствах много удобно. Линк застана прав до мен с още по-неловък вид.

— Явно, да. Добър ден, Уесли. А кой е с теб, скъпи? — присви очи леля Мърси, а леля Грейс я сръга в ребрата.

— Туй е приятелката на Итън. Хуба'ото момиче от „Рейвънуд“, дет' 'се е със забит нос в книгите, кат' Лила Джейн.

— Точно така. Познавате ме, леля Мърси. Аз съм приятелката на Итън. — Всеки път, като се видехме, повтарях едно и също.

Леля Мърси се прокашля важно.

— Е, к'во ви води насам? След кат' Итън почина и премина в някой от другите светове?

Ама застина на вратата.

— Какво каза?

Телма не вдигна глава от плетката си.

— Чу ма, мис Ама — отвърна леля Мърси.

— К-к-какво? — попитах със заекване и аз.

— За какво говорите? — едва успя да промълви и Линк.

— Мислите, че не разбираме к'во са върши тук? Не сме родени вчера и сме много по-умни, отколкот' си мислите. Поназнайваме доста нещица за чародейците. И за времето, и за 'сичките ви моди, и за колите... — Леля Грейс размаха кърпичката си, но гласът ѝ заглъхна постепенно.

— И за реколтите от праскови — гордо каза леля Мърси.

— Буреносният облак си е буреносен облак. А тоз облак си пробиваше път по небето от доста време. Май през целия ни живот — кимна към сестра си леля Грейс.

— Струва ми се, че всеки разумен човек ще се пази далече от буря като тази — изсумтя Ама и подпъхна внимателно краищата на одеялото около краката на леля Грейс.

— Не знаехме, че знаете — казах аз.

— Уф, боже, имай милост, и ти си кат' Прудънс Джейн. И тя мислеше, че си нямаме идея как 'се се рови и са мотай напред и назад в Тунелите под Гатлин. Сякаш не знайм, че татко ни ѝ даде оназ карта. Сякаш ний сами не му казахме да избере Прудънс Джейн. Винаги сме знайли, че тя е най-твърдоглавата и решителна от нас трите — разсмя се леля Мърси.

— Спасителю благи, Мърси Лин, знайш много добре, че татко избра мен преди теб. Казах му да та пита само щот' не ми харесваше как са къдри косата ми, кат' влизах в Тунелите. Виеше се кат' свински опашници, кълна са — поклати глава леля Грейс.

Мърси изсумтя.

— Верно си е, Грейс Ан, пък и сега си е такваз.

— Вземи си думите обратно — посочи към нея с кокалестия си пръст леля Грейс.

— Няма пък.

— Моля ви, госпожо... Моля ви... — Странно ми беше да използвам множественото число. „Госпожи“? — Имаме нужда от помощта ви. Търсим Ейбрахам Рейвънуд. В него има нещо наше, нещо важно. — Погледът ми се местеше от едната към другата сестра.

— Тря'а... трябва — поправи се сам Линк — да върнем Итън у дома.

Ако човек се мотае достатъчно дълго край Сестрите, започва да говори като тях.

Направих гримаса.

— За к'во говорите и двамката? — размаха кърпичката си леля Грейс.

Леля Мърси изсумтя пак.

— Звучи ми кат' нек'ви чародейски дрънканици.

Ама повдигна въпросително вежди.

— Защо не ни обясните? Да видим дали ще разберем нещо от тези чародейски дрънканици.

С Линк се спогледахме. Щеше да бъде дълга нощ.

Чародейски дрънканици или не, след като Ама извади албумите с изрезки от вестници на Сестрите, колелата се завъртяха и устите се отвориха. Отначало Ама не можеше да понася да чува името на Ейбрахам, но Линк продължаваше да говори.

Да говори и да говори.

И все пак Ама не го спря, което ми приличаше на половин победа. От друга страна, разговорът със Сестрите нямаше нищо общо с другата половина.

След час Ейбрахам Рейвънуд бе обявен за дявол, измамник, мошеник и крадец. Бил отмъкнал от таткото на таткото на татко им югоизточния ъгъл на старата ябълкова градина, който по право си бил негов, а от таткото на татко им общински пост, който също бил по право негов.

А на всичкото отгоре те бяха повече от сигурни, че той е танцувал повече от един път със самия дявол в имението „Рейвънуд“, преди то да изгори по време на Гражданската война.

Когато ги помолих да разяснят малко повече, те не пожелаха.

— Тъй се казва. Той станал и танцувал с дявола. Сключил сделка. Не ми се нрави да говорим повече, нито пък да мислим за него — поклати толкова яростно глава леля Мърси, че се уплаших да не й се откачат зъбните протези.

— Да кажем обаче, че сте помислили за него. Къде си го представяте, на някое конкретно място? — опита отново Линк, както правехме вече цяла нощ.

Най-накрая леля Грейс успя да попълни липсващото парче от пъзела, който Сестрите смятаха за разговор.

— Е, в неговото място, естествено. 'Секи с малко разум в главата, шъ го знай.

— И къде е това място, лельо Грейс? Госпожо? — Поставих ръка на рамото на Линк, за да го успокоя. Това бе първото ясно изречение, което чувахме от нея през последните няколко часа.

— Тъмната страна на Луната, тъй помня. Къдет' се събират 'сички демони и дяволи, когат' не се пържат в адски мъки долу.

Сърцето ми се сви. Нямаше да стигнем доникъде с тези двете.

— Супер. Тъмната страна на Луната. Значи Ейбрахам Рейвънуд си живее като в албум на „Пинк Флойд“. — Линк вече се заяждаше.

— Тъй каза Грейс Ан. Тъмната страна на Луната — кимна отегчено леля Мърси. — Не знам що вий двамата се държите, кат' че ли туй е голям проблем.

— Къде по-точно е тъмната страна на Луната, лельо Мърси? — Ама приседна до пралелята на Итън и ласкаво взе ръцете на старата жена в скута си. — Ти знаеш, нали?

Леля Мърси й се усмихна.

— Разбира се, че знам — погледна тя към леля Грейс. — Щот' татко ма избра преди Грейс. Знам 'сякви нещица.

— Е, къде е? — попита Ама.

Грейс изсумтя и издърпа един албум със снимки от масичката за кафе пред тях.

— Младоци... Държат се тъй, сякъш знаят 'сичко. Сякъш сте на крачка пред дома, само щот' сте живели годинка-две повече. — Тя почна да прелиства лудо страниците, като че ли търсеше нещо конкретно. И явно беше точно така.

Защото там, на последната страница, под една хербаризирана камелия и сгъната бледорозова панделка беше залепена откъсната горната част от кутийка кибрит. Беше рекламен, от някакъв бар или клуб.

— Да пукна на място — изруга Линк, което му спечели плесване по главата от леля Мърси.

Ето я, отбелязана с рисунка на сребриста луна.

„Тъмната страна на Луната“. „Най-добрият бар в Ню Орлиънс от 1911 г.“

„Тъмната страна на Луната“ бе конкретно място.

И там може би щяхме да намерим Ейбрахам Рейвънуд. Както и „Книгата на луните“. Ако Сестрите не се бяха смахнали напълно, разбира се, а тази възможност никога не биваше да се изключва.

Ама хвърли поглед към кибрита и излезе от стаята. Спомних си историята за посещението ѝ при бокора и разбрах, че не бива да я притискам повече.

Вместо това се обърнах към леля Грейс.

— Може ли да я взема?

Тя кимна и аз отлепих старата хартийка от страницата. По-голямата част от цвета на Луната бе изтрит, но все пак надписът ясно се четеше.

Отивахме в Ню Орлиънс.

* * *

В мига, в който влязохме в Бричката, Линк наду някаква песен от „Тъмната страна на Луната“ на Флойд и започна да крещи, за да надвика музиката. Когато намалихме на завоя, аз спрях музиката.

— Остави ме в „Рейвънуд“. Трябва да взема нещо, преди да тръгна за Ню Орлиънс.

— Чакай малко. Идвам с теб. Обещах на Итън да те наглеждам и ще спазя обещанието си.

— Няма да взема теб, а Джон.

— Джон? Това ли ще вземеш от „Рейвънуд“? — Очите му се присвиха. — Няма начин.

— Не ти искам разрешението. Казвам ти го само за да знаеш.

— Защо? Какво има той, което аз нямам?

— Опит. Той познава Ейбрахам и е най-силният хибрид в Гатлин, доколкото знаем.

— Ние сме еднакви, Лена. — Линк определено беше настръхнал от възмущение.

— Ти си повече смъртен, отколкото е Джон. И точно това харесвам в теб, Линк. Но това те прави и по-слаб.

— Кого наричаш „слаб“? — Той стегна мускулите на гърдния си кош и ми направи демонстрация; направо щеше да скъса тениската си. Беше като Непобедимия Хълк.

— Съжалявам. Ти не си слаб. Просто си три четвърти човек, което е прекалено много за това пътуване.

— Както и да е. Виж дали ще минеш и двайсет метра през Тунелите без мен. Ще се върнеш тук, молейки ме за помощ, преди дори да кажа... — Млъкна и лицето му доби празно изражение. Класически а ла Линк момент. Понякога думите просто изчезваха, преди да изминат разстоянието от мозъка му до устата. Най-накрая се отказа и сви рамене. — Нещо... Нещо много опасно.

Потупах го по рамото.

— Чао, Линк.

Той се намръщи, натисна педала за газта и се понесохме с ръмжене надолу по улицата. Не беше обичайното раздиране на въздуха, с което инкубусите се пренасят в пространството, но все пак момчето си беше три четвърти рокер. Точно както го харесвах — моя любим Линкубус.

Не го казах на глас, но бях сигурна, че той го знае. Превключих светлините на светофарите на зелено за него по целия път към шосе номер 9. Бричката никога не беше летяла с такава скорост.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА ТЪМНАТА СТРАНА НА ЛУНАТА

Да кажем, че ще отидем до Ню Орлиънс, за да намерим някакъв стар бар и още по-стар инкубус, бе едно. Наистина да го намерим — съвсем различно нещо. Между тези две действия стоеше разговорът ми с чичо Макон, който трябваше да ме пусне да тръгна.

Пробвах го на вечеря, докато Кухнята ни поднасяше любимите му ястия, още преди чиниите да изчезнат от безкрайно дългата маса.

Кухнята, която никога досега не се бе проявявала като особено изпълнителна и услужлива, както би си помислил човек, че ще бъде една чародейска кухня, сега като че ли разбираше колко е важна тази вечер и беше направила всичко, за което я помолих, даже повече. Когато слязох на долния етаж, видях запалените свещници и усетих аромата на жасмин във въздуха. Щракнах с пръсти и по дължината на цялата маса разцъфнаха орхидеи и тигрови лилии. Щракнах пак и цигулката ми се появи в ъгъла на стаята. Погледнах към нея и тя започна да свири сама. Паганини. Любимият концерт на чичо ми.

Беше идеално.

Погледнах към мръсните си дънки и ухабената тениска на Итън, която носех. Затворих очи и косата ми започна да се сплита сама в дебела, красива плитка. Когато ги отворих отново, бях облечена като за вечеря. Семпла черна коктейлна рокля, онази, която чичо Макон ми бе купил миналото лято в Рим. Докоснах шията си и колието със сребърния полумесец, който той ми даде за зимния бал, се появи на мига.

Бях готова.

— Чичо? Вечерята е сервирана — провикнах се аз, но той вече бе тук, придвижвайки се безшумно, все едно още бе инкубус и можеше да раздира времето и пространството когато си пожелае. Старите навици умират трудно.

— Прекрасно, Лена. Обувките са чудесен елемент.

Погледнах надолу и видях изгърканите си черни кецове. Толкова за официалния вечерен тоалет. Свих рамене и го последвах към масата.

Филе от лаврак с копър. Топла опашка на омар. Карпачо от миди. Печени праскови, напоени в порто. Нямах апетит, особено за храна, която можеш да намериш само в петзвезден ресторант на „Шан-з-Елизе“ в Париж, където чичо Макон ме води при всяка възможност — но той похапваше доволно през по-голямата част от вечерта.

Нещо любопитно за бившите инкубуси: те наистина оценяват храната на смъртните.

— Какво е това? — попита най-накрая чичо ми, повдигайки вилицата си със забоден на нея омар.

— Кое? — оставих аз моята вилица в чинията си.

— Това — махна той към разположените между нас сребърни чинии, като повдигна лъскавия капак над поднос, препълнен догоре с пикантни миди, от които излизаше пара. — И това. — Кимна към цигулката, която все още свиреше нежно. — Разбира се, Паганини. Толкова ли съм предсказуем?

Избегнах погледа му.

— Нарича се „вечеря“. Ти ядеш. И изглежда нямаш проблем с това — казах аз, като вдигнах едно странно по форма (нямах представа откъде Кухнята подбираше приборите и сервизите ни) шише със студена вода и почнах да си наливам, преди той да каже още нещо.

— Това не е вечеря. Това е, както би казал Марк Антоний, възбуждащо-мъчителната маса на измяната. Или на предателството. — Преглътна още една хапка от омара. — Вероятно би казал и на двете, особено ако е герой от пиеса, обичащ да словоблудства.

— Няма никакво предателство — усмихнах се аз. Той ми се усмихна в отговор, чакайки. Чичо Макон бе много неща. Сноб, със сигурност, но не и глупак. — Просто мъничка молба.

Той постави с тежък жест чашата си с вино на ленената покривка. Щракнах с пръсти и чашата му се напълни догоре.

За всеки случай, като застраховка, казах си сама на себе си.

— Категорично не — каза чичо Макон.

— Още не съм те помолила нищо.

— Каквото и да е, отговорът е „не“. Виното го доказва. Последната капка. Последният щрих в изящния план за възбуждащо-мъчителната измяна. Или предателство.

— Значи Марк Антоний не е единственият, който обича да словоблудства?

— Говори. Сега.

Извадих картончето от кутията кибрит от джоба си и го побутнах по масата към него, за да го види.

— Ейбрахам?

Кимнах.

— В Ню Орлиънс?

Кимнах отново. Той ми върна кутийката и попи устните си с ленената си кърпа.

— Не — каза решително и надигна отново чашата си с вино.

— Не? Ти се съ согласи с мен. Каза, че можем да го намерим сами.

— Така е. И сега ще го намеря аз, докато ти стоиш на сигурно място, в стаята си например, както трябва да направи едно добро малко момиче. Няма да ходиш сама в Ню Орлиънс.

— Ню Орлиънс ли е проблемът? — попитах смаяно аз. — Не твоят смъртоносен роднина, който се опита да ни убие повече от един път?

— Той и Ню Орлиънс. Баба ти едва ли би искала да чуе какво се каниш да правиш, дори да кажа „да“.

— Дали ще го чуе? Дали е напълно сигурно, че тя ще разбере за това?

Чичо повдигна въпросително вежди.

— Моля?

— Ами ако не научи за това пътуване? В такъв случай едва ли ще е проблем, нали?

Прегърнах нежно чичо си. Колкото и да ме ядосваше, колкото и да ме дразнеше, като ме държеше настрана от подземния свят на Гатлин с помощта на разни бармани и ме наказваше да си седя затворена в стаята, за да не се излагам на евентуални опасности, аз го обичах. И обичах това, че той ме обича толкова много, колкото ме обичаше.

— Ами ако научи?

— Но тя е в Барбадос с леля Дел и всички останали чак до другата седмица, така че това едва ли ще е проблем.

— Ами ако все пак ти кажа „не“?

В този момент се предадох. Беше ми трудно да се ядосвам дълго на чичо Макон. Направо невъзможно. Като знаех колко много го обичах, разбирах напълно колко трудно му бе на Итън да живее без

майка си. Лила Евърс Уейт. Колко пъти вече нейният живот се бе пресичал с моя?

„Обичаме това, което обичаме, и този обичаме този, когото обичаме, и защо обичаме, защото обичаме, и откриваме паднала връзка на обувка, заплетена и увъртяна между пръстите на непознати“

Не исках да мисля за това, но се надявах да е истина.
Надявах се, че където и да бе Итън, той беше с майка си сега.
Поне това му дай.

С Джон потеглихме рано сутринта. Трябваше да тръгнем рано, защото ни чакаше дълъг път — Тунелите, а не пренасяне по инкубуския начин, пътуването през пространството, въпреки че ако зависеше от Джон, той щеше да ни пренесе там с едно мигване на окото.

Не ми пукаше. Нямах да му го позволя. Не исках да ми припомня за предишните пъти, когато Джон ме бе пренасял — до Сарафина.

Така че щяхме да го направим по моя начин. Метнах едно заклинание *Resonantio* на цигулката си и я пратих в ъгъла да се упражнява, докато ме нямаше. В някакъв момент щеше да се изтощи и да спре, но щеше да ми осигури достатъчно време.

Не казах на чичо си, че тръгвам. Той все още спеше през по-голямата част от деня, както преди — в това отношение старите навици си бяха същите. Предполагах, че имам шест часа, преди да забележи отсъствието ми, т.е. шест часа, преди да тръгне след мен.

През последната година бях осъзнала едно — че за някои неща никой не може да ти даде разрешение. Но това не означава, че не можеш или не трябва да ги правиш — особено когато става дума за важните неща като спасяването на света или пътуването до свръхестествен шев между реалностите, или връщането на гаджето ти обратно от смъртта.

Понякога трябва да вземеш нещата в свои ръце. Родителите — или чичовците, които са най-близкото, което имаш до тях — не могат

да се справят с това. Защото никой уважаващ себе си родител няма да отстъпи назад и да каже: „Разбира се, рискувай живота си. Спасението на света е заложено на карта“.

Как биха могли да сторят подобно нещо?

„Да се прибереш за вечеря. Надявам се да не умреш.“

Не могат да го кажат. Не ги винете. Но това не означава, че не трябва да тръгнеш.

Аз поне трябваше, независимо какво казваше чичо Макон. Това си повтарях, докато с Джон потегляхме към Тунелите, далече под „Рейвънуд“. Където в мрака можеше да бъде всяко време на денонощието или на годината, всеки век, навсякъде по света.

Тунелите не бяха страшни. Не беше проблем и че щях да бъда известно време сама с Джон — нещо, което не бях правила, откакто той ме бе подмамил и довел до Голямата бариера за моята Седемнайсета луна.

Истината беше, че чичо Макон бе прав.

Повече се боях от тайната врата пред себе си и от това, което щях да открия отвъд нея, от другата страна. Древната тайна врата, която хвърляше лека светлина върху каменните стъпала в чародейския тунел, където чакахме в момента. Онази, която водеше към Ню Орлиънс. Мястото, където на практика Ама бе сключила договор с най-черната магия във вселената.

Потръпнах.

Джон ме погледна с любопитство и наклони глава.

— Защо спря?

— Просто така.

— Боиш ли се, Лена?

— Не. Защо да се боя? Това е просто един град.

Опитах се да отклоня мислите си от черните бокори и от всякакви вуду магии. Само защото Итън бе последвал Ама тук в труден период и се бе натъкнал на това, на което се бе натъкнал, не означаваше, че и аз щях да се сблъскам със същия мрак. Вероятно поне не със същия бокор.

Нали?

— Ако смяташ, че Ню Орлиънс е просто град, значи те очакват големи изненади. — Гласът на Джон бе тих и едва виждах лицето му в тъмнината на тунела. Звучеше плашещо.

— За какво говориш?

— Това е най-могъщият чародейски град в страната, най-великото съсредоточие на светла и тъмна сила в новото време. Място, където всичко може да се случи, по всяко време на денонощието.

— Особено в един стогодишен бар, където се мотаят двестагодишни свръхестествени същества?

Честно, колко страшно можеше да бъде? Поне така се опитвах да се убедя сама.

Той сви рамене.

— Е, все отнякъде трябва да започнем. Като познавам Ейбрахам, няма да е толкова лесно да го открием, колкото си мислим.

Тръгнахме нагоре по стъпалата и към ярката слънчева светлина, която щеше да ни отведе до „Тъмната страна на Луната“.

* * *

Улицата — редица от схлупени барове, тук-там закусвални сред по-многобройните кръчми — бе пуста, което бе логично, защото беше все още рано. Приличаше на всички останали улици, които бяхме видели, откакто тайната врата ни бе довела в прочутия Френски квартал на Ню Орлиънс. Богато украсени перила от ковано желязо ограждаха всеки балкон и всяка сграда, дори се виеха по уличните ъгли. На чистата сутрешна светлина избледнелите цветове на боядисана мазилка по къщите се забелязваха съвсем отчетливо, виждаше се всяко място, където се лющеше боята. Улицата беше обсипана с боклуци, боклуци върху още боклуци — единственото доказателство за купона от изминалата нощ.

— Гадно ми е, като виждам какво се случва тук на сутринта след Марди Гра — казах аз, оглеждайки се, за да си проправя път през планините от боклук, които се издигаха между мен и тротоара. — Напомни ми никога да не ходя на бар.

— Не знам... Прекарвахме си добре в „Изгнание“. Аз и ти, и Рид, вършеейки на дансинга — усмихна се Джон и аз се изчервих при спомена за онова време.

„ръце около мен
танци, запъхтяно бързаме
лицето на Итън
бледо и притеснено“

Тръснах глава и оставих думите да се разпаднат.

— Нямах предвид подземна дупка, където се струпват деградирани свръхестествени създания.

— О, хайде. Не бяхме съвсем деградирани. Е, поне ти не беше. Рид и аз може би отговаряхме на това определение — побутна ме игриво към вратата Джон.

Сръгах го в отговор, но не толкова игриво.

— Престани. Беше преди милион години. Може би два милиона. Не искам да мисля за това.

— Стига, Лена. Аз съм щастлив. Ти...

Стрелнах го с поглед и той млъкна.

— И ти ще бъдеш пак щастлива, обещавам ти. Затова сме тук, нали?

Погледнах го. Стоеше до мен по средата на страничната уличка във Френския квартал, рано сутринта, и ми помагаше да намеря човека — всъщност не точно човек — когото мразеше повече от всичко друго на света. Той имаше повече и по-основателни причини да мрази Ейбрахам Рейвънуд от мен. Но не ми беше казал нито дума за това, което го карах да прави.

Кой би си помислил, че Джон ще стане едно от най-добрите момчета, които някога съм срещала? И кой би помислил, че точно той ще пожелае доброволно да рискува живота си, за да върне любовта в моя?

Усмихнах му се, въпреки че ми се искаше да се разплача.

— Джон?

— Какво? — попита той разсеяно. Оглеждаше се за табели на барове и вероятно се чудеше как ще се реши да влезе в някой от тях. Всичките приличаха на свърталища на серийни убийци.

— Съжалявам.

— А? — обърна се Джон към мен. Вече ме слушаше. Беше объркан, но слушаше.

— За това. Че те въвлякох във всичко това. И ако не искаш... искам да кажа, ако не намерим книгата...

— Ще я намерим.

— Само казвам, че няма да те виня, ако не искаш да преживееш това отново — Ейбрахам и всичко с него.

Не можех да понеса, че му го причинявах. Не и на него и на Лив — независимо какво се бе случило между нас. Независимо колко много и колко дълго тя бе вярвала, че обича Итън.

Преди.

— Ще намерим книгата. Хайде. Спри да дуднеш глупости. — Джон изрита една кофа за боклук и си проправихме път покрай празните бирени бутилки и подгизналите салфетки, изпадали чак до тротоара.

Докато изминем половината пресечка, гледахме през отворените врати на заведенията, за да видим дали вътре има някого. За моя изненада тук-там имаше хора. Приведени над дървените прагове, чистещи боклука по пустите, сенчести алеи. Дори силуети на някои от празните балкони.

Осъзнах, че Френският квартал не се различава много от чародейския свят. Или от окръг Гатлин. Имаше свят в света, скрит пред очите на всички.

Само трябва да знаеш къде да гледаш.

— Ето там — посочих аз.

„Тъмната страна на Луната“.

Резбована дървена табела с думите се полюляваше напред и назад, прикрепена към две стари, направо древни вериги. Те скърцаха, разклащани от вятъра.

Въпреки че нямаше вятър.

Присвих очи от ярката утринна светлина, като се опитах да видя нещо сред сенките на отворената врата.

„Тъмната страна“ не беше по-различен от другите почти, но не напълно пусти барове в съседство. Дори от улицата чувах гласовете, отекващи зад тежката врата.

— Има хора толкова рано сутринта? — направи озадачена гримаса Джон.

— Може би не е рано. Може би за тях е късно — отбелязах аз и се загледах в смръщения мъж, облегал се на рамката на вратата, който

се опитваше да си запали цигара. Погледите ни се срещнаха. Той си измърмори нещо на себе си и се отдалечи.

— Да, за някои явно е доста късно.

Джон поклати глава.

— Сигурна ли си, че това е точното място?

За пети път му подадох остатъка от кутийката кибрит. Той я вдигна и я сравни с логото на табелата. Бяха абсолютно еднакви. Дори полумесецът, гравирани в дървения знак, бе точно копие на този, отпечатан на кибрита в ръката на Джон.

— Надявах се отговорът да е „не“ — каза той, докато ми връщаше картончето.

— Ще ти се — отвърнах аз, подритвайки парче от мокра салфетка с черните си кецове.

Той ми смигна.

— Първо дамите, моля.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА ПТИЦА В ЗЛАТНА КЛЕТКА

Беше ми нужно време, за да привикнат очите ми към сумрачната светлина, и още по-дълго, за да се настроя към миризмата. Миришеше на шира, ръжда и стара бира — изобщо на старо. Сред сенките видях няколко малки кръгли масички и месингов бар, почти колкото мен на ръст. По рафтовете бяха подредени бутилки, чак до високия таван — толкова висок, че дългите месингови полилеи сякаш висяха отникъде. Прах покриваше всяка повърхност и всяка бутилка, дори се носеше във въздуха и това се виждаше ясно на местата, където слънчевите лъчи преминаваха през капациите на прозорците.

Джон ме сръга.

— Има ли някакво заклинание, което да запуши носовете ни? Нещо като *Миризмус Премахвацио*?

— Не, но мога да измисля някое *Затворацио Устатус*, което да приложи точно сега.

— По-леко, чародейско момиче. Нали уж си Светлина. Нали знаеш, от онези, добрите?

— Разчупих модела, помниш ли? На Седемнайсетата си луна, когато бях призвана и от Светлината, и от Мрака — погледнах го сериозно. — Не забравяй, че все още си имам и тъмната страна.

— Уау, сега ме уплаши — ухили се той.

— И така трябва да бъде. Да си много, много уплашен.

Посочих му огледалния знак на ламперията, точно зад него. Женски силует бе изрисуван до един надпис. „Устни, които докосват алкохол, няма да докоснат нашите.“ Поклатих глава.

— Очевидно това не е слоганът на мажоретките на гимназия „Джаксън“.

— Какво? — вдигна глава Джон.

— Обзалагам се, че това място е било спийкизи, от онези нелегални барове по време на Сухия режим. В Ню Орлиънс сигурно е имало много такива. — Огледах се из помещението. — Това означава, че трябва да има друга стая, нали? Стая зад тази стая.

Джон кимна.

— Разбира се. Ейбрахам не би висял на място, в което би могъл да влезе всеки, независимо къде се намира то. Това беше единствената обща черта на всички домове, които имахме. — Огледа се наоколо. — Но не си спомням подобно скривалище.

— Може да е било преди твоето време и се е върнал тук, защото тук никой от сегашните хора не би го познал, а и никой няма да го търси в такъв бар.

— Може би. И все пак нещо в това място не ми се връзва.

И тогава чух познат глас.

Не. Познат смях, сладък и злокобен едновременно. Нищо на света не можеше да се сравни с него.

Ридли? Ти ли си?

Използвах *Келтската нишка* и знаех, че тя ще ме чуе, но Ридли не ми отговори. Може би не ме беше чула или пък бе минало толкова дълго време, откакто бяхме общували по някакъв смислен начин, че бяхме загубили връзката си. Не знам, трябваше да опитам все пак.

Изтичах нагоре по дървеното стълбище в задната част на бара. Джон беше на крачка зад мен. Щом стигнах до стаята горе, започнах да блъскам по стената, зад която ми се стори, че чух гласа ѝ, точно над купчината щайги и кашони с бутилки. Складовото помещение бе тясно и със сигурност имаше нещо зад него.

Ридли!

Трябваше да погледна по-добре. Избутах купчината струпани щайги встрани, затворих очи и се издигнах във въздуха, докато стигнах до нивото на горното прозорче. Отворих очи, реейки се за секунда. Това, което видях, ме изненада толкова, че веднага се приземих на пода.

Можех да се закълна, че видях братовчедка си и купища гримове, и нещо златисто. Рид не беше в опасност. Тя вероятно седеше там и си лакираше ноктите. Смучеше близалката си и се забавляваше, наслаждавайки се на живота си. Или беше това, или бях халюцинирала.

Ще я убия.

— Кълна се, Рид. Ако наистина си се смахнала чак толкова, ако наистина си преминала до такава степен към Мрака, ще напъхам тези близалки в гърлото ти, една по една.

— Какво?

Почувствах ръцете на Джон зад мен, които ме придърпваха надолу към пода. Посочих му към стената.

— Братовчедка ми. Тя е от другата страна на тази стена — казах аз и потропах решително по стената над най-близкия ред щайги.

— Не, не, не... — Джон започна да отстъпва назад, сякаш само споменаването на името на братовчедка ми го караше да изпита желание да обърне гръб и да побегне.

Бях побесняла. Тя беше моя братовчедка и исках да я убия. И все пак, това беше *моята* братовчедка и аз бях тази, която искаше да я убие. Въпросът беше семеен. Джон не трябваше да се тревожи за това.

— Виж, Джон, аз ще се разбера с нея.

— Да не си полудяла?

— Вероятно.

— Ако тя е с Ейбрахам, той може да е някъде наблизо. А ние не искаме Ейбрахам да ни открие, преди да сме измислили как да се доберем до книгата.

— Не мисля, че е тук — казах аз.

— Не мислиш или не знаеш?

— Ако беше тук, нямаше ли да усетиш нещо? Мислех, че двамата сте свързани по някакъв начин. Нали така ти беше промил мозъка, или каквото там беше направил?

Джон изглеждаше притеснен и аз се почувствах гузна, че му наговорих тези неща.

— Не знам... Възможно е — погледна той към високия прозорец.
— Добре. Ти отиди там и виж какъв е проблемът на Ридли. Ще пазя отвън, за да не се появи Ейбрахам или някой друг, докато си вътре.

— Благодаря ти, Джон.

— Но внимавай. Ако е станала истинско дете на Мрака, нищо не можеш да направиш. Мракът си е Мрак. Не можеш да промениш Ридли. Това го научихме всички, и то по трудния начин.

— Знам.

Вероятно го знаех по-добре от всеки друг, освен може би Линк. Но дълбоко в себе си знаех и по-добре от всеки друг, че братовчедка ми не се различава чак толкова много от другите хора. Знаех колко силно искаше да си намери среда, да бъде обичана, да има приятели и да бъде щастлива — също като всички нас.

Колко Мрак може да има в такъв човек?

Нима възстановеният нов Общ ред не ни показва, че цената бе платена — Итън я бе платил заради нас — и нещата не са толкова прости, колкото всички си мислим?

Нима не се Призовах и към Мрака, и към Светлината?

— Сигурна ли си, че ще се справиш?

Нима няма разлика за хората? Дори за Ридли?

Особено за Ридли?

Джон ме побутна.

— Земята вика Лена. Кажеш или поне измучи нещо, за да знам, че ме чуваш, преди да те оставя да се хвърлиш в устата на лъва там.

Опитах се да се съсредоточа.

— Върви. Добре съм.

— Пет минути. Само толкова ти давам — каза той.

Джон изчезна надолу и аз останах сама да се оправям с братовчедка си, независимо дали бе Мрак, или Светлина. Добро или зло. Или може би нещо по средата.

Трябваше да огледам по-добре. Взех каса с вино, избутах я под прозореца, който бе изрязан в стената, и се покачих върху нея. Касата изскърца, заплашвайки да се огъне или преобърне, но успях да запазя равновесие. Все още обаче не я виждах.

О, хайде стига.

Затворих очи, протегнах ръце напред и се избутах по стената нагоре към тавана. Не е лошо да притежаваш някои сили. Светлината в стаята започна да премигва.

Това е.

Не си падам много по летенето, но сега беше по-скоро левитация. Надигнах се с поклащане, докато кецовете ми се отлепиха на няколко сантиметра над касата.

Само още малко. Искях да погледна по-добре, за да разбера дали братовчедка ми бе завинаги загубена, дали се бе присъединила към най-мрачния жив инкубус и никога няма да се върне у дома при мен.

Един последен поглед.

Повдигнах се още нагоре и се изравних с нивото на малкото прозорче. И тогава видях решетките, спускащи се от тавана и обграждащи Ридли от всички страни. Това бе нещо като златен затвор. Буквално златна клетка.

Не можех да повярвам на очите си. Ридли не се излежаваше в лукс в убежището на Ейбрахам. Тя бе в капан.

В този миг Рид се обърна и погледите ни се срещнаха. Тя скочи на крака и разтърси клетките пред себе си. За секунда ми приличаше на увредена Тинкърбел, с много черна спирала, стичаща се по лицето ѝ, и още повече размазано червило. Беше плакала. Или нещо по-лошо. Ръцете ѝ бяха наранени, особено около китките. Белезите бяха от въжета или вериги, може би белезници.

Мястото очевидно принадлежеше на Ейбрахам — поне така реших, защото приличаше на стаята на луд учен в общежитие, с едно-едничко легло и отрупана с книги етажерка. Висока дървена маса бе покрита с техническа екипировка. Тук можеше да живее и някой химик. По-странното беше, че двете страни на прозореца като че ли не си пасваха точно — имам предвид, във физическото пространство. Да гледаш през прозореца на тайния спийкизи бар, бе като да гледаш през мръсен телескоп и не можех да видя къде се намира другият му край. Като познавах Ейбрахам, можеше да бъде навсякъде в смъртната вселена.

Но сега нямаше значение. Това бе Ридли. Щеше да бъде ужасно да видя който и да е в този вид, но Ридли... Свободолюбивата ми, опърничавата братовчедка, затворена по този начин. Беше особено жестоко.

Усетих, че косата ми започва да се къдри от познатия чародейски бриз.

*„Auræ aspirant,
ubi tueor, ibi adeo.
Нека ветровете задухат,
където виждам, там отивам.“*

Започнах да се въртя в нищото. Почувствах как светът изчезва под краката ми и когато се опитах да докосна твърдата земя, осъзнах, че вече стоя до Ридли.

Само че извън златната клетка.

— Братовчедке! Какво правиш тук? — провикна се тя и протегна дългите си, лакирани в яркорозово пръсти през решетките.

— Предполагам, че мога да те попитам същото. Рид, добре ли си? — Приблжих внимателно решетките. Обичах я, но не можех да забравя всичко, което се бе случило. Тя избра Мрака и ни напусна — Линк, мен, всички нас. Не знаех на чия страна беше. Както обикновено.

— Мисля, че е очевидно — сопна се тя. — Била съм и по-добре. — Разклати решетките. — Много по-добре.

Ридли се отпусна назад, седна на пода и започна да плаче, сякаш отново бяхме малки момиченца и някой я беше обидил на площадката. Което не се случваше често, а и обикновено аз бях тази, която плачеше. Рид винаги беше силната. Може би именно затова сега сълзите ѝ ме разтърсиха толкова.

Седнах на пода срещу нея; хванах ръката ѝ през решетките на клетката.

— Съжалявам, Рид. Бях ти толкова сърдита, че не се върна, когато... когато Итън...

Тя не ме погледна.

— Знам. Чух. Чувствам се ужасно. Точно тогава започна всичко. Ейбрахам бе бесен и аз само влоших положението, като се опитах да си тръгна. Просто исках да се върна у дома. Но той се ядоса и ме затвори тук. — Тя тръсна глава, сякаш искаше да се отърси и от спомена.

— Наистина съжалявам. Трябваше да знам, че нещо ти е попречило да дойдеш.

— Както и да е... Не че те разочаровам за първи път. — Тя изтри очите си, размазвайки още повече спиралата си. — Нека да вдигнем във въздуха това място, преди Ейбрахам да е дошъл, иначе ти ще бъдеш затворена тук с мен за следващите двеста години.

— Къде е той?

— Не знам. Обикновено прекарва по цял ден в злоещата си лаборатория с кошмарните си създания. Но няма как да знаем колко време ще отсъства.

— Тогава по-добре да побързаме. — Огледах се из стаята. — Рид, виждала ли си Ейбрахам с „Книгата на луните“? Тя тук ли е?

Тя поклати глава.

— Шегуваш ли се? Не бих се доближила и на двайсет километра от това нещо. Не и след като знам как прецаква всеки, който се докосне

до него.

— Но си я виждала?

— Не. Не и тук. Ако още е в Ейбрахам, той не е тъп, та да я пази при себе си. Зъл е, но не е глупав.

Сърцето ми спря.

Ридли разклати отново решетките.

— Побързай! Аз нищо не мога да направя. Има заклинания за защита, доколкото мога да преценя. Ще полудея тук...

После чух ужасен трясък и купчината щайги с технически уреди и всякакви други неща до мен се строполи на пода. Счупено стъкло и счупени дървении се търкаляха навсякъде — сякаш бях унищожила проект на Ейбрахам за фестивал на науката. Нещо искрящо и зелено се разплиска в косата ми.

Опа...

Чичо Макон се опитваше да се откъсне от прегръдката на Джон Брийд, който се бе вкопчил в него, а единият му крак бе затрупан от останките от дървената щайга.

— Къде се намираме? — Чичо гледаше втренчено и с недоумение клетката. — Какво е това безумно място?

— Чичо? — Ридли изглеждаше облекчена и объркана едновременно. — Да не си Пътувал?

— Намерих го отпред — каза Джон. — Когато се опитах да се върна, той просто се закачи за мен и аз го пренесох. — Явно беше видял изражението на лицето ми, защото прие отбранителна позиция. — Хей, не гледай към мен. Не бях планирал да вземам стопаджии.

Чичо Макон погледна към Джон, който отвърна нахакано на погледа му.

— Лена Дюшан!

Не го бях виждала толкова гневен никога преди. Зелената лепкава гадост капеше от иначе безупречния му костюм. Погледът му се местеше от Ридли към мен, после насочи пръста си и към двете ни.

— Вие двечките! Излизайте веднага оттам.

Сграбчих ръката на Ридли и прошепнах заклинанието *Aurae aspirant*, докато чичо Макон потропваше нервно е крак. Миг по-късно аз и братовчедка ми се появихме извън клетката.

— Чичо... — започнах аз.

Той ме спря, вдигайки ръката си, облечена в ръкавица.

— Недей. Нито дума. — Очите му искряха и го познавах достатъчно, така че избрах да си затворя устата. — Сега. Да се съсредоточим върху това, за което сме дошли тук, докато все още имаме време да го направим. Книгата.

Джон вече бе започнал да издърпва отворените кутии и да оглежда рафтовете за „Книгата на луните“. С чичо Макон се присъединихме към него, докато накрая вече бяхме проверили на всяко възможно тайно място. Ридли седеше мълчаливо на една щайга, като не ни улесняваше много, но и без да влошава положението. Което бе добър знак, поне според мен.

От това, което виждах, Ейбрахам Рейвънуд бе чародейската версия на доктор Франкенщайн. Не можех да разпозная повечето неща, с изключение на обикновените горелки и мензури, а все пак бях учила химия в училище. С мащаба и замаха, с който Джон и чичо Макон тарашеха стаята, щеше да изглежда, че тя е била преобърната с главата нагоре от самото чудовище на Франкенщайн.

— Не е тук — предаде се най-накрая Джон.

— Тогава и ние няма какво да правим още на това място — изправи се чичо Макон и приглади с ръка гънките на балтона си. — Отведи ни у дома, Джон. Сега.

Пътуването на инкубусите беше страхотно нещо. Скоростта, с която Джон ни върна вкъщи, без да се налага второ подтикване от чичо, бе изумителна. Напуснах стаята на Ейбрахам и се озовах в своята, преди Ридли да успее да изтрие протеклата и размазала се по лицето ѝ спирала.

Цигулката още свиреше концерта Каприз 24 на Паганини, когато влязох вътре.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА „ДЕЙРИ КИЙН“

На следващия ден валеше и в закусвалнята „Дейри Кийн“ течеше вода отвсякъде, сякаш мястото най-накрая се беше предало на природните стихии. По-депресиращото беше, че чичо Макон дори не си направи труда да ме накаже. Очевидно положението бе напълно отчайващо и без да се налага да ме заключва в стаята ми. Което си бе доста лош знак.

Дъждът валеше навсякъде в „Дейри Кийн“ — и отвън, и отвътре. Водата се изливаше от тавана, минаваше през леките пукнатини, спускаше се по стената като бавно ручейче от сълзи под кривата снимка на служителя на месеца — момичето бе очевидно настояща или бивша мажоретка на гимназия „Джаксън“; трудно бе да се каже, защото от един момент нататък те всички започваха да изглеждат по един и същи начин.

Не си струваше да се плаче за никого. Вече не.

Огледах почти празната закусвалня, докато чаках Линк да се появи. Никой не излизаше навън в дни като този, дори и мухите. Не ги винях.

— Сериозно, не можеш ли да го спреш? Писна ми от този дъжд, Лена, и мириша на мокро куче. — Линк се появи изневиделица и седна срещу мен. И наистина изглеждаше като мокро куче.

— Тази миризма няма нищо общо с дъжда, приятелю — усмигнах му се аз.

За разлика от Джон Линк все още бе в достатъчна степен човек, така че природните условия му влияеха. Той зае обичайната си поза, облягайки се назад на стената, като създаваше впечатлението за човек, който всеки момент ще заспи.

— Не е от мен — казах аз.

— Да бе. Защото от декември насам тук имаме само слънце и сладки пухкави котенца, мъркащи по улиците.

Гръмотевица раздра небето. Линк демонстративно завъртя очи.

Намръщих се.

— Предполагам вече си чул, че открихме убежището на Ейбрахам. Книгата не беше там. Поне не успяхме да я намерим.

— Досетих се. И сега какво? — въздъхна той.

— План Б. Наистина нямаме друг шанс.

Джон.

Не го казах на глас. Свих ръката си в юмрук на пейката до мен.

Отново се разнесе гръм.

Аз ли го предизвиквах? Не знаех дали аз бях причината, или времето отвън правеше нещо с мен. Още преди седмици бях загубила представа за настроенятията си и как влияят на другите и на средата около мен. Втрених се в дъжда, който се стичаше капка по капка в червената пластмасова кофа в центъра на стаята.

„червена пластмасова кофа
събира сълзите й“

Опитах се да се отърся от това, но не можех да спра да гледам в кофата. Водата капеше в нея от тавана ритмично. Като сърдечен удар или стихотворение. Списък с имена на мъртъвци.

Първо Макон.

После Итън.

Не.

Баща ми.

После Макон.

След това Итън.

И сега Джон.

Колко души вече бях изгубила? Колко още щях да изгубя? Щях ли да изгубя и Джон? Щеше ли Лив някога да ми прости? Имаше ли още значение?

Гледах капките, падащи по мазната маса пред мен. С Линк мълчахме, седнали пред нагънатите салфетки и натрошения лед в пластмасови чаши. Във витрината имаше студено, плуващо в мас месо, което никой дори не мислеше да яде. Когато не бе у дома, при майка си, Линк вече дори не се преструваше, че се интересува от храна.

Сега се опита да ме разведри.

— Хайде, Лена. Джон знае какво прави. Той е голямо момче. Ще вземем книгата и Итън ще се върне, независимо колко налудничаво звучи този план.

— Не съм луда. — Не знам на кого го казах, на Линк или на себе си.

— Не съм казал, че си.

— Казваш го винаги когато имаш възможност.

— Да не мислиш, че не искам той да се върне? — попита ме Линк. — Да не мислиш, че ми е готино да мятам кошове, без да има кой да ми каже, че нищо не става от мен или че главата ми е огромна? Обикалям с Бричката из Гатлин, надувам радиото до дупка и усещам, че няма никаква причина да го пускам въобще. Няма смисъл да слушам музика без него.

— Знам, че е трудно, Линк. Знаеш, че разбирам това, повече от всеки друг.

Очите му се навлажниха и той отпусна глава, взирайки се в мазната маса между нас.

— Вече дори нямам желание да пея. Момчетата от групата говорят за разпускане. „Холи Ролерс“ ще приключат като отбор по боулинг. — Линк изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да повърне. — Май не ми остава нищо друго, освен да отида в колеж или на някое още по-ужасно място.

— Линк, не говори така.

Ако той отидеше в колеж — дори да беше Държавният колеж в Съмървил — това щеше да означава, че краят на света наистина бе настъпил, независимо колко пъти Итън се опитваше да го предотврати.

Се бе опитвал.

— Може би не съм толкова смел, колкото теб, Лена.

— Разбира се, че си. Оцелял си толкова години у вас, с майка си, нали? — Опитах се да се пошегувам, но той не беше в настроение.

Сякаш говорех на себе си.

— Може би просто трябва да се предам, когато шансовете за победа са лоши — както сега.

— Какви ги дрънкаш? Шансовете ни винаги са били лоши.

— Аз съм този, който винаги се прецаква. Аз съм този, който получава най-ниската оценка и после се проваля дори на поправката през лятното училище.

— Вината не е твоя, Линк. Ти помагаше на Итън да ме спаси.

— Приеми го. Единственото момиче, което някога съм обичал, избра Мрака пред мен.

— Рид те обича. Знаеш го. И като стана дума... — Почти бях забравила защо го повиках тук. Той още не знаеше. — Ти не разбираш. Рид...

— Не искам да говорим за нея. Не е било писано. И преди никога нищо не се получаваше. Трябваше да знам, че няма да излезе нищо от това.

Линк млъкна, защото камбанката на вратата звънна и времето спря — сред вихър от яркорозови пера и лилави нанизии с мъниста. Да не споменавам черната очна линия и молива за устни и всичко друго, което можеше да бъде подчертано и посипано с лъскав прах или изрисувано с всевъзможните цветове на козметичната дъга.

Ридли.

Едва успях да кажа мислено името ѝ и се хвърлих от мястото си към нея, за да я прегърна. Знаех, че ще дойде — аз я бях открила в убежището на Ейбрахам, но беше различно да я видя тук, в безопасност, да се придвижва между масите в закувалнята. Почти я съборих от осемсантиметровите ѝ платформи. Никой не умее да ходи на високи токове като братовчедка ми.

Лена...

Тя използва *Келтската нишка*, докато заравяше лице в рамото ми. Усещах само мириса на лак за коса, душ-гел и захар. Във въздуха около нас хвърчаха бляскави искрици, паднали от неизвестното лъскаво мазило, с което бе покрито тялото ѝ.

Мрак или Светлина, това никога не бе имало значение за нас. Не и за наистина важните неща. Все още бяхме семейство и отново бяхме заедно.

Странно е да сме тук без Итън. Съжалявам, братовчедке.

Знам, Рид.

Тук, в „Дейри Кийн“, сякаш тя най-накрая разбра какво бе станало. Какво бях загубила.

— Добре ли си, хлапе? — отдръпна се Ридли назад и ме погледна в очите.

Поклатих глава, докато очите ми се насълзяваха.

— Не.

— Някой ще ме осветли ли какво става тук? — Линк имаше вид, все едно всеки момент щеше да припадне или да повърне, а може би и двете.

— Опитвах се да ти кажа. Намерихме Ридли, затворена в една от клетките на Ейбрахам.

— Нали знаеш, като паун. — Тя не погледна към него и се зачудих дали е така, защото не иска, или защото още не смее да го направи. — Наистина красив и секси, но паун...

Никога не разбирах какво ставаше между тях. Не мисля, че някой би могъл дори и те самите.

— Хей, Рид... — Линк беше блед, дори за четвърт инкубус. Сякаш някой току-що го бе ощипал по лицето.

Тя му прати въздушна целувка през масата.

— Изглеждаш добре, захарче.

Той запелтечи.

— Ти изглеждаш... изглеждаш... нали знаеш.

— Знам — намигна му Ридли и се обърна пак към мен. — Да се махаме оттук. Мина прекалено много време, не мога да правя това повече.

— Какво да правиш? — успя този път да каже без заекване Линк, въпреки че сега лицето му бе червено като пластмасовата кофа под течащия таван.

Ридли въздъхна и лапна една близалка.

— Ехо, аз съм Сирена, малкия. Лошо момиче. Трябва да съм сред своите.

* * *

— Ейбрахам? Този дърт козел? — поклати глава Ридли.

Кимнах.

— Това е планът.

Поне доколкото имахме нещо, подобно на план.

Въздухът бе мрачен и светлините от тавана в бар „Изгнание“ сякаш го правеха още по-мрачен, вместо да осветяват.

Не винях Ридли, че бе поискала да дойдем тук. Това бе първото място, където бе пожелала да дойдем, когато бе станала Мрак.

Но ако не си от тъмните чародейци, определено не бе най-отпускащото местенце в света. През повечето време трябва да внимаваш да не поглеждаш някого в очите или да не се усмихнеш в погрешната посока.

— И ти смяташ, че ако пратиш на твоя възлюбен „Книгата на луните“, това ще му помогне да ритне камбаната на обратно, така ли?

Линк изръмжа от своя стол. Той бе настоял да дойде с нас, за да ни пази, но му личеше, че мрази този клуб дори повече от мен.

— Внимавай, Рид. Итън не е ритнал камбаната. Просто не е във форма за известно време.

Усмихнах се. Линк можеше да ми казва, че Итън ни е напуснал завинаги, но не търпеше някой друг да го твърди. Това означаваше, че поне за него Ридли вече не беше една от нас. Тя наистина го бе изоставила и наистина бе станала Мрак.

Беше външна.

Линк го усещаше.

— Трябва да отида до тоалетната — поколеба се той, защото не искаше да ме оставя сама. Всички наоколо като че ли си имаха някакъв бодигард до себе си. Моят случайно бе четвърт инкубус със златно сърце.

Ридли изчака, докато той се отдалечи достатъчно и вече не можеше да ни чува.

— Планът ти не струва.

— Не е вярно.

— Ейбрахам няма да замени Джон Брийд за „Книгата на луните“. Джон вече не го интересува, след като Общият ред е възстановен. Прекалено късно е.

— Не можеш да си сигурна.

— Забравяш, че прекарах повече време, отколкото съм искала някога с Ейбрахам през последните месеци. Той беше доста зает. Висеше всеки ден в тази лаборатория на Франкенщайн, като се опитваше да разбере какво се обърка с Джон Брийд.

— Това означава, че ще го иска обратно, значи ще ни даде книгата. А ние искаме точно това.

Ридли въздъхна.

— Чуваш ли се какво говориш? Той не е добър човек. Не искаш да му дадеш Джон в ръцете. Когато Ейбрахам не режеше и не лепеше

крила на прилепи, се срещаше тайно с един зловец плешив тип.

— Можеш ли да бъдеш малко по-конкретна? Това не стеснява кръга.

— Не знам... Ангел? Ангело? Нещо, свързано с църква.

Прилоша ми. Чашата в ръката ми се вледени. Ледените частици се полепиха по върховете на пръстите ми.

— Ангелус?

Тя се взе резенче картофче от черната купа на бара и го пъкна в устата си.

— Точно той. Обсъждат някакъв супертаен проект. Така и не чух подробностите. Но този тип ужасно мрази смъртните и си е лика-прилика с Ейбрахам.

Какво правеше член на Висшия съвет на пазителите с кървав инкубус като Ейбрахам Рейвънуд? След това, което Ангелус се бе опитал да направи на Мариан, знаех, че е чудовище, но мислех, че е някакъв вид фанатичен лунатик. Не някой, който бе готов да заговорничи с Ейбрахам.

И все пак очевидно не за първи път плановете на Ейбрахам и на Съвета на пазителите съвпадаха. Чичо Макон го бе споменал веднъж, точно преди процеса на Мариан.

Поклатих глава, докато обмислях чутото.

— Трябва да кажем на Мариан. След като се сдобием с книгата. Затова, ако нямаш по-добра идея, ще отидем да се срещнем с Ейбрахам и да осъществим размяната. — Изпих каквото бе останало от замръзналата си сода и тръснах рязко чашата на бара.

Тя се разби в ръката ми.

В бара настана пълна тишина и усетих как всички очи се вперват в нас — нечовешки очи, някои златисти, други черни, сякаш самите Тунели се взираха в мен. Извърнах глава от гледката.

Барманът направи гримаса и аз погледнах с периферното си зрение към вратата, очаквайки да видя чичо Макон. Барманът обаче продължаваше да ме зяпа.

— Ама и ти имаш едни очи...

Ридли ме погледна.

— Нейните ли? Едното от тях не върши много работа — каза тя небрежно. — Знаеш как става.

Седяхме на местата си, нервни и притеснени. В клуб като „Изгнание“ не беше много добре да се привлича излишно внимание, не и когато имаш само едно златно око.

Барманът ме гледа още известно време, после кимна и провери часовника си.

— Аха... Знам как става. — Този път той погледна към вратата. Вече вероятно се бе обадил на чичо ми.

Този издайнически плъх.

— Ще имаш нужда от много голяма помощ, братовчедке.

— За какво говориш, Рид?

— Изглежда, че отново ще трябва да спасявам задника ти — избърса небрежно тя счупените стъкълца от бара.

— Как да ме спасяваш?

— Остави това на мен. Ще видиш, че не съм просто едно красиво лице. Е, определено съм и това — усмихна се Ридли, но не беше съвсем убедителна. — Всичко това и едно наистина много красиво лице.

Струваше ми се, че и тя е започнала да говори с недомлъвки. Зачудих се дали изчезването на Итън е започнало да ѝ се отразява, както на нас.

Инстинктите ми бяха точни за едно нещо.

Чичо Макон се появи на вратата като по часовник и бях прибрана у дома, в стаята си, преди да успея да я попитам.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА РЪКАТА, КОЯТО ЛЮЛЕЕ ЛЮЛКАТА

Ридли ни чакаше зад най-далечната редица крипти, които — съдейки по броя на захвърлените бирени бутилки в храстите, също бяха любимо място на младежите от окръг Гатлин. Не можех да си представя да се мотая тук доброволно. В „Градината на вечния покой“ все още усещах следите от присъствието на Ейбрахам. Нищо не се бе променило от времето, когато той призова Бесовете само седмици преди Осемнайсетата луна. Предупредителни знаци и жълта полицейска лента оформяха лабиринт между изпотрошените мавзолеи, изкоренените дървета и напуканите надгробни плочи в новата част на гробището. Сега Общият ред бе възстановен, тревата вече не гореше и не съхнеше, а скакалците бяха изчезнали. Но другите белези бяха все още тук, стига да знаеш къде да ги търсиш.

Съгласно традиционния ред в Гатлин най-лошите щети бяха вече прикрити под пластове нова пръст, върху която сега стоеше Ридли. Ковчезите бяха отново заровени, а гробовете затрупани. Не бях изненадана. Не можеше да се очаква добрите граждани на Гатлин да оставят прекалено дълго навън скелетите.

Рид разви поредната черешова близалка и я размаха драматично.

— Готов е. Метнах въдицата, пуснах стръвта и той я налапа — усмихна се тя на Линк. — Също като теб, захарче.

— Нали знаеш какво казват: „Присмял се хърбел на щърбел“ — не й остана дължен той.

— Знаеш, че ухая на глазура на торта. Защо не дойдеш и ще ти покажа колко съм сладка? — размаха тя дългите си розови нокти като хищна птица.

Линк отиде до Джон, който се бе облегал на един плачещ ангел, разцепен точно по средата.

— Казвам това, което виждам, маце. И те надушвам добре и отгук.

Цял ден Линк си подхвърляше с Ридли повече от закачки, типични за четвърт инкубус. Сега, след като вече бе приел факта, че тя

се е върнала, сякаш живееше само за да си разменят обиди с нея. Ридли му обърна гръб, ядосана, че той ѝ бе върнал тъпкано заяждането.

— Трябваше само да се върна за малко в Ню Орлиънс и накарах Ейбрахам да яде от ръката ми.

Трудно ми беше да си го представя, а и Джон явно не се върза на думите ѝ.

— Очакваш да повярваме, че си омагьосала Ейбрахам с твоите близалки? Ти и някоя сладкарска верига, така ли?

Ридли се нацупи.

— Разбира се, че не. Но трябваше да измисля нещо. Затова се запитах кой е толкова глупав, че да прави каквото кажа и да ми играе по свирката? — Тя прати въздушна целувка на Линк. — Нашият малък Линкубус, естествено.

Челюстта на Линк се стегна.

— Говориш пълни глупости.

— Трябваше само да кажа на Ейбрахам, че съм използвала Линк и чувствата му към мен, за да се внедря в глупавия ви малък кръг и да науча още по-глупавия ви малък план. После му се оплаках, задето ме бе държал като домашен любимец в клетка. Разбира се, казах му, че не го виня. Кой не би искал да съм до него постоянно?

— Това въпрос ли е? Защото с радост ще ти отговоря — сопна ѝ се Линк.

— И той не се ядоса, че си избягала от златната си клетка? — попита Джон.

Ридли отговори леко нервно, явно се бе засегнала.

— Ейбрахам знаеше, че не бих стояла вътре, ако намеря начин да се измъкна. Аз съм Сирена, не ми е в природата да бъда покорявана. Казах му, че съм използвала силата си за убеждение върху момчето му за поръчки и съм го убедила да ме пусне. Не свърши добре. Ейбрахам просто взе по-голяма клетка за него.

— Какво друго му каза?

Исках да разбера дали имахме някакъв шанс да получим книгата. Въртях гердана с талисманите си на пръста си, опитвайки се да не мисля за спомените, свързани с тях.

— Казах му, че по-скоро ще заложа на него, отколкото на вас, пичове. — Ридли се усмихна сладко на Линк. — Нали знаеш колко

* * *

Смрачаваше се, когато оставихме Лив и чичо Макон в кабинета, заровени във всяка чародейска книга, в която бяха успели да намерят нещо написано за Блудниците и историята на „Рейвънуд“. Лив бе убедена, че Итън се опитва да се свърже с нас, и бе твърдо решена да открие начин, за да общуваме и ние с него.

Всеки път, когато слизах долу, тя си записваше някакви бележки или настройваше смахнатата си джаджа, с която измерваше нивото на свръхестествените честоти. Мисля, че отчаяно се опитваше да намери решение, което да не включва размяната на Джон за „Книгата на луните“. Не я винях.

Чичо Макон също го искаше, макар да не го признаваше. Преглеждаше всеки дневник и всеки албум с изрезки, които можеше да намери за идеи за други места, където Ейбрахам можеше да е скрил книгата.

Затова не можех да му кажа какво правехме. Вече знаехме как се отнасяше Лив към идеята за размяната на Джон с „Книгата на луните“. А и чичо Макон нямаше да се довери на Ридли.

Казах му, че искам да посетя гроба на Итън, а Джон е пожелал да дойде с мен. Линк ни чакаше на гробището.

Небето вече бе тъмно и едва различавах някакъв гарван, който се рееше в небето над нас и грачеше, докато вървахме към най-старата част на „Градината на вечния покой“. Потръпнах. Този гарван сигурно беше някакво знамение, но нямаше как да знаем дали е за добро, или за лошо. Или всичко щеше да се развие добре и на края на деня щяхме да имаме „Книгата на луните“ и шанс да си върна Итън, или щяхме да се провалим и да загубим и Джон.

Джон Брийд не бе любовта на живота ми, но бе любовта на нечий друг живот. Двамата бяхме прекарвали няколко мрачни месеца заедно, когато той и Ридли сякаш бяха единствените хора, с които можех да говоря. Той вече не бе същото момче. Беше се променил и определено не заслужаваше да се върне към живота си с Ейбрахам. Не пожелавах това на никого.

В какво се бях превърнала?

„сделки с живот
който не е мой
тази сделка е нещастие
с прекалено
висока цена“

Джон не ме поглеждаше. Дори Линк гледаше само напред, в пътя пред нас. Имах чувството, че са разочаровани от мен, задето съм такава егоистка.

Аз бях разочарована от себе си.

Положението е такова, какво е, и аз съм такава, каквато съм. Не съм по-добра от Ридли. Искам това, което желая най-много на света.

Независимо от мрачните си мисли обаче, продължавах да вървя. Опитах се да не мисля повече за тези неща, докато следвах Джон и Линк през дърветата. По-голямата част от „Градината на вечния покой“ бе в процес на възстановяване до състоянието си преди атаката на Бесовите, но не и най-старата част от гробището. Не бях идвала тук от нощта, когато земята се разтвори, покривайки тези хълмове с разлагащи се трупове и оголени кости. Труповете ги нямаше, но земята все още бе преобърната, големи дупки се виждаха на местата на гробовете, заобикалящи поколения членове на рода Уейт от Гражданската война насам. Въпреки че Итън не беше тук.

И слава богу.

— Цялата тази работа смърди — каза Линк, който вървеше с тежка крачка нагоре по хълма, с градинските си ножици в ръка. — Но не се тревожи. Пазя ти гърба. Той няма да те отведе в своята вмирисана дупка. Не и без бой. Не и докато си имам тези бебчета — размаха той ножиците си.

Джон бутна Линк настрани.

— Остави тези неща, здравеняко. Няма да успееш да доближиш достатъчно до Хънтинг, за да подрежеш тревата край краката му. А ако Ейбрахам ги види, ще ги използва, за да ти пререже гърлото, без дори да ги докосва с ръка.

Линк сръга на свой ред Джон и аз отстъпих назад, за да не се претърколя надолу по хълма, ставайки косвена жертва на техните

закачки.

— Е, добре, но те ми помогнаха да се измъкна, когато ходих до дома на онзи тип, Обадайя, и се спречках с човека прилеп. Само не ме убивай, чародеецо.

— Чакай малко — сепна се изведнъж Джон и спря на място. Обърна се и към двама ни. — С Ейбрахам шега не бива. Нямате представа на какво е способен. Не мисля, че някой изобщо има. Не ми се пречкайте и ме оставете да се разбера с него. Вие сте подкрепление, в случай че Хънтинг или твоето гадже ни създадат проблеми.

— Рид е на наша страна, забрави ли? — напомних му аз.

— Поне така се предполага. И не ми е гадже — стисна зъби Линк.

— От моя опит мога да кажа, че единствената страна, на която застава Ридли, е нейната собствена. — Джон прекрачи една счупена статуя на молец се ангел, свил ръце в юмруци. Всички изпотрошени ангели наоколо ми се струваха лошо знамение.

Линк изглеждаше ядосан, но не каза нищо. Той изглежда не понасяше някой друг освен него да критикува Ридли. Чудех се дали нещата някога наистина ще приключат между тях, независимо как.

Двамата с Джон вървяха между изпочупените ковчези, изпадали клони и изтръгнати стволоче на дървета, докато стигнахме до огромната дупка точно зад старата крипта на Хъни Кът. Стараех се да не изоставам, но те бяха инкубуси, така че нищо не можех да направя — не знаех заклинание от типа *Клониране като инкубус*, с което да не им отстъпвам.

Но скоро нямаше да има значение, защото „разходката“ ни приключи.

Ейбрахам ни очакваше.

Или влизахме право в капана му, или той щеше да попадне в нашия. Време беше да разберем.

* * *

Ейбрахам Рейвнуд стоеше от далечната страна на дупката. Носеше дълго черно палто и цилиндър; беше се облегал на едно

разцепено дърво с отегчен вид, като случайно мотаещ се наоколо пътник.

„Книгата на луните“ бе пхната под мишницата му.

Въздъгнах с облекчение.

— Донесъл я е — казах тихо аз.

— Но още не е в нас — измърмори Линк.

Облечен в черно поло и кожено яке, Хънтинг стоеше до своя прапрапрадядо и духаше плътни кълбета дим към Ридли. Тя се закашля и размаха ръка, за да отблъсне дима от червената си рокля, поглеждайки с омраза към чичо си.

Имаше нещо притеснително в това да я видя така — облечена в червено, стояща до тези двама кървави инкубуси. Надявах се Джон да греши и тя наистина да е на наша страна — не само заради мен, но най-вече заради чувствата на Линк.

И двамата я обичахме. Не можеш да си забраниш да обичаш някого, дори и да искаш. Това е бил проблемът на Женевиев с Итън Картър Уейт.

Това е бил проблемът на чичо Макон с Лила, на Линк с Ридли. Вероятно дори на Ридли с Линк. Любовта беше причината всички тези възли да започнат да се разплитат.

— Донесъл си я — провикнах се аз към Ейбрахам.

— А ти си го довела. — Ейбрахам присви очи при вида на Джон.
— Ето го моето момче. Толкова се тревожех за теб.

Джон се напрегна.

— Не съм твоето момче. И никога не те е било грижа за мен, така че спри да се преструваш.

— Това не е вярно. — Ейбрахам се държеше така, сякаш чувствата му бяха наранени. — Вложих много време и енергия в теб.

— Прекалено много, ако ме питаш — вметна Хънтинг.

— Но никой не те пита — отрязва го Ейбрахам.

Хънтинг стисна злобно зъби и метна цигарата си в тревата. Не изглеждаше доволен. Което означаваше, че вероятно ще си изкара гнева върху някого, който не го заслужаваше и не го очакваше. Всички бяхме подходящи кандидати.

Джон изглеждаше отвратен.

— Искаш да кажеш, когато се отнасяше с мен като с роб и ме използваше да ти върша мръсната работа? Благодаря, не се

интересувам от този вид енергия.

Ейбрахам пристъпи напред, черната му тясна вратовръзка, вързана на фльонга на врата му, се развя от лекия вятър.

— Все ми е едно от какво се интересуваш или не. Ти имаш мисия и когато вече не си годен за нея, няма да ми бъдеш полезен повече. Мисля, че и двамата знаем как се отнасям към нещата, които вече не са ми от полза — усмихна се самодоволно той. — Гледах как Сарафина изгаря и единственото, което ме притесняваше, бе пепелта по палтото ми.

Казваше истината. И аз бях гледала как майка ми изгаря. Не че бях възприемала Сарафина по този начин. Но когато чух Ейбрахам да говори така за нея, почувствах нещо, а дори не знаех какво е.

Жал? Съчувствие?

Нима изпитвам жал към жената, която се опита да ме убие? Възможно ли е?

Джон ми бе казал, че Ейбрахам мрази чародейците също толкова, колкото и смъртните. Не му бях повярвала до този момент. Старият Рейвънуд бе студен, пресметлив и зъл. Той наистина бе дяволът или поне най-близкото до него нещо, което бях срещала.

Джон надигна глава и се провикна към Ейбрахам.

— Просто дай книгата на приятелите ми и аз ще остана с теб. Такава е сделката.

Ейбрахам се разсмя, книгата бе все така на безопасно място в ръката му.

— Условията се промениха. Реших все пак да си я задържа. — После кимна към Линк. — Както и новия ти приятел.

Ридли спря да смуче близалката си.

— Той не ти трябва. Безполезен е — повярвай ми.

Тя лъжеше.

И Ейбрахам го знаеше. Зловеца усмивка се разля по лицето му.

— Както желаш. Тогава можем да нахраним с него кучетата на Хънтинг, когато се приберем у дома.

Някога Линк щеше да отстъпи назад, уплашен до мозъка на костите си. Но това беше преди Джон да го ухапе и животът му да се промени. Преди Итън да умре и всичко да се промени.

Сега гледах Линк, застанал редом до Джон. Той нямаше да отиде никъде, дори да бе уплашен. Онзи Линк вече го нямаше.

Джон се опита да застане пред него, но той го спря.

— Мога да се защитавам сам, приятелю.

— Не ставай глупав — сопна му се Джон. — Ти си само четвърт инкубус. Коеето означава, че си една наполовина силен колкото мен, без чародейската кръв.

— Момчета — щракна с пръсти Ейбрахам, за да привлече вниманието им. — Всичко това е много трогателно, но е време да продължим. Имам работа за вършене и хора за убиване.

Джон изпъна рамене.

— Няма да тръгна никъде с теб, освен ако не им дадеш книгата. Напоследък общувах с някои доста могъщи чародейци. Вече сам решавам какво да правя.

Способностите на Джон бяха изумителни — той колекционираше силата на другите чародейци, щом се докоснеше до тях; така, както Ейбрахам колекционираше своите жертви. Вече беше попил силата на Ридли за убеждаване, някои от моите способности като Самородна, да не споменаваме онези, които бе взел от други чародейци, които неволно се бяха допирали до него. Ейбрахам сигурно се чудеше какви ли сили бе събрал Джон.

И все пак започнах да се паникьосвам. Защо не бяхме отвели Джон обратно в Тунелите да събере още сили? Как бях могла да си помисля, че имаме шанс да измамим Ейбрахам?

Хънтинг погледна към него и бе явно, че двамата безмълвно си казаха нещо — някаква обща тайна.

— Нима? — Ейбрахам пусна „Книгата на луните“ в краката си. — Тогава защо не дойдеш тук и не я вземеш?

Джон знаеше, че това е някакъв номер, но въпреки това тръгна към тях. Искаше ми се Лив да беше тук, за да види колко смел бе той. Но от друга страна се радвах, че не беше тук. Защото самата аз едва имах сили да го гледам как пристъпва все по-близо към древния инкубус, а не бях момичето, което го обичаше.

Ейбрахам протегна ръката си и изви китката си, сякаш въртеше дръжка на врата. И с това едничко движение всичко се промени. Джон се хвана за главата, все едно някой току-що я бе разбил отвътре с чук, и се строполи на колене.

Ейбрахам държеше все така протегнатата ръката си, но сви дланта си в юмрук, а Джон се сгърчи и изпищя от болка.

— Какво, по дяволите...? — Линк сграбчи ръката на Джон и го изправи на крака.

Джон едва се крепеше прав. Залиташе, но се опита да възстанови равновесието си. Хънтинг се разсмя. Ридли стоеше неподвижно до него, но виждах, че близалката трепери в ръката ѝ.

Опитах се да се сетя за някое заклинание, нещо, което да спре Ейбрахам, дори за секунда. Той пристъпи напред, повдигайки края на палтото си, за да не го изцапа от калта.

— Да не мислиш, че бих създал нещо толкова могъщо като теб, ако нямах начин да го контролирам?

Джон замръзна, зелените му очи се изпълниха със страх. Направи гримаса, опитвайки се да преодолее болката.

— За какво говориш?

— Мисля, че и двамата знаем — отвърна Ейбрахам. — Аз те създадох, момче. Намерих правилните комбинации — наследствеността, от която се нуждаех — и сътворих нова порода инкубус.

Джон се запрепъва назад, смаян от чутото.

— Това е лъжа. Ти ме намери като дете.

Ейбрахам се усмихна.

— Това зависи от тълкуването на думата „намирам“.

— Какво искаш да кажеш? — Джон бе пребледнял като платно.

— Ние те взехме. Ти си резултат от моя замисъл, все пак. — Ейбрахам пъкна ръка в джоба си и извади една пура. — Родителите ти живяха щастливо няколко години. Това е повече, отколкото мнозина от нас имат.

— Какво е станало с родителите ми? — заскърца със зъби Джон.

Направо виждах как се надига бесът в него.

Ейбрахам се обърна към протежето си, което палеше в момента пурата му със запалката си.

— Отговори на момчето, Хънтинг.

Верният му кървав инкубус щракна капака на запалката и сви рамене.

— Беше много отдавна, хлапе. Те бяха сочни. И вкусни. Но не помня подробности.

Джон се впусна към него и раздра пространството сред мрака. В един миг бе тук, в следващия го нямаше, а после се материализира

отново от въздуха само на сантиметри от Ейбрахам и стисна врата на стария инкубус.

— Ще те убия, скапан кучи син!

Сухожилията на ръката на Джон се опънаха, но хватката му не се стегна. Мускулите му се напрегнаха, пръстите му очевидно се опитваха да се затворят, но не можеха. Джон сграбчи китката си с другата си ръка, опитвайки се да я подчини на волята си.

Ейбрахам се разсмя.

— Ти не можеш да ме нараниш. Аз съм твоят създател, аз те сътворих. Мислиш ли, че бих създал оръжие като теб, без да мога да дръпна спирачката му?

Ридли отстъпи назад, докато наблюдаваше как ръката на Джон се отпуска против волята му и пръстите му се разтварят, въпреки че се опитваше да ги свие с другата си ръка. Беше му невъзможно.

Не можех повече да гледам. В момента Ейбрахам контролираше Джон повече, отколкото в нощта на Седемнайсетата луна. И по-лошото бе, че Джон не успяваше да овладее тялото си въпреки желанието и цялата си сила. Ейбрахам дърпаше умело конците му.

— Ти си чудовище — изсъска Джон, все още протегнал ръката си към врата на стария инкубус.

— Ласкателствата няма да ти помогнат. Причини ми много проблеми, момче. Длъжник си ми. — Ейбрахам се усмихна. — И възнамерявам да си взема дължимото тъпкано; ще ми платиш с плътта и кръвта си.

Изви пръстите си отново и Джон се повдигна от земята, стиснал врата си със собствените си ръце, борейки се сам със себе си. Ейбрахам обаче не спираше, искаше да бъде сигурен, че демонстрацията му е разбрана.

— Вече не си ми полезен. Цялата тази работа за нищо!

Очите на Джон се обърнаха, тялото му се отпусна назад във въздуха.

— Не ти ли е нужен? — изкрещя Ридли. — Ти каза, че той е върховното оръжие.

— За съжаление, оказа се, че е *дефектно* — отвърна Ейбрахам.

С периферното си зрение забелязах, че нещо се движи отстрани, миг преди да чуя гласа.

— Някой би могъл да каже същото и за теб, дядо.

Чичо Макон се появи иззад една от криптите, зелените му очи проблясваха в мрака.

— Пусни момчето.

Ейбрахам се разсмя, въпреки че по изражението му не личеше да му е забавно.

— И аз ли съм дефектен? Това си е комплимент, когато идва от устата на един малък инкубус, който искаше да стане чародеец.

Хватката на Ейбрахам се отпусна съвсем леко, колкото Джон да си поеме въздух. Кървавият инкубус фокусира гнева си срещу чичо Макон.

— Никога не съм искал да бъда чародеец, но с благодарност приемам всяка съдба, която може да свали товара на мрака, който ти стовари върху това семейство.

Чичо Макон протегна ръка към Джон и над гробището премина вълна от енергия, като взривът порази точно Джон. Той отпусна ръце от врата си, докато се стоварваше на земята.

Хънтинг се спусна към брат си, но Ейбрахам го спря и запляска драматично с ръце.

— Чудесно. Това си е добър номер, синко. Може следващия път ти да запалиш пурата ми. — Лицето му прие обичайното си подигравателно изражение. — Край с игричките. Време е да приключваме.

Хънтинг не се колеба. Раздра мрак и изчезна, докато чичо Макон се втренчи със зелените си очи в черното небе. Хънтинг се материализира пред брат си точно в мига, когато небето избухна в ярколилаво сияние.

Слънчева светлина.

Чичо Макон го бе правил вече веднъж, на паркинга на гимназията, но този път светлината бе още по-наситена — и фокусирана. Този път бе по-силна и по-естествена, като светлина, идваща от самото небе.

Тялото на Хънтинг се сгърчи. Той се протегна и хвана ризата на брат си, събаряйки и двамата на земята. Но убийствената светлина просто се усили.

Кожата на Ейбрахам бе бледа, с цвета на бяла пепел. Светлината го омаломощаваше, но не толкова бързо, колкото изцеждаше силата от Хънтинг.

Но докато по-младият инкубус просто се опитваше да оцелее, противният им дядо продължаваше да влага цялата си енергия, за да ни убие. Старият кървав инкубус бе прекалено силен и се насочи към чичо Макон. Познавах го и не го подценявах. Дори ранен, нямаше да се откаже, докато не унищожеше всички ни.

Гигантска вълна от паника се надигна в мен. Съсредоточих се до краен предел, насочих всяка своя мисъл, всяка своя клетка към Ейбрахам. Земята около него се разтвори, пръстта под краката му се издърпа встрани като килим. Той се препъна и насочи вниманието си към мен. Стисна ръката си в юмрук пред себе си и невидима сила ме хвана за гърлото. Усетих как се издигам във въздуха и ритам бясно с крака.

— Лена! — извика Джон. Затвори очи и се концентрира върху Ейбрахам, но каквото и да бе намислил, не беше достатъчно бърз. Вече не можех да дишам.

— Не мисля, че ще се получи. — Ейбрахам изви свободната си ръка и накара Джон да се свлече на колене.

Линк се стрелна към Ейбрахам, но друго леко мърдане на ръката на кървавия инкубус го отблъсна назад. Гърбът му удари с трясък напуканата каменна крипта зад него.

Борех се с все сила да остана в съзнание. Хънтинг бе под мен, а ръцете му бяха впити във врата на чичо Макон. Явно обаче нямаше достатъчно сила, за да навреди сериозно на брат си. Цветът постепенно се отдръпваше от кожата му и тялото му ставаше все по-прозрачно.

Мъчех се да си поема дъх, докато гледах като омагьосана как ръцете на Хънтинг се отпускат и той започва да се гърчи от болка.

— Макон! Спри! — простена инкубусът.

Чичо Макон съсредоточи цялата си енергия към брат си. Упоритата като мрака светлина струеше от тялото на Хънтинг и се вливаше в земята. Инкубусът се изви в конвулсия, пое си за последно дъх, после тялото му се изопна и застина.

— Съжалявам, братко. Ти не ми остави избор. — Макон се взираше в това, което бе останало от тялото на Хънтинг, преди той напълно да се разтвори във въздуха, сякаш никога не бе съществувал. — Единият падна — каза чичо ми мрачно.

Ейбрахам заслони с длан очите си, опитвайки се да види дали помощникът му наистина бе изчезнал. Кожата му ставаше все по-бледа, но цветът се бе отдръпнал едва до китките. Щеше да има достатъчно време да ме убие, преди светлината да отнеме напълно силата му. Трябваше да направя нещо, за да не погуби всички ни.

Затворих очи, като се опитах да пренебрегна болката. Мислите ми бяха разпилени, потъваха в пустотата. Над главите ни отекна гръм.

— Буря? Това ли е всичко, което можеш, мила моя? — попита Ейбрахам. — Такава загуба на сила. Също като майка си.

Гневът и вината се надигнаха яростно в мен. Сарафина бе чудовище, но Ейбрахам бе помогнал тя да се превърне в такова. Той бе използвал слабостта ѝ, за да я тласне към Мрака. И аз бях гледала как тя умира. Може би и двамата бяхме чудовища.

Може би всички сме.

— Аз не съм като майка си!

Съдбата на Сарафина бе предрешена и тя не беше достатъчно силна, за да се пребори с нея. Но аз бях.

Светкавица разсече небето и порази дърво зад Ейбрахам. По ствола му плъзнаха пламъци.

Инкубусът свали шапката си и я разклати с едната си ръка, като внимаваше да не отпусна другата, която продължаваше да държи гърлото ми здраво притиснато.

— Винаги съм казвал, че един купон не е истински, докато някой не избухне в пламъци.

Чичо ми се изправи на крака, черната му коса бе разрошена, а зелените му очи светеха още по-ярко от преди.

— Съгласен съм с това.

Светлината в небето се усили и вече осветяваше Ейбрахам като някакъв гигантски прожектор. Докато се взирахме към него, лъчът избухна в ослепително бяло, разделяйки се в два хоризонтални снопа чиста енергия.

Ейбрахам се олюля и закри очите си. Желязната му хватка се отпусна и тялото му падна в гниещата пръст.

Времето сякаш спря. Всички гледахме замаяно как белите лъчи се разпростират по небето. Освен един от нас.

Линк раздра пространството, преди да успеем да реагираме — и се материализира отново за частица от секундата, като истински

професионалист. Не можех да повярвам. Единственият път, когато го бе направил пред мен, направо се стовари върху ми и ме размаза като палачинка.

Не и този път.

В пространството се разкри пукнатина, на сантиметри от Ейбрахам Рейвънуд.

Линк извади затъкнатите в колана на дънките му градински ножици и ги вдигна над главата си. Заби ги в сърцето на Ейбрахам, преди старият инкубус дори да осъзнае какво се случва.

Черните очи на Ейбрахам се разшириха от изумление и той се втренчи в Линк, мъчейки се да остане жив, докато червените капки се стичаха по остриетата на ножиците.

Линк се наведе към него.

— Целият този „дизайн“ не е бил напразно, мистър Рейвънуд. Аз съм най-доброто и от двата свята. Хибрид инкубус със собствена бордова навигация.

Ейбрахам се закашля отчаяно, очите му бяха вперени в почти смъртното момче, което го бе победило. Най-накрая тялото му се строполи на земята, а откраднатите преди толкова време от научната лаборатория ножици стърчаха от гърдите му.

Линк застана над тялото на кървавия инкубус, който ни бе преследвал така упорито и дълго. Онзи, с когото не бяха успели да се справят няколко поколения чародейци.

Ухили се на Джон и кимна.

— Зарежи цялата тази инкубуска простотия. Ето как го правим ние, смъртните.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА ВРАТАТА НА СМЪРТТА

Линк застана над тялото на Ейбрахам, наблюдавайки как то се разпада на малки частици от нищо. Ридли дойде до него и преплете ръката си в неговата.

— Вземи ножиците, Not rod. Може да ни потрябват, ако ми се наложи да се измъквам от някоя клетка някой ден.

Линк издърпа любимото си оръжие от това, което бе останало от тялото на кървавия инкубус.

— Искам да използвам възможността да благодаря на ръководството на гимназия „Джаксън“. Стойте в училище, деца — заяви тържествено той и пхна ножиците обратно в колана на дънките си.

Джон пристъпи до него и стовари ръката си на рамото му.

— Благодаря ти, че спаси задника ми. По твоя начин, като смъртен...

— Знаеш, имам някои умения все пак — ухили се доволно Линк.

Чичо Макон изтупваше панталоните си от пръстта.

— Не мисля, че някой би оспорил това твърдение, мистър Линкълн. Добре изиграно. Точността на появата ви бе безпогрешна.

— Откъде знаеше, че сме тук? — попитах аз. Да не би Ама да бе видяла нещо и да ни бе издала?

— Мистър Брийд бе достатъчно любезен да остави бележка.

Обърнах се към Джон, който подритваше смутено пръст с ботуша си.

— Казал си ми къде отиваме? Ами плановете ни? Какво стана с онази част, в която се съгласихме да не казваме нищо на чичо ми?

— Не съм ти казал. Бележката бе за Лив — отговори той свенливо. — Не можех да изчезна, без да се сбoguвам с нея.

Линк поклати глава.

— Сериозно, пич? Още една бележка? Защо просто не остави карта?

Това беше втори път, в който гузната съвест на Джон и една от бележките му бяха довели Лив — или в този случай чичо ми — до него.

— Всички трябва да сте благодарни за сантименталните наклонности на мистър Брийд — каза чичо ми. — В противен случай предполагам, че тази вечер щеше да има доста трагичен резултат.

Линк сръга Джон.

— И все пак си лигльо.

Спрях да ги слушам.

Защо Лив не може да си държи устата затворена?

И в този момент друг глас прозвуча в главата ми.

Мисля, че определено не е редно да обвиняваш Лив за своите грешки. Бях като ударена от гръм. Чичо ми никога преди не бе използвал *Келтската нишка*, за да общува с мен. Явно бе получил това умение след трансформацията си в чародеец.

— Но как...?

— Знаеш, че способностите ми постоянно се променят. Боя се, че тази се появи неочаквано — сви невинно рамене той.

Наистина? Мислеше, че можеш да се оправии сама с Ейбрахам, на гробището?

— Но откъде знаехте къде сме? — попита Джон. — Това не го бях написал в бележката.

О, господи...

— Чичо Макон? Да не би да можеш да четеш мисли?

— Хъм... доста ми е трудно — щракна чичо ми с пръсти и Бу се появи на хълма. Като познавах чичо си, това бе на практика признание.

Усетих как косата ми се повдигна на раменете, когато лек вятър се завихри около мен. Опитах се да се успокоя.

— Шпионирал си ме? Мисля, че се бяхме разбрали за това!

— *Това* беше преди ти и приятелите ти да решите, че можете сами да се преборите с Ейбрахам Рейвънуд — повиши глас той. — Не си ли научи вече урока?

„Книгата на луните“ лежеше в калта, Луната на корицата ѝ гледаше право към небето.

Линк се наведе да я вдигне.

— Не бих направила това, Not rod — обади се Ридли. — Нямах чак толкова инкубуска същност в себе си.

Тя вдигна книгата и допря близалката до устните си, все едно я целуна.

— Не искаме тези хубави ръце да изгорят, нали?

— Благодаря ти, маце.

— Не ме наричай...

Линк грабна близалката от ръката ѝ.

— Да, да, знам...

Гледах как се взираха един в друг. Всеки идиот можеше да види, че са влюбени, но май те бяха единствените двама идиоти, които не го виждаха.

Сърцето ми се сви и се сетих за Итън.

„липсващото парче
сърцето ми
спомените ми
аз
другата половина
липсващата половина
спри“

Не исках да мисля по този начин, не исках да пиша стихотворения, дори само наум, когато чичо ми можеше да ги чуе. Трябваше да отправя съвсем различно послание.

— Рид, дай ми я.

Тя кимна и ми подаде „Книгата на луните“. Книгата, която почти бе убила Итън и после чичо Макон. Книгата, която винаги вземаше повече, отколкото даваше. Част от мен искаше да я хвърли в огъня и да гледа как тя гори, макар да се съмнявах, че нещо толкова обикновено и смъртно като огъня може да я унищожи.

И все пак опитът може би си струваше, ако така щяхме да попречим на дори още само един човек да я използва, за да нарани някой друг — или себе си. Но Итън се нуждаеше от нея и аз му вярвах. Каквото и да правеше, вярвах, че той не би я използвал, за да нарани някого. И не бях сигурна, че в момента можеше да навреди на себе си.

— Трябва да я отнесем на гроба на Лила.

Чичо Макон ме изглежда, непознатата смесица от тъга и тревога се бе появила в очите му.

— Добре.

Познавах този тон. С него угаждаше на желанията ми.

Тръгнах към гроба на Лила Уейт, намиращ се до празния парцел, където добрите хорица от Гатлин вярваха, че е погребан чичо ми. Ридли изпъшка драматично.

— Супер. Още време за мотаене в зловецко гробище.

Линк съвсем небрежно я прегърна през раменете.

— Не се тревожи, маце. Аз ще те пазя.

Ридли го погледна със съмнение.

— Ти ще ме пазиш? Нали осъзнаваш, че отново съм тъмен чародеец?

— Предпочитам да мисля, че си някъде по средата, от сивата страна. Така или иначе, днес съм великодушно настроен. Току-що разгромих чародейската версия на Галактикус, хиперзлодея на всички инкубуси.

Рид тръсна русо-розовата си коса.

— Каквото и да означава това.

Спрях да ги слушам и тръгнах целеустремено през гробището, притискайки „Книгата на луните“ до гърдите си. Чувствах топлината, която тя излъчваше, сякаш кожената корица можеше да изгори мен.

* * *

Коленичих пред гроба на майката на Итън. Тук бях оставила черния камък от гердана си. Тогава явно се получи; надявах се, че и сега щеше да стане.

„Книгата на луните“ със сигурност бе много по-ценна от едно камъче.

Чичо ми се вираше в надгробната плоча. Чудех се колко ли дълго щеше да я обича. Завинаги, предполагам.

Каквато и да бе причината, това място бе нещо като тайна врата, портал, пред който не можеш да премина. Важното бе, че Итън успяваше някак да го отвори от другата страна.

Трябваше да го направи.

Оставих книгата на гроба, докосвайки я за последен път. Надявах се да е така.

Не знам защо ти е нужна, Итън. Но ето я. Моля те, ела си у дома.

Чаках, сякаш се надявах да изчезне на мига пред очите ми. Нищо не се случи.

— Може би трябва да си тръгнем — предложи Линк. — Итън сигурно има нужда да няма хора или нещо такова, за да направи призрачните си трикове.

— Той не е призрак — троснах му се аз.

Линк вдигна ръце.

— Съжалявам. Своите блуднически трикове.

Не осъзнаваше, че думата нямаше значение. А образът, който тя предизвикваше в главата ми. Блед, безжизнен Итън. Мъртъв. Както го намерих в нощта на Шестнайсетата ми луна, след като Сарафина го бе пробола. Паниката изпълни дробовете ми, две силни ръце като че ли ги притиснаха и изцедиха целия въздух от тях. Не можех да мисля за това.

— Нека я оставим и да видим какво ще се случи — каза Джон.

— Абсолютно не. — Чичо Макон вече не бе толкова снизходителен към мен. — Съжалявам, Лена, но...

— Ами ако беше Лила?

Лицето му помрачня при споменаването на името ѝ. Въпросът увисна във въздуха, но и двамата знаехме отговора. Ако жената, която обичаше, се нуждаеше от него, щеше да направи всичко, за да ѝ помогне — от тази страна на гроба или от другата.

Знаех го със сигурност.

Той ме погледна, няколко дълги секунди мълча, после въздъхна и кимна.

— Добре. Може да опитаме. Но ако не се получи...

— Да, да... Не можем просто да зарежем най-могъщата книга в чародейския и в смъртния свят на някакъв гроб и да си тръгнем.

Ридли все още зяпаше гроба и дъвчеше дъвка.

— Ами ако някой я намери?

— Боя се, че Ридли е права — въздъхна чичо. — Ще изчакам тук.

— Не мисля, че ще се получи, ако сте тук, сър. Вие сте доста страховита личност, ако ме питате — каза с възможно най-голямо уважение Линк.

— Няма да оставим „Книгата на луните“ без надзор, мистър Линкълн.

Една идея се появи в главата ми, отначало смътно, после се оформи съвсем ясно.

— Може би не е нужно някой да остане при книгата. *А нещо.*

— А? — Линк се почеса по главата.

Наведох се.

— Бу, ела тук, момче.

Бу Радли се надигна и тръсна черната си козина, която бе гъста като на вълк.

Зарових пръстите си в нея и го погалих зад ушите.

— Доброто ми момче...

— Идеята не е лоша. — Рид пъкна два пръста в устата си и изсвири.

— Наистина ли смяташ, че едно куче ще може да се пребори с Кървавата глутница, ако тя се появи тук? — попита Линк.

Чичо Макон скръсти ръце на гърдите си.

— Бу Радли едва ли може да бъде наречен обикновено куче.

— Дори чародейско куче може да се възползва от малко помощ — каза Рид.

Зад нас изпука клон и нещо изскочи от храстите.

— Мамка му! — извика Линк и бързо извади ножиците от колана си, точно в мига, когато Бейд се приземи грациозно на земята. Гигантската котка, т.е. лъвицата на Леа Рейвънуд изръмжа.

Чичо Макон се усмихна.

— Котката на сестра ми. Чудесна идея. Тя лесно би внушила страхопочитание във всекиго, а за жалост, именно това липсва на моя Бу.

Бу излая обидено.

— Тук, писи-писи... — Ридли протегна ръка и Бейд снижи глава гальовно.

Линк я гледаше втренчено.

— Ти си истинска психарка.

Бейд изръмжа отново към Линк, а Рид се разсмя.

— Просто ревнуваш, защото Бейд не те харесва.

Линк отстъпи крачка назад.

— Добре, но аз няма да я галя.

— Така ще можем да оставим книгата за малко и да видим какво ще се случи — казах аз, прегръщайки Бу. — Ти оставаш тук.

Чародейското куче седна пред гроба като истински охранител, а Бейд се приближи и лениво се излегна пред него.

Изправих се, но все още не можех да се накая да си тръгна. Ами ако нещо се случеше с книгата? Тя може би беше единственият шанс на Итън да се върне при мен. Можех ли да рискувам?

Джон забеляза колебанията ми и посочи височинката, издигаща се на няколко метра от гроба.

— Можем да отидем там, от другата страна, в случай че те имат нужда от подкрепление, какво ще кажеш?

Ридли подскочи и платформите ѝ се удариха в ръба на гробищния парцел. На Юг това е еквивалентът на счупеното огледало и седемте години лош късмет. Или по-скоро в Гатлин беше така.

Прегърна ме през раменете и размаха близалката си пред лицето ми.

— Хайде. Ще ти разкажа за приключенията си, докато бях в окови.

Линк заподскача до нас.

— Окови ли каза? Те са като белезници, нали?

Изглеждаше прекалено ентузиазизиран и нетърпелив да чуе подробностите.

— Мистър Линкълн! — По тона на чичо Макон личеше, че му се иска да го удуши.

Линк замръзна на място.

— Съжалявам, сър. Беше просто шегичка, нали знаете...

Оставих се Ридли да ме отведе от другата страна на хълма, докато Линк се опитваше да замаже положението с чичо ми. Джон се влачеше след нас, стъпваше шумно и тежко с ботушите си като всеки смъртен.

Ако затворех очи, можех да се престоря, че това бяха стъпките на Итън.

Но ми беше все по-трудно да се преструвам. Мислено говорех с него, чрез *Келтската нишка*, дори без да се усетя, че го правех. Повтарях същите думи, отново и отново.

Моля те, ела си у дома.

Чудех се дали може да ме чуе. Дали вече пътува към мен.

* * *

Броях минутите, чудех се колко време трябва да чакаме, преди да проверим книгата. Дори джафканията на Линк и Ридли не можеха да ме разсеят, което бе достатъчно показателно.

— Мисля, че цялата тази история с четвърт инкубуса се случва само в главата ти — каза Ридли.

Линк се напрегна.

— Да бе, а може би някой друг разби току-що най-злия от злите задници наоколо.

Ридли престорено изви очи.

— О, моля те.

— Вие двамата някога спирате ли въобще? — попита Джон.

Те се втрениха едновременно в него.

— С какво да спираме?

Канех се да кажа на Джон да не се занимава с тях, когато видях нещо черно да се стрелва в небето.

Гарванът. Същият, който бяхме видели, че ни наблюдава, когато отивахме на срещата с Ейбрахам. Може би ни преследваше. Той се спусна надолу и закръжи над района с гроба на Итън.

— Това е гарванът — казах аз и тръгнах нагоре по хълма.

Джон се появи мигновено до мен.

— За какво говориш?

Линк и другите ни настигнаха.

— Какъв е проблемът?

— Мисля, че този гарван ни преследва.

Чичо Макон се вгледа в птицата.

— Интересно.

Ридли дъвчеше шумно дъвката си.

— Какво?

— Гадател като Амари би ви обяснила как мнозина вярват, че гарваните могат да преминават между световите на живите и мъртвите.

Изкачихме се по хълмчето. Бейд и Бу се взираха втречено в черната птица.

— И какво? Дори ако прелита от един свят в друг, тази малка черна птица не може да пренесе „Книгата на луните“, нали? — попита

Линк.

Не знаех. Но гарванът бе свързан с Итън по някакъв начин. Сигурна бях.

— Защо кръжи така? — попита Джон.

Ридли се мотаеше зад нас небрежно.

— Може би е уплашен от гигантската котка.

Навярно поне този път тя беше права.

— Бейд и Бу, хайде, марш у дома! — провикнах се аз. Ушите на голямата котка щръкнаха нагоре при звука на името ѝ. Бу се поколеба и погледна към чичо Макон.

Той му кимна.

— Тръгвай.

Бу наклони глава на една страна. Бейд се озъби, разкривайки големите си бели зъби, и го последва, като размахваше грациозно опашка, както правят лъвовете от документалните филмчета за животни, които Линк винаги гледа по „Дискавъри“. Той все твърди, че майка му го кара, но напоследък забелязвах, че си ги пуска и сам.

Гарванът закръжи отново и се спусна над главите ни, после кацна на надгробната плоча. Черните му като мъниста очи сякаш сезираха право в мен.

— Защо те зяпа така? — попита Линк.

Погледнах отново към черната птица.

Моля те. Вземи книгата или я накарай да изчезне. Направи каквото трябва, за да я занесеш до Итън.

Чичо Макон ме погледна от другата страна на надгробната плоча.

Той не може да те чуе, Лена. Не можеш да използваш Келтската нишка с птица, опасявам се.

Отвърнах на погледа му. В този момент бях готова да опитам всичко.

Откъде знаеш?

Птицата се спусна надолу, ноктите ѝ докоснаха за миг дебелата кожена подвързия на книгата, после тя изграка и хвъркна отново нагоре.

— Мисля, че книгата я изгори — каза Джон. — Горката птица.

Знаех, че беше прав. Усетих как сълзите изпълват очите ми. Ако гарванът не може да докосне книгата, как ще я предаде на Итън?

Оставих черния камък тук, както ме бе помолил той, онзи от гердана ми с талисмани. Не знаех какво е станало с него след това.

— Може би птицата няма нищо общо с това и е просто пратеник, или нещо подобно — предположи Джон.

Подсмръкнах и изтрих сълзите от лицето си.

— И какво е посланието?

Джон ме стисна за рамото.

— „Не се тревожи.“

— Как ще пратим книгата на Итън? Той се нуждае от нея или няма да може... — Не довърших. Не можех да понеса дори да си го помисля.

Бяхме рискували живота си, за да открием Ейбрахам Рейвънуд, после бяхме успели да го убием — Линк успя де. „Книгата на луните“ бе точно тук, в краката ми, а нямаше как да я предадем на Итън.

— Ще измислим нещо, братовчедке. — Ридли вдигна книгата, провлачвайки задната корица по камъка. — Някой трябва да знае какво да правим.

Джон ми се усмихна.

— Някой знае. Особено, когато става дума за тази книга. Хайде, да отидем да я питаме.

Лека надежда запърха в гърдите ми.

— И ти ли мислиш това, което аз си мисля?

Той кимна.

— Денят на президента^[1] е, което последния път, когато проверявах, си беше официален празник.

Ридли придърпа края на минижупа си, който не помръдна и на сантиметър.

— Кой какво си мисли и къде отиваме?

Сграбчих я за ръката и я задърпах надолу по хълма.

— Любимото ти място, Рид. Библиотеката.

— Всъщност не е чак толкова лошо — каза тя, поглеждайки разсеяно яркорозовите си нокти, — като изключим всички онези книги там.

Не коментирах нищо.

В момента само една книга беше от значение и целият ми свят — както и бъдещето на Итън — зависеше от нея.

[1] Денят на президента — рожденият ден на първия американски президент Джордж Вашингтон, който се чества в някои щати на третия понеделник от месец февруари. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

КВАНТОВА ФИЗИКА

От вътрешната страна на тайната решетка, водеща до „Lunae libri“, виждах целия път до долната част на стълбището. Мариан седеше зад кръглото бюро на рецепцията, точно където знаех, че ще бъде. Лив крачеше нервно в далечния край на помещението, където започваха купчините с книги.

Щом слязохме, тя рязко изви глава. Спусна се към нас в мига, в който видях Джон. Но той бе по-бърз. Раздра въздуха, материализира се пред нея и я сграбчи в прегръдките си. Сърцето ми се разби на малки парченца, когато видях изписаното на лицето ѝ облекчение. Опитвах се да не завиждам.

— Ти си добре! — Лив се увеси на врата му. Отдръпна се назад, изражението ѝ се промени. — Какво си мислеше? Колко пъти още ще се измъкваш навън, за да направиш някаква глупост? — После се насочи към мен и Линк. — И колко пъти вие двамата ще допускате това?

Линк повдигна ръце в знак, че се предава.

— Ей, ние дори не бяхме там последния път.

Джон отпусна чело на нейното.

— Той е прав. Трябва да се сърдиш само на мен.

По лицето ѝ се спусна сълза.

— Не знам какво щях да правя без...

— Добре съм.

Линк изпъчи надутото гърди.

— Благодарение на мен.

— Вярно е — кимна Джон. — Протежето ми спаси задниците ни.

Линк повдигна демонстративно вежди.

— Надявам се, че това е комплимент.

Чичо Макон се прокашля и изглади една гънка на бялата си риза.

— Така е, мистър Линкълн. Определено е комплимент.

Скръстила ръце на гърдите си, Мариан пристъпи към нас.

— Някой няма ли да ми каже какво е станало тази нощ? — Погледна тя чичо ми с очакване. — С Лив направо се поболяхме от тревога.

Чичо ми ме погледна.

— Както можеш да си представиш, малкото им шоу с брат ми и Ейбрахам не мина според плана. Брийд за малко да загине.

— Но чичо Макон спаси ситуацията. — Ридли дори не се опита да прикрие сарказма си. — Причини силно слънчево изгаряне на Хънтинг на място, където слънцето обикновено не грее. Сега да преминем към момента, в който ни четеш лекцията и всички сме наказани да не излизаме от стаите си.

Мариан се обърна към чичо ми.

— Тя да не намеква, че...

Той кимна.

— Хънтинг вече не е с нас.

— Ейбрахам също е мъртъв — допълни Джон.

Мариан се вгледа в чичо Макон, сякаш той току-що бе разделил Червено море.

— Убил си Ейбрахам Рейвънуд?!

Линк се прокашля многозначително и се ухили.

— Не, госпожо, аз го направих.

За миг Мариан остана безмълвна.

— Мисля, че трябва да поседна малко — каза тя и коленете ѝ започнаха да поддават. Джон се спусна зад бюрото да ѝ вземе стол.

Мариан притисна ръце до слепоочията си.

— Казвате ми, че Хънтинг и Ейбрахам са мъртви?

— Бих казал, че това е правилният термин — отвърна чичо Макон.

Тя поклати невярващо глава.

— Нещо друго?

— Само това, лельо Мариан. — Името, с което я наричаше Итън се изплъзна от устата ми, преди да се усетя. Пуснах „Книгата на луните“ на лакираната дървена маса до нея.

Лив ахна.

— О, боже мили!

Гледах протритата черна кожена подвързия с образа на лунния сърп и най-накрая осъзнах какво бяхме направили. Ръцете ми

трепереха, краката ми също май се канеха да ме предадат.

— Не мога да повярвам. — Мариан огледа подозрително книгата, сякаш връщах закъсняла книга в библиотеката ѝ. Тя не можеше да бъде друга, винаги стопроцентова библиотекарка.

— И той наистина е мъртъв. — Ридли се облегна на една от мраморните колони.

Мариан се изопна нервно и застана пред бюрото си, сякаш се опитваше да застане между Ридли и най-опасната книга в световите на чародейците и на смъртните.

— Ридли, не мисля, че мястото ти е тук.

Братовчедка ми вдигна черните си очила на главата си и жълтите ѝ котешки очи се втренчиха в Мариан.

— Знам, знам... Аз съм тъмен чародеец и нямам право да се мотая в тайния клуб на добрите момчета и момичета, нали? — направи гримаса тя. — О, толкова ми писна от това.

— „Lunae libri“ е отворена за всички чародейци, светли или тъмни — каза Мариан. — Имам предвид, че не съм сигурна дали мястото ти е сред нас.

— Всичко е наред, Мариан. Рид ни помогна да получим книгата — обясних аз.

Ридли наду балонче с дъвката си и изчака то да пукне. Звукът отекна силно сред каменните стени.

— Помогнала? Ако под „помощ“ имаш предвид, че поставих капан на Ейбрахам, за да може да вземете „Книгата на луните“ и да го убиете, о, да, помогнах ви.

Мариан се взираше в нея, все така безмълвна. После, без да каже и дума, пристъпи към Ридли и повдигна пред устата ѝ кошче за боклук.

— Не и в моята библиотека. Изплюй я веднага.

Рид въздъхна.

— Знаеш, че не е просто дъвка, нали?

Мариан не помръдна.

Ридли изплю дъвката си.

Мариан постави кошчето на земята.

— Това, което не разбирам, е защо сте рискували живота си за тази ужасяваща книга. Оценявам факта, че вече не е в ръцете на кървавите инкубуси, но...

— Итън има нужда от нея — изстрелях аз. — Намерил е начин да се свързва с мен и поиска книгата. Опитва се да се върне тук.

— Получила си ново послание? — попита Мариан.

Кимнах.

— В последния брой на „Звезди и ивици“. — Поех си дълбоко дъх. — Трябва да ми се довериш. — Погледнах я в очите. — Нуждая се от помощта ти.

Мариан се вгледа в мен и дълго мълча. Не знаех какво си мисли, обсъжда или дори решава. Знаех само, че не каза нито дума.

Не мисля, че бе способна да го направи.

После тя кимна, придърпвайки стола си по-близо до мен.

— Разкажи ми всичко.

И аз започнах. Отдалече, от самото начало, с всички завои и подробности — Линк и Джон направо изиграха чрез движения и мимики срещата ни с Ейбрахам, а Рид и чичо Макон ми помогнаха да обясня плана ни с размяната на Джон за „Книгата на луните“. В този момент Лив изглеждаше ужасно нещастна, сякаш не можеше да понесе дори само да чува отново тази идея.

Мариан не каза нито дума, докато не приключихме, въпреки че бе лесно да се разгадае изражението ѝ, което преминаваше от шок и ужас към симпатия и отчаяние.

— Това ли е всичко? — погледна ме тя, изтощена от историята.

— Става по-лошо — погледнах аз към Ридли.

— Имаш предвид, освен факта, че Линк направи дисекция на Ейбрахам с гигантски ножици? — направи гримаса Рид.

— Не, Рид. Разкажи ѝ за плановете на Ейбрахам. Кажи ѝ какво знаеш за Ангелус — казах аз.

Чичо Макон изви рязко глава при името на Пазителя.

— За какво говори Лена, Ридли?

— Ангелус и Ейбрахам замисляха нещо, но не знам подробности — сви рамене тя.

— Разкажи ни това, което знаеш.

Рид завъртя нервно на пръста си кичур розова коса.

— Този Ангелус е смахнат. Мрази смъртните и смята, че тъмните чародейци и Съветът на пазителите трябва да контролират техния свят, или нещо подобно.

— Защо? — Мариан мислеше на глас. Юмруците ѝ бяха свити толкова здраво, че кокалчетата ѝ побеляха. Собствените ѝ преживявания в Отвъдното съдилище бяха все още пресни в паметта ѝ.

Рид сви рамене.

— Ами... може би защото той е особено смахнат?

Мариан погледна към чичо ми и някаква мълчалива комуникация протече между тях.

— Не можем да позволим Ангелус да стъпи тук. Прекалено е опасен.

Чичо Макон кимна.

— Съгласен съм. Трябва...

Прекъснах го, преди да довърши.

— Знам само, че първо трябва да дадем „Книгата на луните“ на Итън. Все още има шанс той да се върне при нас.

— Наистина ли мислиш така? — Мариан произнесе думите тихо, почти недоловимо. Не бях сигурна, но имах чувството, че само аз ги чух. Все пак знаех, че Мариан вярва в невъзможностите на чародейския свят — лично бе ставала свидетел безброй пъти — и обичаше Итън колкото мен. Той ѝ беше като син.

И двете искахме да вярваме.

Кимнах.

— Да. Трябва.

Тя се надигна от стола си и застана зад бюрото си, спокойна и концентрирана, както винаги.

— Значи е решено. Ще предадем „Книгата на луните“ на Итън, по един или друг начин.

Усмихнах ѝ се, но тя вече бе потънала в мислите си и се оглеждаше из библиотеката, сякаш в нея бяха отговорите на всичките ни проблеми.

Както си и беше, всъщност.

— Трябва да има начин, нали? — попита Джон. — Може би в един от тези ръкописи или в някоя от онези стари книги...

Ридли разви капачката на лака си за нокти, мръщейки нос.

— Божичко... Стари книги.

— Опитай се да проявиш малко повече уважение, Ридли. Именно една книга е причината децата във фамилията Дюшан да страдат от поколения. — Мариан говореше за проклятието ни.

Рид скръсти ръце и изпуфтя.

— Както и да е.

Мариан издърпа лака от ръката ѝ.

— Още едно нещо, което не позволявам в библиотеката си. —
Метна го в кошчето.

Ридли я изгледа, но не каза нито дума.

— Доктор Ашкрофт, някога доставяли ли сте книга в отвъдния свят? — попита Лив.

Мариан поклати глава.

— Не бих казала, че съм имала такава поръчка.

— Може би Карлтън Ийтън ще я пренесе — каза Линк с надежда. — Може да я завиеш в една от онези кафяви хартии, както правиш за книгите на майка ми. И... нали знаеш, да я пратиш по някакъв начин там...

Мариан въздъхна.

— Опасявам се, че не става така, Уесли.

Дори Карлтън Ийтън, който си пъхаше носа във всяко писмо в града, и в чародейския, и в смъртния свят, не можеше да достави такава пратка.

Изнервена, Лив започна да прелиства малкия си червен бележник.

— Трябва да има начин. Каква бе вероятността да вземете книгата от Ейбрахам? И сега, когато тя е в нас, нима просто ще се откажем? — Измъкна молива иззад ухото си, мърморейки си сама на себе си. — В такъв вид отношения би трябвало да действат законите на квантовата физика...

Не знаех нищо за законите на квантовата физика, но знаех едно нещо.

— Камъкът от гerdана ми изчезна, когато го оставих за Итън. Защо с книгата да е различно?

Знам, че го взе, Итън. Защо не взе и книгата?

Осъзнавах, че чичо Макон може да чува мислите ми, особено когато използвах неволно *Келтската нишка*, затова се опитах да спра.

Нямаше смисъл. Не можех да не го правя, не повече, отколкото можех да спра думите, които се преплитаха заедно, чакайки ме да ги запиша някъде.

„закони на физиката
закони на любовта
на времето и пространството
закони между световите
между теб и мен
там, където сме ние
изгубени и търсещи се
търсещи се и изгубени“

— Може би книгата е прекалено тежка — предположи Линк. —
Онова малко черно камъче изобщо не тежеше.

— Не съм сигурна, че това е причината, Уесли. Въпреки че
всичко е възможно — каза Мариан.

— Или невъзможно. — Ридли отново сложи черните си очила и
издаде лекичко напред червения си език.

— Защо книгата не може да премине? — попита Джон.

Мариан се загледа в бележките на Лив, обмисляйки въпроса.

— „Книгата на луните“ е мощен свръхестествен предмет. Никой
не разбира напълно мащаба на силите ѝ. Нито Пазителите, нито
чародейците.

— И ако произходът на магията ѝ е свързан с чародейския свят,
корените ѝ ще бъдат дълбоко вкопани тук — каза Лив. — Както
дърветата са вкоренени в конкретно място.

— Да не казваш, че книгата просто не желае да премине отвъд?
— попита Джон.

Лив отново пъхна молива зад ухото си.

— Казвам, че може би не може да го направи.

— Или не бива. — Гласът на чичо Макон бе много сериозен.

Ридли седна на пода и опъна напред дългите си крака.

— Такава каша... Рискувах живота си, а сега сме зациклили тук с
това нещо. Може би трябва да слезем в Тунелите и да видим дали
някой от лошите момчета няма да знае нещо. Нали знаете, да съберем
екипа и на лошите — все пак книгата е зла, нали?

Лив скръсти ръце пред надписа на тениската си, който днес беше
„Едисон не е изобретил електрическата крушка“.

— Искаш да отнесем „Книгата на луните“ в мрачен чародейски бар?

— Да имаш по-добра идея? — попита Рид.

— Мисля, че да. — Мариан наметна червеното си вълнено палто и тръгна нанякъде.

Лив се спусна след нея.

— Къде отиваш?

— Да видя някой, който знае много неща не само за книгата, а и за света, отричащ физиката и в чародейския, и в смъртния свят. Някой, който може да има нужните ни отговори.

Чичо ми кимна.

— Чудесна идея.

Само един човек отговаряше на това описание. Някой, който обичаше Итън колкото мен. Някой, който бе готов на всичко за него, дори да пробие дупка във вселената.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА ПУКНАТИНИТЕ ВЪВ ВСИЧКО

— Сега, не ми казвай, че смяташ да стъпиш дори в двора ми, чу ли ме? — Ама отказа да пусне Ридли по-навътре. Каза го по петнайсет различни начина още в първия ни разговор, когато неуспешно се опитахме да ѝ обясним какво се случва. — Никакви тъмни чародейци няма да влязат в тази къща, докато съм жива. А дори и след като си тръгна. Не, сър, не, мадам... Няма начин.

Тя се бе съгласила да се срещне с нас в „Грийнбриър“.

Чичо Макон отказа да дойде.

— По-добре е така. С Амари не сме се виждали от нощта... когато се случи — обясни той. — Не съм сигурен, че това е точният момент.

— Значи казваш, че и ти се боиш от нея? — погледна го Ридли с любопитство. — Кой да помисли...

— Ще бъда в „Рейвънуд“, ако се нуждаете от мен — каза той, стрелвайки я с очи.

— Кой да помисли... — усмихнах се и аз.

Останалите изчакахме в близост до ронещата се стена на старото гробище. Устоях на порива да отида до гроба на Итън, въпреки че усетих познатото желание, копнежа да бъда с него. С цялото си сърце вярвах, че има начин Итън да се върне обратно при мен, и нямаше да спра, докато не го откриех. Ама също се надяваше, но виждах страха и съмнението в очите ѝ. Вече го бе загубила два пъти. Винаги когато ѝ носех поредната кръстословица, тя отчаяно искаше да си го върне. Мисля, че Ама не беше готова да повярва в нещо, което би могла да загуби отново. С книгата обаче бяхме една крачка по-напред към успеха.

Ридли се бе облегла на едно дърво, на безопасно разстояние от дупката в каменната стена. Знам, че и тя се боеше от Ама, също като чичо Макон, въпреки че нямаше да го признае.

— Не ѝ казвай нищо, когато дойде тук — предупреди Линк Ридли. — Знаеш каква става при споменаването на книгата.

Ридли се нацупи.

— Мислех, че Ейбрахам е досаден, но Ама е дори по-лоша.

И в този миг видях крак в ортопедична обувка да пристъпва през отвора.

— По-лоша от какво? — попита Ама. — По-лоша от маниерите ти? — Огледа Ридли от горе до долу. — От вкуса ти за дрехи?

Беше облечена в жълта рокля, цялата бе слънчево сияние и сладост, което не се връзваше изобщо с изражението ѝ. Сиво-черната ѝ коса бе прибрана грижливо в кок, а в ръка носеше торбата си за плетене. От доста време се познавахме и знаех, че вътре нямаше никакви принадлежности за плетене.

— Или от момиче, което е било извлечено от ада само за да влезе доброволно обратно в огъня? — Ама наблюдаваше Ридли внимателно.

Ридли не свали тъмните си очила, но виждах, че се бе засрамила. Познавах я прекалено добре. Имаше нещо в Ама, което те караше да се чувстваш ужасно, ако я разочароваш — дори ако си Сирена, която не е особено привързана към нея.

— Не стана точно така — каза Ридли тихо.

Ама пусна чантата си на земята.

— Така ли? Знам от достоверни източници, че имаше шанс да бъдеш от правилната страна поне веднъж и се отказа от него. Да не съм пропуснала нещо?

Ридли се размърда неловко.

— Не е толкова просто.

Ама изсумтя.

— Продължавай да си го повтаряш, ако така ще спиш спокойно нощем, но не се опитвай да ми пробутваш тези номера на мен, защото няма да им се вържа. — Ама посочи към близалката в ръката на братовчедка ми. — И цялата тази захар ще ти съсипе зъбите, независимо дали си чародейка или не.

Линк се разсмя нервно.

Ама обърна острия си орлов поглед към него.

— А ти на какво се смееш, Уесли Линкълн? Забъркваш се във все по-големи проблеми, повече, отколкото в деня, в който те заварих в мазето ми, когато беше на девет години.

Линк се изчерви целият.

— Ама те някак си сами ме намират, госпожо.

— Много добре знаеш, че сам си ги търсиш, и това е сигурно, както е сигурно, че слънцето грее еднакво и върху светците, и върху грешниците.

После погледна към всички нас, един по един.

— И какво е този път? И най-добре да няма нищо общо с унищожаването на баланса във вселената.

— Всички сме светци, госпожо, няма никакви грешници. — Линк отстъпи назад леко и ме погледна, търсейки помощ.

— Изплюй го най-накрая. Вкъщи ме чакат леля Мърси и леля Грейс и не мога да ги оставя сами с Телма за дълго, или трите ще поръчат всичко, което показват по телевизионния канал. — Ама вече рядко наричаше пралелите на Итън Сестрите, след като една от тях си бе отишла.

Мариан пристъпи към Ама и хвана ръката ѝ успокоително.

— Става дума за „Книгата на луните“.

— В нас е — не издържах вече аз.

Лив отстъпи встрани, разкривайки книгата, която лежеше на земята зад нея. Очите на Ама се разшириха от удивление.

— Искам ли да знам как сте се сдобили с нея?

Линк се обади.

— А, не... Искам да кажа, не, госпожо, със сигурност.

— Но важното е, че е в нас — уточни Мариан.

— Но не можем да я предадем на Итън... — чух отчаянието в гласа си.

Ама поклати глава и пристъпи към книгата, кръжейки около нея на разстояние, сякаш не искаше да приближава прекалено.

— Разбира се, че не можете. Книгата е прекалено могъща за един свят. Ако искате да я изпратите от света на живите в света на мъртвите, трябва да разполагаме със силата и на двата свята.

Не бях сигурна какво имаше предвид, но ме интересуваше само едно.

— Ще ни помогнеш ли?

— Не се нуждаете от моята помощ. Трябва някой да ви помогне от другия край, където се приема пратката.

Лив се приближи до Ама.

— Оставихме книгата за Итън, но той не я взе.

Ама изсумтя.

— Хъм... Итън не е достатъчно силен, за да пренесе подобно нещо през световите. Вероятно дори не знае как да го направи.

— Но сигурно има някой, който е достатъчно силен — предположи Мариан. — Навярно дори повече души...

Говореше за Великите. Въпросът беше дали Ама ще се съгласи да ги призове?

Прехапах устни.

Моля те, кажи „да“.

— Предположих, че щом сте ме потърсили, сигурно ще поискате да направя някоя щуротия. — Ама отвори торбата си за плетене и извади оттам малка стъклена чаша и бутилка уиски. „Уайлд Търки“. — Затова дойдох подготвена.

Сипа уиски в чашата и ме погледна.

— Трябва да ми помогнеш обаче. Ще имаме нужда от помощта и на двата свята, не забравяй.

Кимнах.

— Ще направя каквото е нужно.

Ама кимна в посока на „Рейвънуд“.

— Можеш да започнеш, като събереш останалите от твоя вид. Сама не си достатъчно силна.

— Рид е тук, Джон също може да помогне. Той е наполовина чародеец.

Ама поклати глава.

— Ако искаш тази книга да премине, трябва да повикаш и другите.

— Те са в Барбадос.

— Всъщност се върнаха преди няколко часа — каза Мариан. — Рийс се отби в библиотеката по-рано днес. Каза, че на баба ти не е понесла влажността на острова.

Опитах се да не се усмихна. Това, което не понасяше на баба ми, бе липсата на напрежение и действие, а и Рийс не бе по-различна. А и при цялото разнообразие от чародейски сили в семейството ми бях сигурна, че отдавна са разбрали какво става тук.

— Ще ги помоля. Но може да са уморени от цялото това пътуване. — Притеснявах се и дали чичо ми ще промени решението си. Добавянето на останалите от семейството ми към тази лудница ми се струваше нещо средно между рисковано и идиотско.

Ама скръсти ръце на гърдите си, по-решителна отвсякога.

— Това, което знам, е, че книгата няма да отиде никъде без тях.

Нямаше никакъв смисъл да споря с нея. Бях гледала безброй пъти как Итън се опитва да я разубеждава за нещо и рядко успяваше. А Ама го обичаше повече от всеки друг човек на света. Нямах шанс.

Ридли ми кимна.

— Ще дойда с теб за подкрепа.

— Майка ти ще полудее, като те види. Трябва да ѝ кажа, че си се върнала. И вероятно трябва да им кажа, че ти... — Поколебах се. За никого в семейството ми нямаше да е лесно да приеме факта, че Ридли бе изтичала обратно при Сарафина, за да се сдобие отново с тъмните си чародейски сили. — Че ти си променена.

Линк погледна встрани.

Това не бе най-лошата част.

— И ще ми бъде доста трудно да обясня на баба защо съм се сдобила с „Книгата на луните“.

Ридли метна ръката си през раменете ми.

— Не знаеш ли, че най-добрият начин да отвлечеш вниманието на някого от лоша новина, е да му стовариш друга още по-ужасна? — усмихна се тя и ме поведе към „Рейвънуд“. — А има ли по-ужасна новина от мен самата?

Линк поклати глава.

— Да, за това си абсолютно права.

Ридли се обърна и повдигна очилата си.

— Млъквай, захарче. Или ще те накарам да се телепортираш в стаята на майка си и да ѝ кажеш, че си станал методист.

— Силите ти вече не ми влияят, маце.

Ридли му прати въздушна целувка.

— Готов ли си да ме пробваш?

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА ЧАРОДЕЙСКИ БОЙ НА КОТКИ

Отворих входната врата и въздухът вътре сякаш се раздвижи. Не — той се местеше. Стотици пеперуди пърхаха в стаята, докато други бяха кацнали на изящните древни мебели на чичо ми, които той колекционираше от години.

Пеперуди.

Какво бях сторила на „Рейвънуд“?

Малка зелена пеперуда със златисти ивици по крилете кацна в основата на перилото.

— Макон? — Гласът на баба се разнесе от втория етаж. — Ти ли си?

— Не, бабо. Аз съм, Лена.

Тя слезе по стълбището, облечена в бяла блуза с висока яка, косата ѝ бе прибрана в стегнат кок, а върховете на обувките ѝ с връзки се подаваха изпод дългата ѝ пола. Пристъпваща бавно по съвършено реставрираното вито стълбище, тя приличаше на южняшка красавица от старите филми.

Баба хвърли поглед към летящите наоколо пеперуди и ме прегърна.

— Толкова се радвам да те видя в добро настроение.

Тя знаеше, че интериорът на „Рейвънуд“ постоянно се мени според моите настроения. Стая, пълна с пеперуди, означаваше щастие. Но за мен означаваше и нещо различно — нещо прекалено лично.

Надежда, родена върху зелени и златни криле. Мрак и Светлина, както в нощта на моето Призоваване.

Докоснах телената коледна елха на гerdана с талисманите си. Трябваше да се фокусирам. Всичко се свеждаше до това. Итън бе някъде там и имаше шанс да го върна у дома. Просто трябваше да убедя семейството си да ни заемат силите си.

— Бабо, имам нужда от помощ за нещо.

— Разбира се, скъпа.

Нямаше да каже това, ако знаеше за какво щях да я помоля.

— Какво ще направиш, ако ти кажа, че намерих „Книгата на луните“?

Баба замръзна на място.

— Защо говориш подобни неща, Лена? Знаеш ли къде е тя наистина?

Кимнах.

Тя повдигна полата си и се затича нагоре по стълбището.

— Трябва да кажем на Макон. Колкото по-бързо върнем тази книга в библиотеката, толкова по-добре.

— Не можем.

Баба се обърна бавно и втренчи очи в мен.

— Започвай да обясняваш, млада госпожице, и започни с това как си намерила „Книгата на луните“!

Ридли се появи иззад една мраморна колона.

— Аз ѝ помогнах.

Затаих дъх за известно време, за да се уверя, че къщата няма да се разпадне до основи.

— Как влезе тук? — Гласът на баба бе овладян, колкото и този на самата Ридли, може би дори повече. Беше живяла достатъчно дълго и бе нужно повече от появата на станалата отново Мрак моя братовчедка, за да я извади от релсите.

— Лена ме пусна.

В очите на баба ми проблесна искрица на разочарование.

— Виждам, че отново носиш тъмните си очила.

— Беше нещо като мярка за самосъхранение. — Ридли прехапа нервно устните си. — Светът е опасно място.

Баба ми казваше това постоянно, когато бяхме деца — особено на Ридли. Помнех и нещо друго, което казваше, нещо, което можеше да забави признанието ни за станалото с Ейбрахам — поне докато доставех книгата на Итън.

— Бабо, помниш ли сделката, която сключи с Ридли първия път, когато тя искаше да отиде на купон?

Тя ме погледна с недоумение.

— Не съм убедена.

— Каза ѝ да не влиза в кола с някой, който е пил.

— Определено добър съвет, но не съм сигурна как е свързано с тази ситуация.

— Обеща на Рид, че ако позвъни и каже, че шофьорът ѝ е пиан, ще изпратиш някой да я прибере, без да задаваш въпроси.

По лицето на баба личеше, че е започнала да си спомня.

— Каза още, че няма да ѝ създаваш проблеми и да ѝ се сърдиш, независимо къде се намира и какво е направила.

Ридли се облегна неловко на колоната.

— Да, това беше като пропуск за измъкване от затвора. Напоследък определено се нуждаех от такъв.

— Този разговор ще обясни ли защо в момента у вас двете се намира най-опасната книга в двата свята — и на чародейците, и на смъртните? — Погледът на баба се местеше от Ридли към мен.

— Обаждам ти се, за да ти кажа, че шофьорът ми е пиан — изстрелях бързо аз.

— Моля?

— Искам да ми се довериш и да направиш нещо, без да ми задаваш никакви въпроси. Нещо за Итън.

— Лена, Итън е...

Вдигнах ръката си.

— Не го казвай. И двете знаем, че хората могат да се свързват с близките си от другата страна. Итън ми изпрати послание и се нуждае от помощта ти.

— Тя казва истината. Поне така си мисли — обади се Рийс, която бе застанала на затъмнения праг на вратата, водеща към трапезарията. Не я бях забелязала, но тя очевидно ме бе видяла. На Сибилиците им бе нужен само един поглед към лицето ти, за да разчетат мислите ти, а Рийс бе една от най-добрите в това. Най-накрая дарбата ѝ проработи в моя полза.

— Дори да казваш истината, искаш от мен повече от малко вяра. И независимо колко те обичам, не мога да ти помогна да използваш...

— Не се опитваме да използваме „Книгата на луните“ — прекъснах я аз. Чудех се дали ми вярваше. — Искаме да я изпратим на Итън.

В стаята беше тихо. Чаках дълго време баба да каже нещо.

— И защо смяташ, че това е възможно?

Обясних ѝ за посланията, които Итън оставя в кръстословиците, но пропуснах да разкажа как се сдобихме с книгата, като се позовах на клаузата „шофьорът ми е пиан“. Нямах да мога да минавам с това

вечно, в някакъв момент щеше да поиска обяснение. Но не ми беше нужно да е вечно — просто тази вечер. След като изпратехме книгата на Итън, тя можеше да ме разпитва колкото си иска. Освен това чичо имаше правото пръв да ме накаже.

Баба слушаше внимателно, отпивайки от чашата с чай, която се бе появила в ръката ѝ — комплимент от Кухнята.

Не пророни нито дума и не извърна очи от мен, докато говорех.

Най-накрая чашката бе поставена в чинийката и знаех, че баба е взела решение. Пое си дълбоко дъх.

— Ако Итън се нуждае от нашата помощ, нямаме избор, освен да му я дадем. Все пак той се жертва за всички нас и това е най-малкото, което можем да сторим.

— Бабо! — Рийс се спусна към нея. — Чуй се само!

— Как да го направи, като крещиш така? — тросна ѝ се Ридли.

Рийс не ѝ обърна внимание.

— Наистина ли ще изпратиш най-мощната книга в чародейската вселена в отвъдния свят, без да знаем кой ще я получи от другия край?

Рид сви рамене.

— Поне ти няма да си там.

Рийс я изгледа така, сякаш искаше да я прободее с градински ножици.

— Итън ще е там — казах аз.

Баба се поколеба, думите на Рийс я бяха накарали да се усъмни в решението ѝ.

— Не е като да изпращаме обикновен колет, Лена. Ами ако книгата не отиде там, за където е предназначена?

Рийс имаше доволен вид, а сега Ридли сякаш закопня да има градински ножици в ръцете си.

— Ама ще се свърже с Великите.

Баба допи чая си и чашката ѝ изчезна.

— Е, ако Амари участва в това, съм сигурна, че тя има план. Ще си взема палтото.

— Чакай — погледнах аз към Рийс. — Трябват ни всички от семейството. Ама каза, че няма да имаме достатъчно сила, ако не го направим заедно.

Рийс погледна към чичо Макон, който се бе появил в стаята при първия знак за семеен спор.

— И ти ще позволиш това да се случи?

Той подбра думите си внимателно.

— От една страна мисля, че е ужасно лоша идея.

— Ето — усмихна се самодоволно Рийс.

— Какво?!

Загубата на подкрепата на чичо ми бе нещото, от което най-много се боях, когато Ама ме изпрати да поискам помощта на семейството ми.

— Нека довърши, момичета — повиши глас баба.

— Но — продължи чичо — дължим го на Итън. Всъщност никога няма да можем да му се издължим подобаващо. Гледах как даде живота си за нас и не съм се примирил с това.

Въздъгнах с облекчение. *Слава богу.*

— Чичо Макон... — започна Рийс.

Той вдигна ръка и я накара да замълчи.

— Това не подлежи на обсъждане. Ако не беше Итън, в момента ти нямаше да имаш никакви сили — или дори нещо по-лошо. Редът бе разрушен и едва бяхме започнали да виждаме ефекта от хаоса. Ситуацията можеше да се развие в унищожителна посока. Гарантирам ти го.

— Не знам защо тогава още говорим за това — баба повдигна полата си и тръгна нагоре по стълбището. — Ще повикам Дел, Баркли и Риан.

Ридли преглътна при споменаването на името на майка ѝ. Леля Дел не се чувстваше добре, откакто Ридли бе изчезнала, сърцето постоянно я болеше. Тя все още нямаше представа, че дъщеря ѝ се е върнала. Нито, че се бе завърнала като тъмен чародеец.

Спомних си колко щастлива беше леля, когато Ридли изгуби силите си миналото лято. Да бъдеш смъртен, бе по-добре, отколкото да бъдеш Мрак, особено в това семейство.

Рийс се обърна към сестра си.

— Не трябва да си тук. Не нарани ли вече достатъчно хора?

Ридли се вцепени.

— Мисля, че мога да те нараня още малко, ако толкова настояваш. Не бих искала да те разочаровам. Все пак ти винаги си ме подкрепяла, сестричке — каза тя със сарказъм, но можех да усетя болката в гласа ѝ. Ридли само се преструваше, че няма сърце.

Чух гласове и леля Дел се появи на върха на стълбището. Чичо Баркли я подкрепяше под ръка. Не бях сигурна дали ни бе чула, или баба й бе казала за Ридли. Но по начина, по който извиваше ръцете си, бе ясно, че вече знае истината.

Чичо Баркли я поведе по стълбището, високата му фигура се извисяваше закрилнически над нея. Побелялата му коса бе подстригана спретнато и поне веднъж той сякаш принадлежеше на същата епоха като нас останалите. Риан се влачеше зад тях, русата й дълга коса бе вързана на конска опашка. Когато Риан и Ридли бяха в една и съща стая, бе невъзможно да се пренебрегне приликата между тях. През последните шест месеца Риан бе станала истинска тийнейджърка. Вече не беше малко момиченце, въпреки че бе едва на дванайсет години.

Леля Дел се усмихна леко на Рид.

— Радвам се, че си добре. Толкова се притеснявах за теб.

Ридли прехапа устни и се залюля на високите си токове.

— Съжалявам... нали знаеш. Нямахте как да се обадя...

— Ейбрахам я беше затворил — изтърсих аз. Ридли бе виновна за много неща, но ми бе трудно да гледам как я критикуват за нещо, което е било извън нейния контрол.

Лицето на леля Дел се сгърчи... Всички се намръщиха — освен Рийс. Тя застана между майка си и тъмната си сестра.

— Вярно ли е? — чичо Баркли звучеше искрено загрижен.

Ридли въртеше нервно един от розовите си кичури между пръстите си.

— Аха... Беше истински джентълмен.

В същия миг я чух в главата си, използваше *Келтската нишка*, за да общува тайно с мен.

Моля те, не им казвай, братовчедке. Не сега.

— Добре съм — продължи Рид, за да успокои баща си. — Нека се тревожим за Итън. На никого няма да му е интересно да слуша историята за мен и големия лош вълк.

Риан пристъпи по-близо към Ридли.

— На мен ще ми е интересно — каза тя тихо.

Рид не отговори. Вместо това вдигна високо празната си длан. Очаквах да видя как в нея се появява мишка или близалка, някакъв

евтин номер, за да разсее вниманието на сестричката ѝ от това, в което се бе превърнала. Но ръката ѝ си остана празна.

Риан се усмихна и протегна своята ръка, преплитайки пръстите си с тези на Рид.

Чух как леля Дил издиша шумно, а може би бях аз.

— Щом Лена ти вярва, аз също ти вярвам — каза Риан. Погледна към Рийс. — Сестрите трябва да си имат доверие.

Рийс не помръдна, но не беше нужно да си Сибила, за да разчетеш лицето ѝ. Малки пукнатини бяха започнали да се появяват в твърдата ѝ на пръв поглед външност, които тя упорито се стараеше да прикрие. Трудно бе да се видят, но бяха там. Началото на нещо — на сълзи, на прошка, на съжаление, не можех да бъда сигурна.

Напомни ми за думите, които Мариан каза на Итън преди всичко това да се случи. Беше един от нейните прочути цитати, от един тип на име Леонард Коен. „Има пукнатина във всяко нещо. Така прониква светлината в него.“

Това си помислих, когато видях лицето на Рийс. Светлината най-накрая бе започнала да навлиза.

— Лена, добре ли си? — Чичо Баркли погледна към тавана. Кристалният полилей се люлееше заплашително над нас.

Поех си дълбоко дъх и той спря веднага. *Овладей се.*

— Добре съм — излъгах аз.

Редях думи в главата си, макар да не позволявах на ръката си да ги запише.

„прекършена
като клоните на дърво
разбита на парченца
като сърцето ми
счупена на две
като седемнайсетата ми луна
строшена
като стъклото на прозореца
в деня, в който се срещнахме“

Затворих очи, опитвайки се да заглуша думите, които не спираха да се появяват.

Не.

Пренебрегнах ги, изблъсках ги навън от ума си. Не ги предавах чрез *Келтската нишка* към чичо Макон. Нямах да напиша нито дума, преди Итън да се завърне.

Нито думичка.

— Амари ни очаква. Трябва да вървим. — Чичо Макон наметна черното си кашмирено палто. — Тя не е жена, която се отнася великодушно към закъсненията.

Бу стъпваше тежко зад него, гъстата му черна козина се сливаше с мрака в стаята.

Ридли отвори вратата и излезе почти светкавично навън. Разви опаковката на една червена близалка още преди да стигне до стъпалата на верандата. Поколеба се за миг до цветната леха, после прибра опаковката в джоба си.

Може би хората могат да се променят — дори онези, които са направили погрешни избори. Ако се постараят достатъчно да ги поправят.

Не бях сигурна, но се надявах. Аз самата бях взела някои доста погрешни решения миналата година.

Сега обаче знаех, че съм взела единственото правилно.

Единственото, което имаше някакво значение.

Итън.

Идвам.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА РЪЦЕТЕ НА МЪРТВИТЕ

— Крайно време беше.

Ама стоеше нетърпеливо със скръстени ръце и се взираше в процепа в старата каменна стена, когато ние минахме през него.

Чичо Макон бе прав, тя не обичаше да я карат да чака.

Мариан нежно постави ръката си на рамото на Ама.

— Сигурна съм, че е било трудно да се съберат всички от семейството.

Ама изсумтя, пренебрегвайки извинението.

— Има трудности, а има и *трудности*.

Джон и Лив седяха на земята един до друг, главата на Лив бе отпусната небрежно на рамото на инкубуса. Чичо Баркли пристъпи в градината след мен и помогна на леля Дел да прекрачи изпопадалите камъни от стената. Тя премигна, взирайки се в място, недалече от гроба на Женевиев. Олюля се и чичо Баркли я подкрепи.

Пластовете на времето очевидно се отдръпваха назад, както го правеха единствено за леля Дел. Чудех се какво ли е видяла. Толкова много неща бяха ставали в „Грийнбриър“. Смъртта на Итън Картър Уейт; първия път, когато Женевиев бе използвала „Книгата на луните“, за да го върне обратно; денят, когато с Итън намерихме медальона ѝ и имах видение; и нощта, когато леля Дел използва силите си, за да ни покаже миналото на Женевиев на същото това място.

Но всичко се бе променило оттогава. От деня, в който Итън и аз се бяхме опитали да разберем как да възстановим Общия ред и случайно подпалихме тревата под нас. И после... Когато наблюдавах как майка ми изгаря и умира.

Може ли леля Дел да види всичко това? Може ли?

Неочаквано чувство на срам ме заля и тайно се надявах да не вижда наистина *всичко*.

Ама кимна към баба.

— Емалин. Изглеждаш добре.

Баба се усмихна.

— Ти също, Амари.

Чичо Макон влезе последен в тайната градина. Придържаше се близо до стената, почти незабележимо смутено, което бе крайно нетипично за него. Погледът му се срещна с този на Ама, сякаш водеха разговор, който само те двамата можеха да чуят.

Напрежението бе невъзможно да не се забележи. Не ги бях виждала заедно от нощта, когато загубихме Итън. И двамата твърдяха, че всичко е *наред*.

Но сега, след като стояха на метър разстояние един от друг, бе очевидно, че нищо не е наред. Всъщност Ама изглеждаше така, сякаш искаше да откъсне главата на чичо ми.

— Амари — каза той бавно, свеждайки главата си в знак на уважение.

— Изненадана съм, че си дошъл. Не се ли тревожиш, че калта и моите дивотии ще ти изцапат хубавичките обувки? — каза тя. — Не бихме искали това. Не и при цената, която си дал за тях.

За какво говори тя?

Ама бе светица — поне винаги бях я възприемала по този начин. Баба и леля Дел се спогледаха, еднакво смутени. Мариан се извърна встрани. Тя знаеше нещо, но не казваше.

— Хората се отчайват, когато страдат — отвърна чичо Макон. — Ако някой може да го разбере, това съм аз.

Ама му обърна гръб, поглеждайки уискито и чашката, оставени на земята до „Книгата на луните“.

— Не съм сигурна, че разбираш каквото и да било, което не ти е от полза, Мелхизедек. Ако не мислех, че ще се нуждаем от помощта ти, щях да те изпратя да си събираш багажа у дома.

— Това изобщо не е честно. Опитвах се да те защитя... — Чичо Макон млъкна, щом забеляза, че всички се вирахме в тях. Всички освен Мариан и Джон, които правеха всичко възможно да не гледат нито към Ама, нито към чичо ми. Това означаваше, че зяпаха в калта и в „Книгата на луните“ — не че някое от тях двете щеше да ги накара да се почувстват по-комфортно.

Ама се извърна рязко и се озова лице в лице с чичо ми.

— Следващия път се опитай да защитаваш по-малко мен и повече момчето ми. Ако има следващ път.

Да не би да го винеше, че не е направил достатъчно, за да спаси Итън? Нямахме никакъв смисъл...

— Защо се карате така? — попитах аз. — Държете се като Рийс и Ридли.

— Ей! — каза Рийс. Рид само сви рамене.

Изгледах страшно Ама и чичо ми.

— Мислех, че сме тук, за да помогнем на Итън.

Ама изсумтя, а чичо ме изгледа тъжно, но нито един от тях не каза нито дума. Мариан най-накрая се обади.

— Мисля, че всички се тревожим. Може би ще е най-добре, ако оставим миналото настрана и се съсредоточим върху най-належащата задача. Ама, какво искаш да направим?

Ама не сваляше очи от чичо ми.

— Чародейците трябва да застанат в кръг около мен. Смъртните да се разпръснат между тях. Имаме нужда от силата на този свят, за да предадем това зло нещо на онези, които могат да го пренесат през останалата част от пътя.

— Великите, нали? — попитах с надежда аз.

Тя кимна.

— Ако се отзоват.

Ако се отзоват? Да не би да имаше вероятност да не го направят?

Ама посочи към земята в краката ми.

— Лена, трябва да ми донесеш книгата.

Вдигнах прашната кожена книга и почувствах силата, пулсираща в нея като сърдечен ритъм.

— Книгата не иска да премине отвъд — обясни Ама. — Иска да остане тук, където може да причинява проблеми. Като братовчедка ти — погледна тя обвинително към Ридли, която извъртя демонстративно очи. — Аз ще призова Великите, но ти трябва да я държиш, докато те не я вземат.

Иначе какво? Какво щеше да направи тя? Да отлети?

— Всички останали... Направете кръг. Хванете се за ръце здраво.

След малко препирни между Ридли и Линк, които се скараха дали да се хванат за ръце, и допълнителната суматоха заради отказа на Рийс да се хване за Ридли и Джон, най-накрая кръгът бе направен.

Ама ме погледна.

— Великите не са много благосклонни към мен напоследък. Може и да не дойдат. А ако го сторят, не обещавам, че ще вземат книгата.

Не можех да си представя Великите да се сърдят на Ама. Те бяха нейното семейство и бяха ни спасявали повече от веднъж. Просто трябваше да го направят още един път.

— Искам чародейците да насочат цялата си сила във вътрешността на кръга. — Ама коленичи и напълни чашката с „Уайлд Търки“. Изпи я и после я напълни още веднъж — за чичо Абнър. — Не ме интересува какво става само се съсредоточете.

— Ами ако те наранят? — притесни се Лив.

Ама я изгледа, лицето ѝ бе сгърчено и измъчено.

— Не мога да бъда повече наранена. Само се дръжете здраво и не разкъсвайте кръга.

Чичо Макон пристъпи напред, пускайки ръката на леля Дел.

— Ще помогне ли, ако асистирам? — попита я той.

Тя насочи треперещия си пръст към него.

— Излез от кръга ми. Можеш да дадеш приноса си оттук.

Усетих топла вълна да се надига от книгата, сякаш гневът ѝ извираше, за да се сблъска с този на Ама.

Чичо Макон отстъпи назад и се хвана за ръце с другите.

— Някой ден ще ми простиш, Амари.

Тъмните ѝ очи се присвиха и се втренчиха в зелените очи на бившия инкубус.

— Няма да е днес.

Ама затвори очи и косата ми започна неволно да се къдри, докато тя произнасяше думите, които можеха да излязат само от нейната уста.

— Кръв от кръвта ми, корените на моята душа. Имам нужда от помощта ви.

Вятърът започна да се вихри около мен, вътре в кръга, а над главите ни просветна светкавица. Усетих топлината на книгата да се слива с топлината на ръцете ми, онази, която можех да контролирам — за да подпалвам и унищожавам всичко край себе си.

Ама не спря, сякаш разговаряше с небето.

— Призовавам ви да отнесете това, което аз не мога. Да видите това, което аз не мога. Да сторите туй, което аз не мога.

Зелен блясък излетя от ръцете на чичо Макон и се разпространи по кръга от ръка на ръка. Баба затвори очи, като че ли се опитваше да прокара през себе си и навън силата на Макон. Джон забеляза и също затвори очи, а светлината се усили. Нова светкавица прониза небето, но вселената не се разтвори и Великите не се появиха.

Къде сте, молах се мълчаливо.

Ама опита отново.

— Това е кръстопът, от който не знам накъде да тръгна. Само вие може да пренесете тази книга до момчето ми. Доставете я от този свят до вашия.

Концентрирах се по-силно, пренебрегвайки топлината, излизаща от книгата в ръцете ми. Чух как изпука клонка, после друга. Отворих очи и извън кръга избухнаха пламъци. Разгоряха се така силно, сякаш някой бе подпалил пръчка динамит и я бе метнал в тревата, създавайки нов кръг отвъд първия.

Огнена вълна — неконтролируемите пламъци, които подпалвах неволно понякога. Градината гореше отново. По моя вина. Колко пъти тази земя можеше да гори, преди щетите да станат непоправими?

Ама стисна още по-силно очи. Този път тя произнесе думите спокойно, не като напевна песен, а като молба.

— Знам, че не искате да дойдете за мен. Елате заради Итън. Той ви очаква, а вие сте и негово семейство, не само мое. Постъпете правилно. За последно. Чичо Абнър, лельо Дилайла, лельо Айви, бабо Сула, Туайла. Моля ви.

Небето се разтвори и от него се изля пороен дъжд. Но огънят все още гореше и чародейският огън продължаваше да сияе.

Видях нещо малко и черно да кръжи над нас.

Гарванът.

Гарванът на Итън.

Ама отвори очи и също го видя.

— Точно така, чичо Абнър. Не наказвай Итън за моите грешки. Знам, че го закриляш там, при вас, както винаги си се грижил за нас, тук долу. Той се нуждае от тази книга. Може би ти знаеш защо, за разлика от мен.

Гарванът приближаваше все повече и лицата започнаха да изплуват в мрачното небе, едно по едно — чертите им се оформяха в самия въздух над нас.

Чичо Абнър се появи първи, съвсем отчетливо в мига, когато гарванът кацна на рамото му — като малка мишка в краката на гигант.

Сула Пророчицата бе следващата, с царствените плитки, спускащи се на вълни по раменете ѝ. Дебели нанизы с мъниста падаха небрежно на гърдите ѝ, сякаш изобщо не тежаха. Или пък тежестта им си струваше цената. „Книгата на луните“ се тресеше в ръцете ми, все едно искаше да се отскубне и да избяга. Но аз знаех, че в този момент не Великите се пресягаха към нея. Книгата се съпротивляваше.

Стегнах хватката си, когато се появиха леля Дилайла и леля Айви, едновременно, държащи се за ръце и вирайки се надолу, сякаш оглеждаха сцената. Нашите намерения или способностите ни — нямаше как да знаем какво точно.

Но очевидно ни преценяваха. Чувствах го, както и книгата. Тя отново се опитваше да се освободи, парейки кожата на ръцете ми.

— Не я пускай! — предупреди ме Ама.

— Няма — провикнах се аз през виещия вятър. — Лельо Туайла, къде си?

Тъмните очи на леля Туайла се появиха преди нежното ѝ лице и отрупаните ѝ с гривни ръце. Преди сплетената ѝ на плитки коса, в която се редуваха мъниста с талисмани. И преди редиците обеци, които се поклащаха на ушите ѝ.

— Итън се нуждае от нея! — опитах се да надвикам аз вятъра, дъжда и огъня.

Великите сезираха в нас, но не реагираха.

За разлика от „Книгата на луните“.

Почувствах пулсиращото ѝ сърце, силата и яростта, които се излъчваха от нея и преминаваха в тялото ми като отрова.

Не я пускай.

Образи преминаха през очите ми.

Женевиев държи книгата и произнася думите, които ще върнат Итън Картър Уейт при нея — макар и само за секунда, и ще донесат проклятие на семейството ѝ за поколения наред.

Ама и аз — изговаряме същите думи, застанали над тялото на Итън Лоусън Уейт, нашия Итън.

Очите му се отварят и очите на чичо Макон се затварят.

Ейбрахам застанал над книгата, докато огънят заплашва да погълне „Рейвънуд“ в далечината, гласът на брат му Джонас, който

го умолява да спре, точно преди той да го убие.

Виждах всичко това.

Всички тези хора, които книгата бе засегнала и наранила. Хората, които познавах, и другите, които ми бяха чужди. Усещах как отново се отдръпва от мен и изпищях — този път по-силно.

Ама сграбчи книгата, покри ръцете ми с нейните. На местата, където кожата ѝ докосваше корицата, чувствах как тя гори. Очите ѝ се насълзиха, но тя не пусна книгата.

— Помогнете ни! — изкрещях към небето.

Но не небето ми отговори.

В мрака се материализира Женевиер Дюшан, мъгливата ѝ фигура изглеждаше толкова плътна, че създаваше илюзията, че бе възможно да я докоснеш.

Дай ми я.

Ама също я виждаше — бе очевидно от смутеното ѝ изражение. Но аз бях единствената, която можеше да я чуе. Дългата ѝ червена коса се вееше от вятъра по начин, който изглеждаше едновременно невъзможен и напълно правилен.

Аз ще я взема. Тя не принадлежи на този свят. Никога не е била истински част от него.

Исках да ѝ подам книгата — за да я предаде на Итън и да спра болката, която изпитваше Ама.

Но Женевиер бе тъмен чародеец. Трябваше само да погледна в жълтите ѝ очи, за да си го спомня.

Ама трепереше.

Женевиер протегна ръка. Ами ако направех грешен избор? Итън никога нямаше да получи книгата и аз никога вече нямаше да го видя...

Откъде да знам, че мога да ти се доверя?

Женевиер ме погледна с изпълнените си с болка очи.

Ще разбереш само ако го направиш.

Великите се вглеждаха отгоре към нас, но нямаше как да разбера дали ще ни помогнат. Смъртните ръце на Ама горяха редом до моите чародейски и „Книгата на луните“ не беше по-близо до Итън, отколкото когато неотдавна се намираще в ръцете на Ейбрахам Рейвънуд.

Понякога имаш само един избор.

Понякога просто трябва да скочиш.

Или да пуснеш това, в което си се вкопчил...

Вземи я, Женевиев.

Отдръпнах ръцете си и Ама направи същото.

Книгата направо подскочи, сякаш чувстваше, че това бе единствената възможност да избяга. Тя отхвъркна към външния кръг, където Джон и Линк се държаха за ръце.

Сияещата зелена светлина все още бе там и Джон фокусира погледа си върху книгата.

— Не мисля така!

Той изстреля лъч светлина, която рикошира обратно в средата на кръга и чакащите ръце на Женевиев. Тя затвори мъглявите си длани около нея и книгата сякаш потръпна.

Не и този път.

Затаих дъх, вслушвайки се във виковете на Ама.

Женевиев притисна книгата до гърдите си и се разтвори във въздуха.

Сърцето ми спря.

— Ама! Тя я взе!

Не можех да мисля, да чувствам или да дишам. Бях направила погрешен избор. Никога вече нямаше да видя Итън. Коленете ми се огънаха и усетих, че се строполявам на земята.

Чух раздиране на въздуха и една ръка ме хвана през кръста.

— Лена, виж — каза Линк.

Избухнах в сълзи и погледнах към него. Свободната му ръка сочеше небето.

Женевиев бе там, в мрака, а червената ѝ коса се рееше зад нея. Тя подаваше „Книгата на луните“ на Сула, която я поемаше в ръцете си.

Женевиев ми се усмихна.

Можеш да ми вярваш. Съжалявам. Толкова съжалявам.

И изчезна, оставяйки Великите да се носят в небето след нея като някакви гиганти.

Ама притисна изгорелите си ръце до гърдите и се втренчи в семейството си от другия свят. Светът, в който бе заседнал Итън. По лицето ѝ се стекоха сълзи, докато зеленият блясък загасваше около нас.

— Предайте тази книга на момчето ми, чувате ли?

Чичо Абнър докосна шапката си, изпращайки ѝ поздрав.

— Да знаеш, че чакаме пая си, Ама. Един от онези лимонените, с белтъчния крем, ще ми се отрази добре.

Ама изхлипа за последно и краката ѝ я предадоха и се превиха под нея. Подхванах я, за да не се свлече съвсем. Гледах как дъждът угася огъня и Великите изчезват. Нямах как да знам какво щеше да стане сега. Само едно нещо знаех със сигурност.

Итън вече имаше шанс.

Останалото зависеше от него.

КНИГА ТРЕТА
ИТЪН

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

ИЗГУБЕНОТО ВРЕМЕ

Лена, тук ли си? Можеш ли да ме чуеш? Аз чакам. Знам, че скоро ще намериш книгата. Няма да повярваш какво е това място. Имам чувството, че живея в десетхилядигодишен храм — или крепост. Няма да повярваш и какъв е този тип. Приятелят ми Ксавие. Поне си мисля, че ми е приятел. Той прилича на десетхилядигодишен монах. Или някакъв вид древен праисторически прилеп, ако са съществували такива. Знаеш ли какво е да чакаш в свят, където времето не тече? Минутите са като векове — като вечност — само че е по-ужасно, защото не можеш да ги различиш едни от други. Откривам, че броя разни неща. Несъзнателно. Това е единственият начин, по който мога да отмервам времето.

Шейсет и две пластмасови копчета. Единайсет скъсани наниза — с от по четиринайсет до трийсет и шест перли. Сто и девет стари бейзболни картички. Девет батерии. Дванайсет хиляди седемстотин петдесет и четири долара и три цента от шест различни държави. Или може би шест различни векове.

Повече или по-малко.

Не знам как да изчислявам дублоните.

Тази сутрин броях стиропорените зрънца, падащи през разкъсания шев на една играчка жаба. Не знам откъде Ксавие е намерил това нещо. Стигнах до деветстотин деветдесет и девет и после изгубих бройката и трябваше да започна отначало.

Така прекарах днешния ден.

Както казах, човек може да полудее, докато седи и чака времето да мине в място без време. Когато намериш „Книгата на луните“, Лена, ще разбера веднага. Ще се махна в мига, в който мога. Държа нещата си приготвени до отвора на пещерата. Картата на леля Пру. Празна манерка от уиски и табакера за тютюн.

Не питай.

Можеш ли да повярваш, че след всичко, което преживяхме, книгата продължава да застава между нас? Знам, че ще я намериш.

Някой ден.

Ще я намериш.

И аз ще чакам.

Не бях сигурен дали мислите за Лена караха времето да минава по-бързо или по-бавно. Но нямаше значение. Не можех да спра да мисля за нея, дори да се опитвах. А се опитвах — като играех шах със зловещите фигури, които Ксавие бе събрал. Или му помагах да каталогизира всичко — от капачките на бутилки и мраморни топчета до древни чародейски книги. Днес бяха наред камъните. Ксавие сигурно имаше стотици от тях, от необработени диаманти, големи като ягоди, до кварцови късове и обикновени камъни.

— Важно е да описваме внимателно всичко, което имам. — Ксавие добави три големи въглена към списъка.

Взирах се в камъните пред мен. Чакъл, би казала Ама. Точно правилният нюанс сиво за алеята на Дийн Уилкс. Запитах се какво ли прави Ама точно сега. И майка ми. Двете жени, които ме бяха отгледали в два напълно различни свята, а не можех да видя нито едната от тях.

Вдигнах шепата си, пълна с пращен чакъл.

— Защо ги събираш тези? Това са обикновени камъчета.

Ксавие изглеждаше шокиран.

— Камъните имат сила. Те попиват чувствата и страховете на хората. Дори и спомените им.

Не се нуждаех от нечии чужди стракове. Имах си достатъчно свои.

Посегнах към джоба си и извадих оттам черния камък. Потърках гладката му повърхност между пръстите си. Това бе камъкът на Сула. Бе с формата на сълза, докато онзи на Лена бе по-закръглен.

— Ето — подадох го на Ксавие. — Можеш да го добавиш към колекцията си.

Бях почти сигурен, че нямаше да ми е нужен за обратното пресичане на реката. Или щях да открия пътя си обратно към дома, или никога нямаше да си тръгна оттук. Някак си го знаех, въпреки че не знаех нищо друго.

Ксавие се втренчи в камъка.

— Запази го, мъртвецо. Тези не са...

Изведнъж вече не чувах нищо от думите му. Зрението ми се размаза, черната кожа на Ксавие и камъкът в дланта ми започнаха да се мърдат, докато се сляха заедно в една-единствена тъмна сянка.

* * *

Сула седеше на стара разклатена маса, маслена лампа осветяваше малката стая. Пред нея имаше тесни карти, подредени в две редици — Картите на провидението, всяка белязана с черно врабче в ъгъла, запазената марка на Сула. Висок мъж седеше срещу нея, гладката му глава блестеше на светлината.

— Кървящото острие. Гневът на слепия мъж. Обещанието на лъжеца. Откраднатото сърце — намръщи се Сула и поклати глава. — Мога да ти кажа, нито една от тези не е добра. Никога няма да постигнеш туй, което търсиш. А ако го откриеш, още по-лошо ще стане.

Мъжът прокара нервно едрите си ръце по голия си скалп.

— Какво означава това, Сула? Спри да шикалкавиш.

— Означава, че никога няма да ти дадат туй, което искаш, Ангелус. Съветът на пазителите не се нуждае от карти, за да разбере, че нарушаваш правилата им.

Ангелус се отблъсна рязко от масата.

— Не ми е нужно те да ми дават това, което искам. Имам други Пазители зад гърба си. Пазители, които искат да бъдат повече от прости писари. Защо трябва да бъдем принуждавани да записваме историята, когато можем да бъдем тези, които я създават!

— Не можеш да промениш картите. Само туй знам.

Ангелус се взираше в красивата жена със златиста кожа и тънки плитчици.

— Думите могат да променят нещата, пророчице. Просто трябва да ги сложиш в правилната книга.

Нещо привлече вниманието на Сула и за момент тя се разсея. Внучката ѝ се бе свила зад вратата, подслушвайки. Всяка друга вечер баба ѝ нямаше да има нищо против. Амари бе на седемнайсет, по-голяма, отколкото бе самата Сула, когато се научи да гледа на

карти. Но Сула не искаше момичето да вижда този мъж. В него имаше нещо зло. Не ѝ бяха нужни карти, за да види това.

Ангелус понечи да се изправи, едрите му ръце бяха стиснати в юмруци. Сула потупа картата на върха на колодата, на която имаше нарисувани чифт златни порти.

— Това е дива карта.

Мъжът се поколеба.

— Какво означава?

— Означава, че понякога сами творим съдбата си. Неща, които картите не виждат. Зависи от това коя страна на портите избереш.

Ангелус вдигна картата и я смачка с ръка.

— Вече доста дълго стоя отвъд тях.

Вратата се затръшна и Амари се показа от скривалището си.

— Кой беше този, бабо?

Старата жена вдигна смачканата карта и я приглади с ръце.

— Пазител от север. Мъж, който иска повече, отколкото който и да е трябва да има.

— Какво иска?

Очите на Сула се срещнаха с тези на момичето и за миг се поколеба дали да ѝ отговори.

— Да овладее съдбата си. Да промени картите.

— Но човек не може да промени картите.

Сула се извърна, спомняйки си какво бе видяла в деня, в който се роди Амари.

— Понякога можеш. Но винаги има цена, която трябва да се плати.

* * *

Когато отворих очи, Ксавие се бе надвесил над мен с притеснено изражение.

— Какво видя, мъртвецо?

Черният камък бе топъл в ръката ми. Стиснах го по-силно, сякаш той някак можеше да ме доведе по-близо до Ама. До спомените, затворени под лъскавата му черна повърхност.

— Колко пъти Ангелус е променял „Хрониките на чародейците“, Ксавие?

Пазителят на портите извърна очи и започна да извива нервно дългите си пръсти.

— Ксавие, отговори ми.

Погледите ни се срещнаха и в неговия видях болка и огорчение.

— Прекалено много.

— Защо го прави?

Какво можеше да спечели от това?

— Някои хора искат да бъдат нещо повече от обикновените смъртни. Ангелус е един от тях.

— Да не казваш, че иска да е чародеец?

Ксавие кимна бавно.

— Иска да промени съдбата. Да намери начин да отрече свръхестествения закон и да смеси кръвта на смъртни и чародейци.

Генетично инженерство.

— Значи иска смъртните да имат сили като чародейците?

Ксавие прокара неестествено дългата си ръка по голата си глава.

— Няма смисъл да имаш сили, ако не е останал никой, когото да мъчиш и контролираш.

Нямаше никаква логика. Беше прекалено късно за Ангелус. Дали и той като Ейбрахам Рейвънуд се опитваше да създаде някакъв нов хибрид?

— Правил ли е опити с деца?

Ксавие пак ми обърна гръб и дълго време мълча.

— Експериментира със себе си, използвайки тъмни чародейци.

Тръпка премина по гръбнака ми и гърлото ми пресъхна. Не можех да си представя какво би могъл да направи Пазителят с тях. Опитах се да намеря правилните думи, за да попитам, но Ксавие ми каза, преди да имам тази възможност.

— Ангелус вкусваше кръвта им, плътта им — не знам какво друго. Инжектира си серум, направен от кръвта им. Но това не му даде силата, която искаше. Той продължи да опитва. Всяка инжекция го правеше все по-блед и по-отчаян.

— Това звучи ужасно.

Той обърна деформираното си лице отново към мен.

— Това не е ужасната част, мъртвецо. Тя дойде по-късно.

Не исках да питам, но не можах да се въздържа.

— Какво се случи?

— Най-накрая той намери чародеец, чиято кръв му даде мутирала версия на неговата дарба. Чародейка. Тя беше светла, красива и мила. И... — Ксавие се поколеба.

— Обичаше ли я?

Чертите на лицето му изглеждаха по-човешки от всякога.

— Да. И Ангелус я унищожи.

— Съжалявам, Ксавие.

Той кимна.

— Тя беше могъщ телепат, преди да полудее от опитите на Ангелус.

Телепат. Внезапно разбрах.

— Да не казваш, че Ангелус може да чете мисли?

— Само на смъртните.

Само на смъртните. Като мен, Лив и Мариан.

Трябваше да намеря страницата си в „Хрониките на чародейците“ и да се върна у дома.

— Не се натъжавай, мъртвецо.

Наблюдавах как стрелките на часовника на Ксавие се въртят в различни посоки, бележейки времето, което не съществуваше тук.

Не исках да му казвам, че не бях тъжен.

Бях уплашен.

* * *

Гледах часовника, но не можех да следя времето. Понякога ставаше толкова зле, че забравях какво чакам тук. Прекалено многото време може да те накара да се чувстваш така. Да размие границите между спомените и въображението ти, докато започнеш да възприемаш всичко като нещо, което си видял във филм, а не като преживяно от теб самия.

Бях започнал да се отчайвам, че някога отново ще видя „Книгата на луните“. Което означаваше да се откажа от много повече от една стара чародейска книга.

Означаваше да се откажа от Гатлин, от доброто и лошото в него. Да се откажа от Ама, от баща ми и леля Мариан. От Линк и Лив, и Джон. От гимназия „Джаксън“ и закусвалнята, и от фамилията дом на Уейт, и от път номер 9. От мястото, където за първи път осъзнах, че Лена е момичето от сънищата ми.

Означаваше, че се отказвам от нея.

Не можех да го направя.

Не бих го направил.

След няколко дни или може би седмици — нямаше как да знам — Ксавие осъзна, че губя повече от време. Седеше на мръсния под на пещерата и подреждаше и описваше близо хиляда ключа.

— Как изглежда тя?

— Коя? — попитах аз.

— Момичето.

Гледах как подрежда ключовете по размер, после и по форма. Докато търсех подходящите думи, се чудех откъде се бяха появили, чии врати отваряха.

— Тя е... жива.

— Красива ли е?

Красива ли беше Лена? Ставаше ми все по-трудно да си спомня.

— Да, така мисля.

Ксавие спря сортирането на ключовете и ме погледна.

— Как точно изглежда?

Как можех да му кажа всичко, което се въртеше в ума ми и се сливаше по такъв начин, че ми бе трудно да си я представя ясно?

— Итън? Чу ли ме. Трябва да ми кажеш. Иначе ще забравиш. Това се случва, ако прекараш тук много дълго време. Загубваш всичко, което те прави това, което си бил някога. Мястото го отнема от теб.

Извърнах се встрани, преди да му отговоря.

— Не съм сигурен. Всичко ми е като в мъгла.

— Косата ѝ златиста ли е? — Ксавие обичаше всичко златно и златисто.

— Не — отвърнах аз. Бях доста сигурен, въпреки че не можех да си спомня защо. Взрях се в стената пред себе си и отворих очи. — Има къдрици. Много, много къдрици.

— Момичето?

— Да — кимнах аз и погледнах към каменистите образувания в горната част на пещерата. — Лена.

— Казва се Лена?

Пак кимнах, а по лицето ми се стекоха сълзи. Бях толкова облекчен, че все още помня името ѝ.

Побързай, Лена. Не ми остава много време.

* * *

Когато видях отново гарвана, вече бях забравил. Спомените ми бяха като сънища, само че никога не спях. Наблюдавах Ксавие. Броях копчета и описвах монети. Взирах се в небето.

Точно това се опитвах да правя и в момента, но глупавата птица продължаваше да грачи и да пърха с огромните си криле.

— Махай се.

Той изграчи още по-силно.

Завъртях се и замагнах с ръка към него. И тогава видях, че книгата лежи в пръстта пред мен.

— Ксавие — казах аз с треперлив глас. — Ела тук.

— Какво има, мъртвецо? — провикна се той от вътрешността на пещерата.

— „Книгата на луните“. — Вдигнах я. Тя беше топла в ръцете ми, но не ме изгори. Спомнях си, че трябваше да стане така.

Докато държах книгата, спомените нахлуха като река в главата ми. Тази книга ме бе върнала вече веднъж от света на мъртвите, а сега отново ми връщаше живота. Спомнях си всяка подробност. Местата, на които бях ходил. Нещата, които бях правил. Хората, които обичах.

Виждах ясно изящното лице на Лена. Очите ѝ, златно и зелено, лунният сърп — рожденият ѝ белег — на бузата ѝ. Помнех мириса на лимони и розмарин, на буря, силни ветрове и спонтанни подпалвания. Всичко, което правеше Лена — момичето, което обичам.

Отново бях цял.

Знаех, че трябва да напусна това място, преди то да ме призове завинаги.

Вдигнах книгата в двете си ръце и я понесох към пещерата. Беше време за сделка.

* * *

С всяка стъпка книгата натежаваше в ръцете ми. Това обаче не ме забави; нищо не можеше, не и сега. Не и след като вече бях на края на пътя си.

Портите на Отвъдното съдилище се издигаха пред мен, прави и високи.

Сега разбирах защо Ксавие бе толкова обсебен от златото. Портите бяха в мръсночерно-кафяво, но под него виждах проблясъците на златото. Те се издигаха в застрашителни кули нагоре и май не водеха на място, където човек би поискал да отиде.

— Изглеждат толкова зли.

Ксавие проследи погледа ми до върховете на кулите.

— Те са такива, каквито са. Силата не е нито добра, нито зла.

— Може и да е вярно, но това място е зло.

— Итън. Ти си силен смъртен. Имаш повече живот в себе си, отколкото всеки мъртвец, когото съм срещал.

Някак си това не ми действа успокояващо.

— Не мога да отворя Портите, ако не го желаеш истински. — Думите на Ксавие прозвучаха зловещо.

— Трябва да отида. Трябва да се върна при Лена, при Ама и Линк. И при баща ми, и Мариан, и Лив, и всички...

Виждах лицата им, на всички. Чувствах се заобиколен от тях, от техните души и от моята. Помнех какво беше да живея сред тях, моите приятели.

Помнех какво е да си жив.

— Лена. Момичето със златните къдрици? — попита с любопитство Ксавие.

Нямаше смисъл да се опитвам да обяснявам, не и на него. Само кимнах — струваше ми се по-лесно.

— И ти я обичаш?

Това явно го интересуваше още повече.

— Да. — В това нямаше съмнение. — Обичам я до края на вселената и на обратно. Обичам я от този свят до следващия.

Той премигна безизразно.

— Добре. Това е много сериозно.

Изпитах желание да се усмихна.

— Аха. Опитах се да ти кажа. Така е.

Той дълго се визира в мен и най-накрая кимна.

— Добре. Последвай ме.

После изчезна нагоре по прашната пътека пред мен. Последвах го по виещия се път, по почти невъзможното скално стълбище. Катерехме се, докато стигнахме до тясна скала, която изчезваше сякаш в нищото. Когато се опитах да надникна над ръба на скалата, видях само облаци и мрак.

Пред мен се издигаха внушителните черни порти. Не виждах нищо отвъд тях. Но чувах ужасяващи звуци — дрънчаха вериги, гласове виеха и плачеха.

— Звучи като ада.

Ксавие поклати глава.

— Не е адът. Само Отвъдното съдилище, домът на Съвета на пазителите.

Той застана пред мен, препречвайки ми пътя към Портите.

— Сигурен ли си, че искаш да сториш това, мъртвецо?

Кимнах, без да отклонявам поглед от безформената му фигура.

— Човешко момче на име Итън. Приятелю. — Очите му станаха бледи и стъклени, сякаш изпадаше в някакъв транс.

— Какво има, Ксавие? — Бях нетърпелив, но страхът ми бе още по-голям. И колкото по-дълго стоях отвъд, слушайки ужасните звуци от това, което се вършеше вътре, каквото и да бе то, толкова по-лошо ми ставаше. Боях се, че ще изгубя самообладание — или ще се предам и ще се откажа — и ще пропиляя всичко, което Лена бе преживяла, за да ми прати „Книгата на луните“.

Той не ми обърна внимание.

— Предлагаш ли ми сделка, мъртвецо? Какво ще ми дадеш, ако отворя Портите? Как ще платиш пътя си до Съвета на пазителите?

Просто стоях там.

Ксавие отвори очи и ми изсъска:

— Книгата. Дай ми книгата.

Дадох му я, но не можах да отдръпна ръцете си от нея. Сякаш аз и книгата бяхме едно, но същевременно бяхме вече свързани и с Ксавие.

— Какво...

— Приемам този дар и в замяна отварям Портите на Отвъдното съдилище. — Тялото на Ксавие се олюля и той се строполи на земята.

— Добре ли си, Ксавие?

— Шшш... — Звукът, идващ от купчината дрехи пред мен, бе единственият знак, че все още беше жив.

Чух друг звук, като от падане на скали или сблъсък на коли, но всъщност просто Портите се отваряха. Струваше ми се, че не бяха отваряни от хиляди години. Наблюдавах как черните стени ми разкриват пътя към света вътре.

Вълна на облекчение, изтощение и адреналин накара сърцето ми да затупти бясно, една мисъл продължаваше да препуска в съзнанието ми.

Скоро трябва да свърши.

Това навярно бе най-трудната част. Платих на Лодкаря. Прекосих реката. Намерих книгата. Извърших размяната.

Стигнах до Съвета на пазителите. Почти съм си у дома. Идвам си, Лена.

Можех да си представя лицето ѝ. Представях си как я виждам и отново я държа в прегръдките си.

Скоро.

Поне така си мислех, докато минавах през Портите.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА ПАЗИТЕЛИТЕ НА ТАЙНИТЕ

Не помня какво видях, когато навлязох в територията на Отвъдното съдилище. Помня чувството. Чистият ужас. Начинът, по който очите ми не можеха да открият нищо, нито едно познато нещо, върху което да се спрат. Нещо, което да разбират. Не бях подготвен по никакъв начин, от никой свят, който бях виждал, за това, с което се сблъсках сега.

Това място бе студено и зло като кулата на Саурон от „Властелинът на пръстените“. Имах същото чувство, че съм наблюдаван, чувството, че някакво вселенско око вижда това, което наблюдавах и аз, и може да усети неизмеримия ужас в сърцето ми и да се възползва от него.

Щом се отдалечих от Портите, от двете ми страни надвиснаха високи стени. Простираха се до възвишение, на което се виждаше голяма част от някакъв град. Сякаш гледах към долина от висок планински връх. Градът под мен се простираше към хоризонта, а между сградите имаше големи свободни разстояния. Когато се вгледах по-внимателно, осъзнах, че не прилича на обикновен град. Беше лабиринт, мащабен, сложен пъзел от пътеки, оформени от изрязани живи плетове. Провираше се през целия град между мен и златната сграда, която се издигаше стъпаловидно към хоризонта напред.

Сградата, до която трябваше да стигна.

— За лабиринта ли си дошъл тук? За игрите? — чух глас зад себе си и се обърнах.

Пред себе си видях неестествено блед мъж, като Пазителите, които се бяха появили в гатлинската библиотека преди процеса на Мариан. Имаше непроницаеми матови очи и призматични очила — от онези, които вече асоциирах с членовете на Съвета на пазителите. На кльощавото му тяло висеше черна роба. Беше облечен по същия начин като всички онези Пазители, които се канеха да осъдят Мариан — или каквото се канеха да правят, преди Макон, Джон и Лив да ги бяха спрели.

Това бяха най-смелите хора, които познавах. Не можех да ги разочаровам сега.

Не и Лена. Никого от тях.

— Тук съм заради библиотеката — отвърнах аз. — Може ли да ме упътите?

— Нали това казах. За игрите? — Той посочи плитката златисто въже около рамото си. — Аз съм служител. Тук съм, за да сме сигурни, че тези, които влизат в Съвета, ще намерят пътя си.

— А?

— Искаш да получиш достъп до Великия съвет, нали това е желанието ти?

— Точно така.

— Значи си тук за игрите. — Бледият мъж посочи към израслата гъста растителност под нас. — Ако оцелееш в лабиринта, ще стигнеш там. — Премести пръста си във въздуха, докато стигна до златните кули. — Великият съвет на пазителите.

Не исках да си проправам път през лабиринт. Всичко в отвъдния свят отдавна ми се струваше като гигантски лабиринт и копнеех само да се измъкна от него.

— Не мисля, че разбираш. Има ли някаква друга врата? Място, през което мога да мина, без да играя някакви игри?

Нямах време за това. Трябваше да намеря „Хрониките на чародейците“ и да се разкарам бързо оттук. Да се прибера у дома.

Хайде.

Той отпусна ръката си на рамото ми и аз се олюлях, опитвайки се да се задържа на крака. Мъжът бе невероятно силен — като Линк и Джон.

— Щеше да бъде прекалено лесно. Какъв смисъл би имало?

Опитах се да прикрия разочарованието си.

— Не знам. Какво ще кажеш, за да влезеш вътре, а?

Той се намръщи.

— Откъде си?

— От отвъдния свят.

— Мъртвецо, чуй ме добре. Съветът на пазителите не е като останалата част от отвъдния свят, той е неговата върховна точка. Има много имена. За скандинавците е известен като Валхала, Двореца на

воините. Може да бъде и рай, и ад^[1]. За гърците е Олимп. Колкото езици има, с които да бъде назован, толкова имена има той.

— Добре. Разбирам това. Но искам само да стигна до библиотеката. Дали мога да намеря някого, с когото да...

— Има само един път до Великия съвет — прекъсна ме мъжът.
— Пътят на воина.

Въздъгнах.

— Значи няма друг начин? Някаква врата? Може би дори Вратата на воина?

Той поклати глава.

— Няма врати към Великия съвет.

Разбира се, че нямаше да има.

— Ясно. Ами стълбище? — попитах аз бледия мъж.

Той поклати отново глава.

— А може би алея?

За мъжа разговорът бе приключен.

— Има само един път към него, почетна смърт. И има само един път навън.

— Искаш да кажеш, че мога да бъда по-мъртъв от това?

Той се усмихна любезно.

Опитах отново.

— Какво означава това, по-точно? Почетна смърт?

— Влизаш в лабиринта. Той прави каквото прави с теб. Приемаш съдбата си.

— А? А какъв е пътят навън?

Пазителят сви рамене.

— Никой не си тръгва, освен ако не решим да го пуснем да си тръгне.

Супер.

— Благодаря, предполагам...

Какво друго можех да кажа?

— Късмет, мъртвецо. Бий се и намери покой.

Кимнах.

— Да, сигурно. Надявам се.

Странният Пазител, ако бе такъв, се върна обратно на поста си. Взирах се към гигантския лабиринт и се чудех за пореден път в какво се бях забъркал и как бих могъл да се измъкна оттук.

Не би трябвало да наричат смъртта „покой“ или „мир“. Трябва да я наричат „изкачване на по-високо ниво“ например, като в компютърните игри. Изглежда, че след като бях изгубил веднъж, играта ставаше все по-трудна. И бях повече от притеснен, защото осъзнавах, че тя току-що бе започнала.

Не можех да отлагам повече. Единственият начин да мина през този лабиринт, както бе и с повечето зловещи неща, бе просто да вляза в него, било то със затворени или отворени очи.

Трябваше да намеря пътя по трудния начин.

Пътят на война, или какъвто бе там.

И да намеря покой? Това пък какво беше?

Пазачът, с когото бях говорил, ме надзираваше с поглед, докато слизах надолу по изсеченото в скалите стълбище. Слизах по-надълбоко в долината под мен, стъпалата се разширяваха и се превръщаха в каменни платформи, като между отделните камъни растеше зелен мъх, а по стените се виеше бръшлян. Когато стигнах в подножието, се озовах пред гигантска градина.

Не като градините, в които хората от Гатлин отглеждат домати и други зеленчуци. Беше по-скоро градина като градината на Едем — и нямам предвид цветарския магазин на главната улица в града ни, а истинската, онази райската.

Приличаше на сън. Защото цветовете бяха сбъркани — прекалено ярки, прекалено много. С приближаването си към нея, осъзнах къде точно се намирам.

Това беше самият лабиринт.

Редиците от жив плет бяха преплетени с толкова много цветни храсти, че в сравнение с тях градините на „Рейвнуд“ изглеждаха малки и запуснати. Колкото по-навътре вървах, толкова повече имах чувството, че не вървя, а си проправям път като през джунгла. Отмахвах клони пред лицето си, промушвах се между високи до кръста ми калинови храсти и съчки. „Копай, прасе, или умри.“^[2] Така щеше да каже Ама.

Не спирай да опитваш.

Сетих се за онзи път, когато се бях опитал да се прибера сам от Уейдърс Крийк. Бях на девет години. Мотаех се около работилницата на Ама, която не беше никаква работилница, а складът, където съхраняваше амулетите си. Тя все ме хокаше и аз ѝ казах, че си

тръгвам. „Мога да намеря пътя и сам“, така й казах. Но не намерих пътя към дома, всъщност не открих никакъв път. Вместо това навлизах все по-навътре в блатата, ужасен от пляскането на алигаторските опашки във водата.

Не се усетих, че Ама ме бе последвала, докато не паднах на колене и не се разплаках. Тогава тя излезе изпод дърветата, сложила ръце на кръста си.

— Май трябваше да пускаш трошици след себе си, за по-сигурно.

Не каза нищо друго, само ми протегна ръка.

— Щях да намеря обратния път — казах аз.

Тя кимна.

— И за миг не съм се съмнявала в това, Итън Уейт.

Но сега, докато махах мръсотията и тръните от лицето си, знаех, че Ама няма да дойде и да ме намери. Трябваше да се справя сам.

Като разораването на полето на Лилум и докарването на водата обратно в Гатлин.

Или като скока от кулата на Съмървил.

Скоро осъзнах, че се намирам в същата ситуация, както когато бях на девет години, загубен в блатото. Минавах по едни и същи пътеки отново и отново, освен ако наоколо нямаше и друг тип, носещ същия номер кецове „Конверс“ като мен. Сякаш пак се бях загубил по пътя си от Уейдърс Крийк към вкъщи.

Опитах се да се съсредоточа.

Лабиринтът е просто голям пъзел.

Подхождах грешно. Трябваше да бележа по някакъв начин пътеките, по които вече бях минавал. Имах нужда от трошиците на Ама.

Откъснах листа от най-близкия храст и ги пъхнах в джобовете си. Протегнах ръка, докато напипах стената на живия плет, и тръгнах. С дясната си ръка опипвах стената от храсти, а с лявата пусках листенца на всеки няколко крачки.

Беше като да ходиш из гигантско царевично поле. Дръж ръката си по стъблата, докато стигнеш до задънен край. После смени ръката и тръгни отново на другата страна. Всеки, който се е губил в царевично поле, може да ви каже това.

Следвах пътя отдясно, докато свърши, после смених ръцете и продължих да пускам моите „трошици“. После протегнах лявата си ръка и използвах камъчета вместо листа.

След като изминаха няколко часа — или поне така ми се струваше, стигайки от един задънен край до друг из този пъзел, като стъпвах върху същите листенца и камъчета, с които бележех пътя си, най-накрая се добрах до центъра на лабиринта, мястото, където свършваха всички пътища. Само че центърът не беше изход. Беше яма с огромни кални стени или поне ми приличаше на такова. Докато към мен настъпваха гъсти облаци от бяла мъгла, бях принуден да приема истината.

Лабиринтът изобщо не беше лабиринт.
Беше задънен край.

* * *

Отвъд мъглата и калта нямаше нищо друго освен непроходим храсталак.

Не спирай. Продължавай да вървиш.

Тръгнах напред, отблъсквайки вълните от плътна мъгла, които се притискаха към земята около мен. Тъкмо когато направих някакъв прогрес, кракът ми удари нещо дълго и твърдо. Може би пръчка или тръба. Опитах се да се придвижа наоколо по-внимателно, но мъглата ме затрудняваше и не виждах. Все едно се опитвах да гледам през очила, намазани с вазелин. С приближаването ми към центъра обаче бялата мъгла започна да се отдръпва и аз пак тръгнах.

Този път успях да видя какво има пред мен на пътя.

Не беше нито тръба, нито пръчка.

Беше човешко тяло. Част от него.

Дълго и тънко, сигурно беше кост от крак или ръка.

— По дяволите! — изругах аз. Дръпнах се назад и тя се изтъркаля, като част от човешката кожа се уви около краката ми. Вдигнах я. Край мен в пръстта бяха струпани купчини от кости, дълги и оголени от плът като онази, която държах в ръката си.

Пуснах я и отстъпих назад, препъвайки се в нещо, което помислих отначало за камък. Но беше череп. Колкото по-бързо тичах,

толкова повече се спъвах, веднъж глезенът ми попадна в извивките на нечия бедрена кост, друг път се заклеших в част от гръбнак.

Сънувах ли?

Освен всичко друго имах силното усещане за дежавю.

Чувството, че тичам към място, където вече съм бил. А в това нямаше никакъв смисъл, защото не помнех да съм се мотал сред купища кости или ями или пък да съм си правил обиколки из световите мъртвъ. Досега.

Все още.

Имах чувството, че съм бил тук, че винаги съм бил тук и няма да мога да си тръгна от това място. Сякаш всеки път, по който някога бях поемал, се намираще сред този лабиринт.

Няма друг изход освен да влезеш вътре в него. Със затворени или отворени очи.

Трябваше да продължа. Трябваше да се изправя лице в лице с това място, с тази яма, пълна с кости. Накъдето и да ме водеше. Или към *кого* и да ме водеше.

После пред мен изплува тъмна сянка и разбрах, че не съм сам. От другата страна на голото пространство пред мен имаше човек, който седеше върху нещо като кутия, поставена върху зловец хълм от човешки останки. Не — беше стол. Виждах гърба, който се издигаше над останалата част, облегалките за ръцете, които се разширяваха постепенно.

Всъщност беше трон.

Фигурата се разсмя с непоносима увереност, докато мъглата се разпръсваше и разкриваше отрупаната с трупове и опустошена от неравната битка земя. Това нямаше значение за човека на трона.

За нея.

Защото, докато мъглата се оттегляше и разкриваше средата на ямата, вече бях разпознал кой седеше на високия злокобен трон от кости. Гърбът му бе направен от счупени човешки гръбнаци. Облегалките — от изпотрошени човешки ръце. Краката му — от изкривени човешки крака.

Царицата на мъртвите и прокълнатите.

Смееше се толкова силно, че черните ѝ къдрици се виеха във въздуха като змиите на ръката на Обадайя. Най-ужасният ми кошмар.

Сарафина Дюшан.

[1] Валхала, дворецът, в който отиват загиналите викингски воители, се намира в Асгард, небесния дом на боговете. В някои от легендите е свързан с Гладсхейм („Жилище на радостта“), в който заседават боговете. В традицията на по-късното християнство Валхала се отъждествява с ада. — Б.пр. ↑

[2] Популярна фраза в американския Юг, чийто смисъл е, че трябва да разчиташ само на себе си. Идва от времената, когато са пускали домашните прасета в горите сами да си намират прехрана. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА ТРОН ОТ КОСТИ

Тъмният ѝ плащ се вееше от вятъра като сянка. Мъглата се извиваше около черните ѝ ботуши с катарамии и изчезваше в мрака, сякаш тя я привличаше към себе си. Може би наистина го правеше, все пак тя беше Катаклист — най-могъщият вид чародеец и в двете вселени.

Или поне вторият най-могъщ.

Сарафина отметна назад плаща си, като го остави да се свлече от раменете ѝ, покрай дългите ѝ черни къдрици. Кожата ми бе студена.

— Съдбата е кучка, нали така, смъртно момче? — провикна се тя от другия край на ямата с уверен и силен глас. Пълен с енергия и злина. Протегна се и стисна облегалките на трона си със своите костеливи хищни лапи.

— Няма да кажа нищо, Сарафина. Не и на теб. — Опитвах се да запазя самообладание и гласът ми да не трепери. Не бях очаквал да я видя повече в живота си, а ето я и в отвъдния ми живот смърт.

Сарафина ми направи знак, кривейки пръста си.

— Затова ли се криеш? Или все още се боиш от мен?

Пристъпих по-близо.

— Не се боя от теб.

Тя наклони глава.

— Не бих те обвинявала. Все пак аз те убих. Забих нож в гърдите ти, в топлата ти смъртна кръв.

— Трудно ми е да си спомня, беше много отдавна. Явно не си е струвало чак толкова, че да те помня — скръстих инатливо ръце. Опитвах се да бъда твърд.

Нямаше смисъл.

Тя запрати топка мъгла и влагата се уви около мен, запълвайки пространството помежду ни. Усетих, че се движа напред, безсилен, сякаш тя ме влачеше на каишка. Значи все още бе запазила силите си — дори тук.

Хубаво е да го знам.

Препънах се в част от нечовешки скелет, нещо два пъти по-голямо от мен. Преглътнах тежко. Супер. Още могъщи създания, много по-силни от едно просто момче от Гатлин, бяха намерили края си тук. Надявах се причината да не е старата ми познайница.

— Какво правиш тук, Сарафина? — Опитах се притеснението да не проличи в гласа ми. Забих крака в пръстта, за да запазя равновесие.

Сарафина се облегна назад в трона си от кости, оглеждайки ноктите на остриите си и криви хищни пръсти.

— Аз? Напоследък прекарвам повечето си време като мъртва — също като теб. О, чакай, ти беше там и го знаеш, нали? Наблюдава как дъщеря ми ме подпали и аз изгорях. Истинска сладурана. Тийнейджъри, какво да ги правиш... А ти какви ги вършиш?

Сарафина нямаше право да споменава Лена. Беше загубила това право, когато си бе тръгнала от горящата къща, оставяйки бебето си вътре. Когато се бе опитала да убие Лена, както бе убила и баща ѝ. И мен.

Исках да се хвърля към нея, но всеки инстинкт, който ми бе останал, ми казваше да не го правя.

— Ти си нищо, Сарафина. Ти си призрак.

Тя се усмихна, когато казах думата „призрак“, и загриза върха на един от дългите си черни нокти.

— Това май е общото между нас.

— Нямаме нищо общо. — Ръцете ми се свиха в юмруци. — Гади ми се от теб. Защо не се махнеш от очите ми?

Не знаех какво говоря. Не бях в положение да раздавам заповеди. Нямах оръжие. Нищо, с което да я нападам. Никакъв начин да мина покрай нея.

Умът ми препускаше бързо, но не можех да се сетя за никакво предимство — а не можех да допусна Сарафина да вземе надмощие.

Убий или ще те убият, такъв бе стилът ѝ. Дори когато изглеждаше, че би трябвало вече да сме претръпнали към нещо толкова прозаично като смъртта на смъртните.

Устните ѝ се извиха в гримаса.

— *От очите ти?*

Тя се разсмя — студен звук, от който ме побиха тръпки по гръбнака.

— Може би приятелката ти е трябвало да помисли за това, преди да ме убие. Тя е причината да съм тук. Ако не беше тази малка неблагоприятна вещица, щях да бъда в смъртния свят, вместо да съм заседнала тук в мрака, дърдорейки си с призраците на загубили се жалки смъртни хлапета.

Вече бяхме достатъчно близко и видях лицето ѝ. Не изглеждаше добре, дори за Сарафина. Роклята ѝ бе раздрана и черна, корсажът ѝ бе овъглен и накъсан на парчета. Лицето ѝ бе изцапано със сажди, а косата ѝ миришеше на дим. Сарафина се обърна към мен, очите ѝ искряха с млечнобяла матова светлина, каквато не бях виждал преди.

— Сарафина?

Отстъпих крачка назад — тъкмо когато тя ме порази с електрическа мълния, а мирисът на изгоряла плът достигна до мен побързо, отколкото смъртното ѝ тяло физически го стори. Чух налудничав писък. Видях лицето ѝ, сгърчено в нечовешка маска на смъртта. Острите ѝ зъби отиваха на кинжала, който държеше в ръката си — само на сантиметри от гърлото ми. Премигнах, отдръпнах се назад от острието, но знаех, че е прекалено късно. Нямах да успея.

Лена!

Сарафина спря рязко, сякаш ѝ попречи невидимо течение. Ръцете ѝ се пресегнаха към мен, острието ѝ трепереше от гняв.

Нещо не беше наред с нея.

Чух звука на окупи и тя падна, дръпната назад към трона си. Изпусна кинжала и дългата ѝ черна пола се разтвори. Видях окупи около глезените ѝ. Беше прикована с вериги към земята и към трона.

Тя не беше Царицата на подземния свят. Беше гневно куче, пленено в кучешката си колиба. Сарафина пицеше и удряше с юмруци по костите. Преместих се отстрани, но тя дори не ме погледна.

Сега разбрах.

Вдигнах една кост и я метнах по нея. Сарафина не реагира, преди костта да удари трона и да падне в купчината от останки в краката ѝ.

Тя се изплю към мен, тресейки се от ярост.

— Глупак!

Но аз знаех истината.

Белите ѝ очи не виждаха нищо.

Зениците ѝ се виждаха в пустотата.

Тя беше сляпа.

Може би причината бе огънят, който я бе убил в смъртния свят. Спомените нахлуха отново в мен — ужасният край на ужасния й живот. Тук тя бе толкова увредена, колкото бе и когато изгоря до смърт. Но това не бе всичко. Беше се случило и нещо друго. Дори огънят не обясняваше веригите.

— Какво е станало с очите ти?

Видях как потръпна от ужас, когато я попитах. Сарафина не бе от хората, готови да показват слабост. Бе свикнала тя да я открива в другите и да я използва.

— О, новият ми външен вид. Стара сляпа жена — като мойрите или фуриите. Какво мислиш? — Устните й се извиха, оголвайки зъбите й, и тя изръмжа.

Беше невъзможно да изпитваш съжаление към Сарафина, затова и не изпитвах такова. И все пак тя изглеждаше наранена и съкрушена.

— Каишката е готина — казах аз.

Тя се разсмя, но смехът бе по-скоро като животинско съскане. Беше се превърнала в нещо, което не приличаше на тъмен чародеец, вече не. Бе създание по-скоро като Ксавие или Речния повелител. Беше изгубила същността си — онова, с което я познавахме в нашия свят.

Опитах отново.

— Какво е станало със зрението ти? От огъня ли е?

Белите й очи пламтяха, когато тя проговори.

— Съветът на пазителите искаше да се позабавлява с мен. Ангелус е садистична свиня. Реши, че ще изравни шансовете, като ме принуди да се бия, без да виждам противниците си. Искаше да знам какво е да се почувстваш безпомощен. — Тя въздъхна и вдигна една кост. — Не че това ме забави.

И аз така си мислех.

Погледнах към купищата кости, които я обграждаха, към кръвта, просмукваща се в пръстта в краката й.

— На кого му пука? Защо се биеш? Ти си мъртва. Аз съм мъртъв. Останало ли ти е нещо, за което да се бориш? Кажете на този Ангелус да отиде и да скочи от...

— От някоя водна кула? — разсмя се Сарафина.

Но аз имах право, ако се замислеше. Имах чувството, че двамата с нея разигравахме сцена от „Терминатор“. Представях си как, ако я

убиех сега, скелетът ѝ започва да се влачи из ямата с искрящи червени очи и да ме преследва, докато ме убие още хиляда пъти.

Тя спря да се смее.

— Защо си тук? Помисли внимателно какво ще ми отговориш, Итън. — Повдигна ръка и усетих как нещо стяга гърлото ми. Отчаяно се борех да си поема дъх.

Опитах се да отстъпя назад, но беше напразно. Дори с кучешката си верижка, тя пак имаше достатъчно сили, за да направи това, което бе уж мой живот сега, ужасно мъчителен.

— Опитвам се да стигна до Съвета — казах, задявайки се аз. Мъчех се, но не успях да вдишам истински въздух.

Дали въобще дишах, или просто си въобразявах?

Както бе казала Сарафина, веднъж вече ме бе убила. Какво ѝ пречеше да го направи пак?

— Искам да намеря страницата си. Не мислиш, че искам да се мотая сред лабиринт из кости завинаги, нали?

— Никога няма да минеш покрай Ангелус. Той ще умре, но няма да те пусне близо до „Хрониките на чародейците“ — усмихна се тя, изви пръстите си и аз простенах отново. Сега сякаш стискаше с ръка дробовете ми.

— Тогава ще го убия. — Стиснах и с двете си ръце гърлото си, опитвайки се да се освободя от невидимата хватка. Лицето ми пламтеше.

— Пазителите вече знаят, че си тук. Изпратили са служител да те поведе към лабиринта. Те не искат да пропускат забавлението.

Сарафина се обърна при споменаването на Пазителите, сякаш искаше да погледне през рамо дали са там, но и двамата знаехме, че не можеше да види нищо, дори наистина да бяха зад нея. Стар навик, предполагам.

— Все пак трябва да опитам. Само така мога да се прибера у дома.

— При дъщеря ми? — Сарафина разклати веригите си с изражение на погнуса. — Никога не се отказваш, нали?

— Не.

— Това е като болест.

Тя се надигна от трона си, тропна с крака като малко, сърдито момиченце и отпусна ръката си, с която ме стискаше за гърлото.

Строполих се върху купчина от кости.

— Наистина ли мислиш, че можеш да нараниш Ангелус?

— Ще направя всичко, за да се върна при Лена. — Погледнах право в невиждащите ѝ очи. — Казах ти вече, ще го убия. Поне част от него още е смъртна. Мога да го направя.

Не знаех защо го казах по този начин. Предполагам, че исках да го знае, в случай че в нея все още имаше някаква малка частица, която мислеше за Лена. Която имаше нужда да чуе, че съм готов да направя абсолютно всичко, за да се върна при дъщеря ѝ.

И това беше истината.

За секунда Сарафина не помръдна.

— Наистина го вярваш, така ли? Очарователно. Срамота е, че трябва да умреш отново, смъртно момче. Определено ме забавляваш.

В ямата нахлу светлина, сякаш бяхме двама гладиатори, борещи се за живота си, осветени от прожектори на сцената.

— Не искам да се бия. Не и с теб, Сарафина.

Тя се усмихна мрачно.

— Ти наистина не знаеш как стават нещата, нали? Загубилият се озовава във вечния мрак. Съвсем просто е.

Звучеше почти отегчена.

— Има ли нещо по-мрачно от това?

— О, много повече е.

— Моля те. Просто трябва да се върна при Лена. При дъщеря ти. Искам тя да е щастлива. Знам, че желанието ми не означава нищо за теб и че ти никога не си искала да направиш някого щастлив, но аз искам единствено това.

— И аз искам нещо — каза Сарафина и направи жест с ръка. Мъглата се изви около нея, докато в един момент вече не беше мъгла, а нещо блестящо и живо — огнена топка. Взираше се право в мен, въпреки че не можеше да ме види. — Смъртта на Ангелус.

Сарафина започна да прави заклинание, но не можех да чуя какво казваше. От основата на трона ѝ се изстреля огън и се разпръсна във всички посоки. Приближаваше се все повече и повече, пламъците смениха цвета си — от оранжеви в сини и лилави, като подпалваха кост след кост.

Тя ги караше да растат.

— Какво правиш? — изкрещях аз. — Да не си полудяла?!

Тя се намираше точно в средата на пламъците.

— Това е битка до смърт. Абсолютното унищожение. Само един от нас може да оцелее. И колкото и да те мразя, мразя Ангелус повече. — Сарафина повдигна ръце над главата си и огънят се разрасна още повече, сякаш тя повдигаше пламъците със себе си. — Накарай го да си плати.

Плащът ѝ се подпали и косата ѝ започна да гори.

— Не можеш просто да се откажеш! — извиках аз, но не знаех дали може да ме чуе. Вече не я виждах.

Втурнах се в огъня, без да мисля, като се запрепъвах към нея сред пламъците. Не бях сигурен, че можех да я спра, дори и да го исках. Не, всъщност не го желяех.

Изборът беше между Сарафина и мен.

Лена или вечният мрак.

Каквото и да си мислех обаче, знаех, че няма значение. Нямах да седя тук и да гледам как някой умира, окован като куче. Дори и Сарафина.

Не беше заради нея. А заради мен самия.

Посегнах към оковите на глезените ѝ, като удрях по желязото в основата на трона с кост.

— Трябва да се махнем оттук!

Огънят вече ме бе обградил отвсякъде, когато чух писъка. Звукът се понесе през голата пръст и се надигна във въздуха над ямата. Приличаше на умиращо диво животно. За секунда ми се стори, че видях в далечината златните кули на Отвъдното съдилище да премигват при звука на гласа ѝ. Горящото тяло на Сарафина се изви в дъга, гърчейки се от болка, и започна да се разпада на малки парчета изгоряла кожа и кости. Нямах какво да сторя, докато пламъците я поглъщаха. Исках да затворя очи или да се махна. Но знаех, че някой трябва да остане и да понесе гледката на последните ѝ мигове. Не исках тя да умира сама.

След няколко минути, които ми се сториха часове, стоях там и се вирах в студената бяла пепел — последните частици, останали от някога най-могъщата чародейка и в двата свята.

Огънят плъзна по ръцете ми. Аз бях следващият.

Опитах се да си представя Лена за последен път, но не можех да мисля. Болката бе непоносима. Знаех, че ще припадна. Това беше.

Затворих очи...

Когато ги отворих, ямата бе изчезнала и аз стоях пред двойна врата в тих коридор, в сграда, приличаща на замък.

Нямаше болка.

Нямаше я и Сарафина.

Нямаше огън.

Изтощен, изтрих пепелта от очите си и подритнах топката, която се търкаляше до дървения праг. Беше свършено. Нямаше кости под краката ми, само мраморни плочки. Опитах се да се съсредоточа върху вратата. Беше ми позната. Бях виждал всичко това и преди.

Чувството бе дори по-силно от онова, което изпитах, когато видях Сарафина да пристъпва към мен.

Къде ли е тя сега? Къде ли е душата ѝ?

Не исках да мисля за това. Затворих очи и оставих сълзите ми да си текат. Струваше ми се невъзможно да заплача за нея. Тя беше зло чудовище и никой не би трябвало да я съжалява.

Значи и аз не изпитвах жал.

Поне това си казвах, докато най-накрая спрях да треперя и се стегнах отново.

Пътищата в живота ми се появяваха повторно пред мен, сякаш вселената ме принуждаваше да правя своя избор отново и отново. Стоях пред врата, която не можех да сбъркам и която водеше към всички други врати, към всички други места и времена.

Не знаех дали имам достатъчно сили, за да продължа, но знаех, че нямам куража да се откажа. Посегнах и докоснах резбованото дърво на древната чародейска врата.

Temporis porta.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ПЪТЯТ НА ВОДАЧА

Поех си дълбоко дъх и се опитах да оставя силата на *Вратата на времето* да се влее в мен. Имах нужда да почувствам нещо друго освен шок и ужас, но двете крила на вратата изглеждаха като обикновени дървени порти, въпреки че бяха на поне хиляда години и с резбовани по рамката надписи на още по-древния, изгубен чародейски език — наядския.

Притиснах пръстите си до дървото. Имах чувството, че в този свят кръвта на Сарафина е по ръцете ми, както моята кръв бе по нейните в предишния. Нямах значение, че се бях опитал да я спра. Тя се бе пожертвала, за да имам шанс да стигна до Отвъдното съдилище, макар да го стори единствено движена от омразата.

Сарафина ми бе дала шанс да се върна у дома при хората, които обичах.

Трябваше да продължа. Както бе казал служителят при Портите, имаше само един начин да стигна до мястото, където трябваше да отида — пътят на воина. Може би затова се чувствах толкова ужасно.

Опитах се да не мисля за другото. За това, че душата на Сарафина бе пленена завинаги във вечния мрак. Беше ми трудно да си го представя.

Отстъпих назад от широките дървени врати на *Temporis porta*. Бяха абсолютно същите като онзи вход, който открих в чародейските тунели под Гатлин. Онзи, който ме отведе в залата на Съвета на пазителите първия път. Дърво от офика, резбовано с чародейски кръгове. Поставих дланите си на грубата повърхност на вратата. Както ставаше винаги, тя поддаде под натиска ми — аз бях Водача и това бе пътят ми. Тази врата щеше да се отвори за мен в този свят така, както се отваряше и в другия.

Щеше да ми покаже посоката.

Натиснах по-силно.

Двете крила на вратата се открянаха и аз пристъпих напред.

* * *

Толкова много неща не осъзнавах, когато бях жив, толкова много неща, които приемах за даденост. Животът ми не ми се струваше ценен, когато го имах.

Но тук се борех през планини от кости, пресичах реки, пълзях в планински тунели, молах се и се пазарях, сключвах сделки от един свят в друг, за да стигна до тази врата и тази стая.

Сега само трябваше да открия библиотеката.

Една страница в една книга.

Една страница в „Хрониките на чародейците“ и мога да се прибера у дома.

Близостта на целта ми се завихри във въздуха край мен. Бях изпитвал това чувство само веднъж, на Голямата бариера — друг шев между световите. И тогава, също както сега, усетих как силата, магията пращи във въздуха... Намирах се на място, където можеха да се случат велики неща. И те наистина се случваха.

Има някои стаи, които могат да променят света.

Световите.

Тази стая бе една от тях, с тежките си завеси, прашни портрети, тъмен под и врати от офиково дърво. Място, където всичко и всички бяха подлагани на оценка и наказание.

Сарафина ми бе обещала, че Ангелус ще дойде за мен — че на практика той самият ме бе довел тук. Нямаше смисъл да се опитвам да се скрия. Вероятно именно Ангелус бе причината да бъда осъден на смърт.

Дори да имаше начин да го заобиколя, начин да стигна до библиотеката и „Хрониките на чародейците“, още не го бях открил. Надявах се някак си да го намеря или идеята сама да ме осени, както бе ставало много пъти в миналото, когато бъдещето ми бе заложено на карта.

Единственият въпрос бе дали Ангелус щеше да дойде пръв при мен?

Реших да се опитам да намеря библиотеката, преди Пазителят да ме открие.

Щеше да бъде добър план, ако бе проработил. Едва бях прекосил стаята, когато ги видях.

Пазителите от Съвета — мъжът с пясъчния часовник, жената албинос и Ангелус. Появиха се пред мен. Робите им се виеха свободно покрай телата им, диплеха се в краката им и те едва се движеха. Дори не можех да кажа дали дишаха.

— *Puer mortal is. Is qai, unus, duplex est. Is qui mundo, qui fuit, finem attulit.*

Когато единият проговори, устните на всички се задвижиха едновременно, сякаш бяха един и същи човек, или поне бяха управлявани от един мозък. Бях забравил тази гледка.

Не казах нищо, не помръднах.

Те се спогледаха и проговориха отново.

— Смъртно момче, Единият, който е двама. Този, който сложи край на света, който беше.

— Като го казвате по този начин, звучи доста зловещо — измърморих аз. Не беше латински, но само това успях да измисля.

Те не отговориха. Чух шепот на други гласове около себе си и се обърнах — стаята внезапно се бе напълнила с хора. Потърсих издайническите татуировки и златните очи на тъмни чародейци, но бях прекалено дезориентиран, за да забележа нещо освен трите фигури с роби, които стояха пред мен.

— Дете на Лила Евърс Уейт, загиналия Пазител на Гатлин.

Хоровият глас изпълни голямата зала като някакъв вид тромпет.

Напомни ми за оркестъра на госпожица Спайдър от гимназията, само че не толкова разстроен.

— Да, аз съм, от плът и кръв. — Замислих се и свих рамене. — Е, не чак толкова.

— Ти премина през лабиринта и победи Катаклиста. Мнозина са опитвали. Само ти успя... — Последва сумтене, пауза, сякаш Пазителите не знаеха какво да кажат. — ... да победиш.

Имах чувството, че едва се насилиха да изрекат думата.

— Не беше точно така. Тя по-скоро се победи сама. — Погледнах навъсено стоящия в средата Ангелус. Искях и той да ме погледне. Искях той да знае, че аз знаех какво бе причинил на Сарафина. Как бе оковал чародеец като куче към трон от кости. Каква извратена игра беше това?

Но Ангелус не трепна.

Пристъпих към него.

— Или по-скоро ти я победи, Ангелус. Поне това каза Сарафина. Че си се наслаждавал да я изтезаваш. — Огледах се из залата. — Това ли вършат Пазителите тук? Защото там, откъдето идвам, те правят различни неща. У дома те са добри хора, които следят за правилното и погрешното, за доброто и злото и разни подобни. Като майка ми.

Огледах пак тълпата зад себе си.

— Струва ми се, че доста сте объркали тук, хора.

Тримата се обадиха пак в унисон.

— Това не е твоя работа. *Victori spolia sunt*. Трофеите са за победителя. Дългът бе платен.

— Като стана дума... — Исках да знам дали това бе начинът да се върна в Гатлин.

Ангелус вдигна ръка и ме накара да замълча.

— В замяна ти спечели достъп до този Съвет. Чрез пътя на воина. Ще бъдеш похвален.

Тълпата се умълча, което ме накара да се почувствам не толкова похвален. Май по-скоро щяха да ме съдят. Или просто бях свикнал тук да се случват такива неща.

Огледах се.

— Не звучиш особено въодушевено.

Хората в тълпата отново започнаха да си шушукат нещо. Тримата от Съвета се взираха в мен. Поне така мислех, че правеха. Не можех да видя очите им през странните изсечени призматични очила с извитите жички от злато, сребро и мед, които ги крепяха.

Опитах отново.

— Под „трофей“ си представях по-скоро нещо като прибиране у дома. В Гатлин? Сделката не беше ли такава? Единият от нас отива във вечния мрак, а другия го пускате да си отиде?

Тълпата се разшумя и настана хаос.

Ангелус пристъпи напред.

— Достатъчно!

Залата притихна.

Този път той проговори сам. Останалите Пазители ме погледнаха, но не казаха нищо.

— Сделката бе само за Катаклиста. Не сме сключвали подобен договор със смъртен. Никога няма да върнем смъртен към неговото предишно съществуване.

Спомних си миналото на Ама, което се разкриваше пред мен чрез черния камък, намиращ се все още в джоба ми. Сула я бе предупредила, че Ангелус мрази смъртните. Той никога нямаше да ми позволи да си тръгна.

— Ами ако смъртният изобщо не е трябвало да бъде тук?

Очите на Ангелус се разшириха.

— Искам страницата си.

Този път тълпата ахна.

— Написаното в „Хрониките“ е закон. Страниците не могат да се махат — изсъска Ангелус.

— Но можеш да пренаписваш каквото си поискаш, така ли? — Не можах да сдържа гнева в гласа си. Той ми бе отнел всичко. Колко живота още бе унищожил и защо? Защото не можеше да бъде чародеец?

— Ти си този, които е двама. Съдбата ти бе да бъдеш наказан. Не биваше да забъркваш Лилум в дела, които не е било писано тя да решава.

— Чакай. Какво общо има Лилиан Инглиш... искам да кажа, Лилум — с всичко това?

Моята учителка по английски, чието тяло бе обладано от най-могъщото създание в демонския свят, ми бе казала какво да направя, за да възстановя Общия ред.

Затова ли той ме наказваше? Защото бях объркал плановете му с Ейбрахам? Унищожаването на смъртната раса? Да използва чародейците като лабораторни мишки?

Винаги бях вярвал, че когато Лена и Ама ме върнаха обратно от смъртта с „Книгата на луните“, бяха задвижили нещо, което не можеше да бъде спряно. То бе започнало да разплита плетката на вселената и да дълбае дупка в нея и затова трябваше да скоча от водната кула — за да поправа стореното.

Ами ако бях разбрал всичко погрешно?

Ако това, което е трябвало да се случи, е било разплитането? Ако оправянето е било престъплението?

Всичко вече ми беше ясно. Сякаш преди е било обвито в мрак и после слънцето бе изгряло. Някои моменти в живота са такива. Вече знаех истината.

Трябвало е да падна. Светът, който познавахме, е трябвало да свърши.

Не ставаше въпрос за спасението на смъртните. Те бяха проблемът.

Лилум не е трябвало да ми помага и аз не е трябвало да скачам.

Писано е било тя да ме осъди, а аз да се предам. Ангелус бе заложил на погрешния отбор.

Из залата отекна силен звук, когато големите порти в далечния край се отвориха, разкривайки в далечината една дребна фигура, застанала между крилата на вратата.

Като стана дума за погрешния отбор — не бих направил този облог, дори да имах хиляда живота.

За Ангелус и останалите Пазители гостът бе дори по-неочакван. Щом доближи, той се усмихна широко; поне си мисля, че това бе усмивка. При Ксавие винаги бе трудно да се каже.

— Здрравей. — Ксавие се огледа из притихналата зала. Гласът му го предаде и заглъхна. Опита отново. — Здравей, приятелю.

Беше толкова тихо, че можеше да се чуе, ако някое от скъпоценните му копчета паднеше на пода.

Единственият, който не остана тих, бе Ангелус.

— Как можеш да показваш тук обезобразеното си лице, Ксавие? Ако все още нещо е останало от Ксавие, чудовище.

Кожените криле на Пазача потрепнаха и се свиха. Ангелус изглеждаше още по-гневен.

— Защо се намесваш в това? Съдбата ти не е обвързана с тази на Водача. Ти имаш своя присъда, която трябва да излежиш. Не е нужно да поемаш битките на мъртвия смъртен като свои.

— Прекалено късно е за това, Ангелус — каза той.

— Защо?

— Защото той плати за пътя си и аз приех цената. Защото... — Ксавие замълча и заговори бавно, сякаш искаше да намести правилно думите в главата си. — ... е мой приятел, а аз нямам други.

— Той не е твой приятел — изсъска Ангелус. — Ти си прекалено безмозъчен, за да имаш приятели. Без мозък и без сърце. Интересуват

те единствено безполезните ти боклуци, изгубените ти дрънкулки.

Ангелус звучеше притеснен и ядосан. Запитах се защо го интересуваше какво мисли или прави Ксавие.

Какво ги свързваше?

Сигурно тук имаше някаква история, но не желаех да слушам за нищо, което включваше Ангелус и неговите любимци или престъпленията, които навярно бяха извършили. Отвъдното съдилище бе най-близкото, което можех да сравня с ада в истинския живот — поне в моя истински отвъден живот.

— Ти не знаеш нищо за мен — каза бавно Ксавие. Изкривеното му лице бе по-безизразно от обикновено. — Аз самият не знам много неща.

— Ти си глупак — отвърна Ангелус. — Това го знам.

— Аз съм приятел. Притежавам две хиляди различни копчета, осемстотин ключа и само един приятел. Не знам дали можеш да го разбереш. Преди не съм бил такъв. — Ксавие изглеждаше горд от себе си. — Но сега ще бъда.

Аз също се гордеех с него.

Ангелус се намръщи.

— Ще жертваш душата си за приятеля си?

— Нима приятелят е нещо различно от душата, Ангелус?

Пазителят на съвета не каза нищо. Ксавие наклони отново глава.

— Щеше ли да го знаеш, ако бе така?

Ангелус не отговори, но не беше нужно. Всички знаехме отговора.

— Какво правиш тук тогава? *Mortalis comes* — пристъпи към Ксавие той и човекът прилеп направи крачка назад. — Приятелю на смъртния — излая гневно Пазителят.

Устоях на порива да се впусна между тях с надеждата, че Ксавие няма да се уплаши и да избяга. Заради двама ни.

— Искаш да унищожис този смъртен, така ли? — преглътна тежко Ксавие.

— Да — отвърна Ангелус.

— Искаш да унищожис цялата човешка раса.

Това не беше въпрос.

— Разбира се. Като при всяка зараза, крайната цел е унищожението ѝ.

Въпреки че го очаквах, отговорът на Ангелус ме смая.

— Ти... какво?

Ксавие ме погледна, сякаш искаше да ме накара да си затворя устата.

— Не е тайна. Смъртните винаги са дразнели свръхестествените раси. Това не е нова идея.

— Искаше ми се да беше — изпъшках отчаяно аз. Знаех, че Ейбрахам искаше да заличи смъртната раса. Ако Ангелус работеше с него, целта им очевидно наистина бе една и съща.

— И междувременно търсиш забавление? — Ксавие погледна Ангелус.

Пазителят хвърли отвратен поглед към кожените криле на Ксавие.

— Търся решения.

— За положението със смъртните?

Ангелус се усмихна, мрачно и без никаква радост.

— Както казах, за смъртната зараза.

Прилоша ми, но Ксавие само въздъхна.

— Наричай го както искаш. Предлагам предизвикателство.

— Какво? — възкликнах аз. Определено не ми хареса това, което чух.

— Предизвикателство.

Ангелус погледна бившия си колега със съмнение.

— Смъртният победи мрачната царица и това е единственото предизвикателство, с което ще се сблъска днес.

Подразних се отново.

— Казах ти. Не съм убил Сарафина. Тя се победи сама.

— Семантика — тросна се Ангелус.

Ксавие попита пак:

— Значи не желаеш да поставиш предизвикателство пред смъртния?

Сред тълпата се надигна врява и от изражението на Ангелус личеше, че му се иска да разкъса Ксавие на парчета. Явно другарчетата му биха предпочели да има още забавления и не харесваха отстъплението на водача си.

— Тишина!

Шумът спря незабавно.

— Не се боя от никой смъртен!

— Тогава ето моето предложение. — Ксавие се опитваше да овладее гласа си, но личеше, че е ужасен. — Смъртният ще се изправи срещу теб в Съдилището и ще се опита да вземе своята страница. Ти ще се опиташ да го спреш. Ако той успее, ще му позволиш да постъпи с нея, както пожелае. Ако му попречиш да вземе страницата си, ти ще можеш да направиш с нея каквото пожелаеш.

— Какво? — ахнах аз. Ксавие предлагаше да се изправя срещу Ангелус. Шансовете ми в този сценарий не бяха особено добри.

Ангелус осъзнаваше, че всички очи са вперени в него, докато тълпата и другите членове на Съвета очакват отговора му.

— Интересно.

Искаше ми се да изхвърча като светкавица от залата.

— Изобщо не е интересно. Дори не знам за какво говорите.

Ангелус се наведе към мен с искрящи очи.

— Нека ти обясня какво означава за теб. Цял живот в робство или просто унищожение на безценната ти душа. За мен няма голямо значение. Ще реша на момента. Когато реша.

— Не съм сигурен... — Някак си не си падах по избора, който ми се даваше.

Ксавие постави едната си полуръка-полукрило на рамото ми.

— Нямах избор. Това е единствената ти възможност да се прибереш у дома при момичето с къдриците. — Обърна се към Ангелус и вдигна ръка. — Имаме ли сделка?

Ангелус се загледа с погнуса в ръката на Ксавие, сякаш тя можеше да му прехвърли заразата си по въздуха.

— Имаме сделка.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА „ХРОНИКИТЕ НА ЧАРОДЕЙЦИТЕ“

Ангелус направо излетя от залата, а другите Пазители го последваха. Издишах шумно дъха си, който досега бях сдържал.

— Къде отидоха?

— Трябва да ти дадат шанс за успех, иначе ще бъдат сметнати за несправедливи.

— Ще бъдат сметнати за несправедливи? — Той сериозно ли говореше. — Случвало ли се е и преди нещо подобно?

— Съветът е страховит. Никой не оспорва решенията им — каза Ксавие. — Но освен това са и горди. Особено Ангелус. Той иска последователите му да вярват, че наистина ти дава шанс за спасение.

— А не го ли прави?

— Всичко зависи от теб. — Ксавие се обърна към мен с изражение, което приличаше на тъга по това, което бе останало от човешкото му лице. — Аз не мога да ти помогна. Не и оттук нататък, приятелю.

— За какво говориш?

— Не мога да отида там. Не мога... Не и в Стаята на хрониките.

Разбира се. Стаята, в която се намираше книгата. Сигурно бе наблизил. Погледнах към редицата врати, намиращи се от едната страна на залата. Коя ли от тях водеше до края на моето пътуване — или до смъртта на душата ми?

— Не можеш да се върнеш там? А аз мога ли да отида? Направо ми изкарваш акъла — снижих глас аз. — Ти току-що се пребори с Ангелус. Сключи сделка с дявола. Ти си моят герой.

— Не съм герой, аз съм твой приятел.

Ксавие не можеше да отиде там. Кой би го винил? Сигурно Стаята на хрониките беше като къща на ужасите за него. А и вече се бе изложил на достатъчно опасности.

— Благодаря ти, Ксавие. Ти си страхотен приятел. Един от най-добрите — усмихнах му се аз.

Той ме погледна сериозно.

— Това е твоето пътуване, мъртвецо. Единствено твоето. Не мога да отида по-надалече. — Той сложи ръка на рамото ми и ме притисна силно.

— Защо винаги трябва да върша всичко сам?

В мига, в който го казах, знаех, че не е вярно.

Великите ме бяха изпратили по пътя ми.

Леля Пру направи всичко, за да успее да получи втори шанс.

Обадайя ми каза това, което ми бе нужно да знам.

Майка ми ме окуражи да го направя и ми даде силата си.

Ама ме търсеше и ми повярва, когато се свързах с нея.

Лена ми изпрати „Книгата на луните“ от другия край на вселената, макар това да изглеждаше абсолютно невъзможно.

Леля Мариан, Макон, Линк, Джон и Лив — всички те бяха до Лена, когато аз не можех да бъда.

Дори Речният повелител и Ксавие ми бяха помогнали да продължа напред, когато се отчайвах и бях на път да се предам.

Никога не съм бил сам. Дори за минута.

Може и да бях Водач, но пътуването ми бе пълно с хора, които ме обичаха. Те бяха моите водачи, единственият ми път.

Можех да го направя.

Трябваше.

— Разбирам — казах аз. — Благодаря ти, Ксавие. За всичко.

Той кимна.

— Ще се видим отново, Итън. Ще те видя следващия път, когато прекосиш реката.

— Надявам се да не трябва да чакаме много дълго време.

— И аз се надявам, приятелю. Повече заради теб, отколкото заради мен. — Очите му сякаш присветнаха за миг. — Имам достатъчно неща за подреждане и броене, докато се върнеш.

Не казах нито дума повече, докато той се плъзваше в сенките обратно към света, където нищо никога не се случваше и дните бяха същите като нощите.

Надявах се, че ще ме запомни.

* * *

Докосвах с ръка една по една вратите пред себе си. Някои бяха студени като лед. При някои не усещах нищо, просто дърво. Само една запулсира под пръстите ми. Само една сякаш пареше, когато я докоснах.

Знаех, че е правилната врата още преди да видя издайническите чародейски кръгове, издълбани в офиковото дърво — също като при *Temporis porta*.

Това бе входът към сърцето на Отвъдното съдилище. Мястото, до което всеки син на Лила Джейн Евърс Уейт инстинктивно би намерил път, независимо дали бе Водач или не.

Библиотеката.

Преминах през масивните дървени криле на вратата, намираща се точно срещу *Temporis porta*. Знаех, че ми предстои най-опасната част от пътуването ми. Ангелус щеше да ме очаква.

Вратата беше само началото. В мига, в който стъпих във вътрешната стая, се озовах в помещение, което бе като вътрешността на калейдоскоп и се отразяваше във всички посоки. Ако това беше библиотека, бе най-странната, която някога бях виждал.

Ронещите се камъни под краката ми, неравните стени на пещерата, таванът и подът, от които растяха сталактити и сталагмити, докато стаята се въртеше около себе си — всички като че ли бяха направени от някакъв вид прозрачни скъпоценни камъни, изсечени в хиляди невъзможни фасети и отразяващи светлината във всяка посока. Струваше ми се, че се намирам в една от единайсетте кутии за бижута от колекцията на Ксавие.

Само че усещането не беше толкова клаустрофобично. Малък отвор в тавана пропускаше достатъчно естествена светлина, за да придава на помещението мъждиво сияние. Ефектът ми напомни за морската пещера, в която за първи път бяхме срещнали Ейбрахам Рейвънуд в нощта на Седемнайсетата луна на Лена. В средата имаше езеро с размера на плувен басейн. Млечнобялата вода в него бълбукаше и се пенеше, сякаш под повърхността имаше огън, който я подгръвяше. Такъв беше и цветът на невиждащите очи на Сарафина, преди тя да умре...

Потръпнах. Сега не можех да мисля за нея. Трябваше да се съсредоточа върху това как да оцелея при срещата с Ангелус. Как да го

победа. Поех си дълбоко дъх и се опитах да помисля за положението си. С какво си имах работа?

Загледах се в бълбукащата бяла течност. В средата на езерото, над водата, се издигаше малка суша като островче. А в средата на острова имаше пиедестал.

На пиедестала бе поставена книга, заобиколена от трептящи със странни зелени и златисти пламъци свещи.

Книгата.

Не беше необходимо някой да ми казва коя беше или какво правеше тук. Нито защо една цяла библиотека бе посветена на нея и бе обградена от ров с вода.

Знаех отлично защо тя беше тук и защо аз бях тук.

Това беше единствената част от цялото това пътуване, която разбирах напълно.

Единственото нещо, което ми беше свършено ясно от мига, в който Обадайя ми каза истината за станалото с мен. Това бяха „Хрониките на чародейците“ и аз бях тук да унищожа моята страница. Онази, която ме бе убила. И трябваше да го направя, преди Ангелус да ме спре.

Все пак бях научил какво е да си Водач, как да намеря пътя си — и това ме бе довело до тук. Нямаше начин да си тръгна, нямаше други пътища за откриване.

Бях стигнал до края.

Всичко, което исках, бе да се прибера у дома.

Но първо трябваше да стигна до острова, до пиедестала и до „Хрониките на чародейците“. Трябваше да направя това, за което бях дошъл.

Вик от другия край на странната зала ме стресна.

— Смъртно момче. Ако си тръгнеш сега, ще ти оставя душата ти. Какво ще кажеш за това предизвикателство? — Ангелус се появи на отсрещния бряг на езерото. Запитах се как ли бе стигнал до там и ми се прииска да има поне толкова много начини да изляза от тази стая, колкото и за влизането в нея.

Да има поне толкова пътища, водещи към дома. Повече от един.

— Душата ми? Не, няма да го направиш.

Застанал на ръба на езерото, ритнах камъче в бълбукащата вода и се загледах как потъва. Не бях глупак. Никога нямаше да ме пусне да

си тръгна. Щях да свърша като Ксавие или Сарафина. Черни криле или бели очи — нямаше да има разлика. В крайна сметка всички бяхме оковани от неговите вериги, независимо дали ги виждахме или не.

Ангелус се усмихна.

— Не? Предполагам, че е така... — Той махна с ръка и поне дузина камъни се издигнаха във въздуха около него, пламнаха един след друг от само себе си, лумвайки с изненадваща точност. Закрих лицето си с ръце, когато един камък прелетя край мен.

— Много зряло. Какво ще направиш сега? Ще ме завържеш и ще ме забучиш като плашило на старото ти гробище? Ослепен и окован като животно?

— Не се ласкай. Не се нуждая от смъртен домашен любимец. — Той изви пръста си и водата започна да се завихря във водовъртеж. — Ще те унищожа. Така ще е по-лесно за всички ни. Въпреки че не е чак толкова голямо предизвикателство.

— Защо измъчваше Сарафина? Тя не беше смъртна. Защо си го направил? — извиках аз.

Трябваше да знам. Имах чувството, че по някакъв начин съдбите ни бяха свързани заедно — моята, на Сарафина, на Ксавие и на всички други смъртни и чародейци, които Ангелус бе унищожил.

Какво му бяха сторили?

— Сарафина? Така ли се казваше? Почти бях забравил — разсмя се Ангелус. — Да не очакваш да се торозя с всеки тъмен чародеец, който свършва тук?

Водата закипя мощно. Наведох се и докоснах повърхността ѝ — беше леденостудена и някак лигава. Не исках да плувам в нея, но не знаех дали има друг начин да стигна до острова.

Погледнах към Ангелус. Нямах идея какво щеше да бъде предизвикателството, но мислех, че ще е по-добре той да продължи да говори, докато ми хрумнеше нещо полезно.

— Всеки тъмен чародеец ли ослепяваш и го принуждаваш да се бие до смърт за спасяването на душата си?

Сведох очи отново към водата. Там, където я бях докоснал, се бяха появили вълнички, после повърхността се прочисти и успокои.

Ангелус скръсти ръце на гърдите си и се усмихна.

Пъхнах отново ръка във водата и я задържах, докато прозрачното течение се разпростираше из езерцето, въпреки че ръката ми изтръпна.

Сега вече виждах какво има под млечната повърхност. Трупове. Също като в реката.

Носеха се с обърнати нагоре лица, зелените им коси и сините им устни приличаха на маски върху разплутите им мъртви тела.

Също като мен, помислих си аз. Така изглеждам тук, в този момент.

Някъде — където все още имам тяло.

Чух, че Ангелус се разсмя. Но едва го чувах, едва успявах да мисля. Повръщаше ми се.

Отдръпнах се от водата. Знаех, че се опитва да ме изплаши и реших да не поглеждам отново към гладката водна повърхност.

Мисли за Лена. Вземи тази страница и се прибери у дома.

Ангелус ме наблюдаваше и се разсмя още по-силно. Провикна се към мен, сякаш бях малко дете.

— Не се бой. Последната ти смърт не е задължително да е такава. Сарафина се провали в поверената ѝ задача.

— Значи все пак знаеш името ѝ — иронично казах аз.

Той ме погледна.

— Знам, че ме провали.

— Теб и Ейбрахам?

Ангелус се намръщи.

— Поздравления. Виждам, че си си пъхал носа в дела, които не са твоя работа. Което означава, че не си по-умен от първия Итън Уейт, който посети Отвъдното съдилище. И нямаш по-голям шанс да видиш любимата си от чародейците Дюшан, отколкото имаше и той.

Вцепених се. Разбира се. Итън Картър Уейт е бил тук. Женевиев ми бе казала. Не исках да питам, но се налагаше.

— Какво му стори?

— А ти как мислиш? — Садистична усмивка се появи на лицето на Ангелус. — Той се опита да вземе нещо, което не беше негово.

— Страницата му?

С всеки мой въпрос Пазителят изглеждаше по-доволен. Личеше, че се наслаждава на ставащото.

— Не. На Женевиев — момичето Дюшан, което обичаше. Искаше да вдигне проклятието, което лежи върху нея и всички деца от рода им, които щяха да дойдат след нея. Вместо това загуби жалката си душа.

Ангелус погледна към бълбукащата вода. Кимна и едно тяло се издигна на повърхността. Празни очи, които ужасно много приличаха на моите, се впериха в мен.

— Изглежда ли ти познат, смъртно момче?

Познавах това лице. Щях да го позная навсякъде. Беше моето. Всъщност неговото.

Итън Картър Уейт все още носеше войнишката униформа, в която бе умрял.

Сърцето ми спря да бие. Женевиер никога нямаше да го види отново, нито в този, нито в някой друг свят. Той бе умрял два пъти, също като мен. Но никога нямаше да се върне у дома. Беше се опитал да спаси момичето, което обича, и Сарафина, и Ридли, и Лена, и всички други чародейци от рода Дюшан. И се бе провалил.

Това нямаше как да ме накара да се почувствам добре. Не и на мястото, където се намирах. Особено след като и аз бях оставил зад себе си едно чародейско момиче, също като моя предшественик.

— Ти също ще се провалиш — отекнаха думите на Ангелус из пещерата.

Което означаваше, че той ми четеше мислите. Но това изобщо не ме изненада след всичко станало тук. Знаех какво трябваше да направя.

Изпразних ума си, доколкото можех, като си представих старото бейзболно игрище, на което някога играехме с Линк. Спомних си как Линк хвърляше топката в деветия ининг, докато аз стоях на плочата на батсмана. Опитах се да си представя бащата. Кой беше? Ърл Пети, дъвчещ дъвка, след като треньорът му забрани да дъвче тютюн?

Мъчех се да задържа мислите си върху играта, докато очите ми правеха нещо съвсем различно.

Хайде, Ърл. Разбий ги.

Погледнах към пиедестала, после към плуващите в краката ми тела. Още трупове се издигаха на повърхността, блъскайки се един в друг като сардини в консерва. Скоро щяха да бъдат толкова близо, че изобщо нямаше да виждам водата.

Ако изчаках, може би бих могъл да стъпя по тях и така да мина до...

Спри! Мисли за играта!

Но беше прекалено късно.

— Не бих опитал. — Ангелус ме наблюдаваше от другия край на езерото. — Никой смъртен не може да оцелее в тази вода. Трябва ти мост, за да прекосиш, а както можеш да видиш, той е преместен. Мерки за сигурност.

Той повдигна ръка, извивайки въздуха в течение, което се понесе мощно по водата. Трябваше да се стегна с всичка сила, за да се задържа на крака.

— Не ще успееш да вземеш страницата си. Ще загинеш със същата позорна смърт като своя предшественик. Смъртта, която заслужават всички смъртни.

— Защо аз, защо той? Защо който и да е от нас? Какво сме ти сторили, Ангелус? — провикнах се към него, издигайки глас над вятъра.

— Вие сте по-низши, родени сте без даровете на свръхестествените създания. И въпреки това сте ни принудили да се крием, докато изпълвате градовете и училищата си с деца, които ще израснат и няма да направят нищо стойностно с живота си, само ще заемат пространство. Превърнахте света ни в наш затвор — изсъска той и изви отново ръце, а въздухът край него се издигна в плътно торнадо. — Това е абсурдно. Все едно да строиш град за гризачи.

Изчаках, опитвайки се да си представя онази тъпа бейзболна игра — Ърл се привежда, бухалката се издига — докато думите се оформиха в главата ми и аз ги изрекох.

— Но ти си роден смъртен. Това какъв те прави?

Очите му се разшириха, лицето му бе маска на чистия гняв.

— Какво каза?

— Чу ме.

Насочих мислите си към видението, което бях видял, помъчих се да си спомня лицата, думите. Ксавие, когато е бил все още само чародеец. Ангелус, когато още е бил само човек.

Вятърът се усили и аз се препънах напред, кракът ми се плъзна в езерото, пълно с тела. Положих усилия да се задържа на крака и да не се подхлъзна вътре.

Лицето на Ангелус бе още по-бледо от преди.

— Ти не знаеш нищо? Виж какво пожертва — и защо? За да спасиш един град, пълен с жалки смъртни?

Затворих очи и оставих думите ми да стигнат до него.

Знам, че си роден смъртен. Всички тези опити не могат да го променят. Знам тайната ти.

Очите му направо щяха да изскоча от орбитите си, омразата струеше от него с пълна сила.

— Не съм смъртен! Никога не съм бил и никога няма да бъда!

Знам тайната ти.

Вятърът полудя, камъните се издигнаха във въздуха — този път още по-яростно. Опитах се да защитя лицето и главата си, докато те ме обстрелваха и се удряха в стената зад мен. Струйка кръв потече по бузата ми.

— Ще те разкъсам на парчета, Водачо!

Надвиках грохота.

— Може и да имаш сили, Ангелус, но дълбоко в себе си си същият като мен.

Не можеш да владееш тъмните сили като Сарафина или Ейбрахам, нито да пътуваш в пространството като инкубус. Ти също не можеш да прекосиш тази вода — не повече, отколкото аз бих могъл.

— Не съм смъртен! — извика той.

Не можеш да прекосиш езерото.

— Лъжеш!

Докажи го.

Имаше една секунда, една ужасна секунда, в която Ангелус и аз се взирахме един в друг от двата края на езерото.

После, без да каже нито дума, Ангелус се издигна във въздуха и се понесе над трупове във водата — сякаш не можеше да се сдържи нито миг повече, толкова отчаяно искаше да ми покаже, че е по-добър от мен.

По-добър от смъртен.

По-добър от всеки друг, опитал някога да ходи по вода.

Бях прав.

Гниещите тела бяха толкова наблъскани едно до друго, че той можеше да стъпва по тях. Докато те не започнаха да се движат и към него се протегнаха ръце, стотици подпухнали ръце, надигащи се от водата. Това не беше като реката, която бях прекосил на идване.

Това езеро беше живо.

Една от ръцете се впи във врата му и го повлече надолу.

— Не!

Потръпнах при звука на отекващия в стените му глас. Телата разкъсваха отчаяно робата му, дърпайки го към бездната от пустота и нещастие. Същите души, които той бе изтезавал, сега го давеха.

Погледите ни се срещнаха.

— Помогни ми!

Защо да го правя?

Всъщност нямаше какво да направя, дори да го исках. Знаех, че трупове ще да повлекат надолу и мен. Аз бях смъртен, също като Ангелус — поне част от него.

Никой не може да ходи по вода, не и там, откъдето аз идвам. Никой освен онзи тип от картината в рамка в Неделното училище.

Много жалко, че Ангелус не беше от Гатлин; щеше да го знае.

Ръцете му махаха отчаяно над повърхността на водата, докато накрая там не остана нищо освен предишното море от тела. Вонята на смърт бе навсякъде. Беше задушаваша и покрих устата си, но отличителната миризма на гнило и разложение бе прекалено силна.

Знаех какво бях направил. Не бях невинен — нито за смъртта на Сарафина, нито при тази смърт. Той бе прочел мислите ми и аз го бях тласнал към това, въпреки че в крайна сметка омразата и гордостта му го бяха вкарали в езерото.

Беше прекалено късно.

Загнила ръка около врата му и след секунди той бе изчезнал под морето от тела. Не бих пожелал такава смърт на никого.

Дори и на Ангелус.

Или пък само на него.

След секунди езерото отново стана млечнобяло, но аз знаех какво кипеше под повърхността му.

Свих рамене.

— Не беше кой знай колко голямо изпитание.

Трябваше да намеря моста или нещо друго, което да използвам, за да стигна до острова. Нацепените дъски не бяха скрити добре. Намерих ги в една ниша само на няколко метра от мястото, където допреди минути бе стоял Ангелус. Дървото бе сухо и напукано, което не беше много успокоително, като се имаше предвид на какво бях станал свидетел.

Но книгата бе толкова близо.

Когато наместих дъските над повърхността на водата, почти усетих Лена в прегръдките си, чух как Ама ми се кара за нещо. Не можех да разсъждавам ясно. Знаех само, че трябва да прекося тази вода, за да се върна при тях.

Моля те. Позволи ми да премина. Искам просто да се прибера у дома.

Поех си дъх.

И пристъпих напред.

Крачка. После още една.

Вече бях на метър и половина от брега, може би два. На половината разстояние. Нямахте връщане назад.

Мостчето бе изненадващо леко, въпреки че пукаше и се поклащаше при всяка моя стъпка. Но досега ме издържаше. Поех си пак дъх.

Още два метра.

Метър и половина...

Чух шум, сякаш зад мен се разби вълна. Водата започна да се вълнува. Усетих изгаряща болка в крака си, докато мостчето подаваше под мен. Старите дъски се счупиха като клечка за зъби. Преди да успея да изпищя, изгубих равновесие и паднах в смъртоносната вода. Само че всъщност нямаше вода — или ако имаше, аз не бях попаднал в нея.

Бях в ръцете на издигащите се мъртъвци.

И по-лошо.

Озовах се лице в лице с другия Итън Уейт. Беше по-скоро скелет, отколкото човек, но все пак го разпознах. Опитах се да го изблъскам, но той сграбчи врата ми с костеливата си ръка. От устата му излизаше вода, нямаше зъби. Имал съм много кошмари, по-малко страховити от тази гледка.

Извих глава, за да избегна лигавата слуз от трупа да полепне по лицето ми.

— Може ли един смъртен да направи заклинание *Ambulans mortuus*? Ходещият мъртвец, да уточня за невежите. Да събуди мъртвите? Изпод водата? — Ангелус си проби път през скупчените тела, които ме заобикаляха и дърпаха ръцете и краката ми в различни посоки толкова силно, че имах чувството, че ще ме разкъсат всеки момент.

Той стигна до сушата и се изправи победоносно пред пиедестала с книгата. Изглеждаше по-луд от всякога, по-луд, отколкото си мислех, че е възможно да бъде някой Пазител.

— Предизвикателството приключи. Душата ти е моя.

Не отговорих. Не можех да кажа нищо, само се взирах в празните очи на Итън Уейт.

— Сега... Доведете го при мен.

При заповедта на Ангелус телата се надигнаха от вонящата вода и ме изтеглиха на брега. Другият Итън ме метна в пръстта, сякаш бях лек като перушинка.

Когато се строполих на земята, малко черно камъче изпадна от джоба ми. Ангелус не забеляза. Беше прекалено зает да се взира в книгата, но аз го видях ясно.

„Речното око“.

Бях забравил да платя за пресичането.

Разбира се. Не можеш да очакваш да прекосяваш водните пространства на отвъдния свят когато си пожелаеш, без да платиш цената. Вдигнах камъчето.

Итън Уейт, мъртвецът, обърна главата си към мен. От погледа, който ми хвърли — ако можеше да се нарече „поглед“, при условие че нямаше очи — по гръбнака ми ме побиха тръпки. Стана ми жал. Но със сигурност не исках да бъда на негово място.

Поне едно обаче си дължахме, толкова много неща бяха станали помежду ни.

— Сбогом, Итън — казах аз.

С последни сили метнах камъчето във водата и го чух как удари повърхността ѝ, предизвиквайки съвсем лек звук. Едва ли някой друг освен мен би го чул и забелязал.

И мъртвите.

Защото няколко секунди след като камъчето потъна във водата, те изчезнаха — толкова бързо, колкото време бе нужно на „речното око“ да стигне до дъното на езерото с тела.

Строполих се отново на малката ивица земя, напълно изтощен. За секунда бях прекалено уплашен, за да помръдна.

И тогава видях Ангелус да стои там, залепен до книгата, четящ от нея на светлината на трептящите зелени и златни пламъци. Знаех какво трябва да направя. Не ми беше нужно още време.

Изправих се на крака.

Ето я. Беше на пиедестала, отворена, точно пред мен.

И пред Ангелус.

„ХРОНИКИТЕ НА ЧАРОДЕЙЦИТЕ“.

Посегнах към книгата и тя опари пръстите ми.

— Недей — изръмжа Ангелус и ме сграбчи за китката. Очите му искряха, сякаш книгата имаше някаква специална власт върху него. Дори не откъсна поглед от страницата. Не бях сигурен, че можеше.

Защото това бе неговата страница.

От мястото, където стоях, почти можех да я прочета и аз. Хиляди написани отново думи, застъпващи се една върху друга. Виждах перото, мастилото, капещо от върха му по страницата и по извитите му пръсти.

Значи ето така го бе направил, ето така бе принудил свръхестественния свят да се подчини на волята му. Той контролираше историята. Не само своята, но и на всички нас.

Ангелус бе променил всичко.

Един човек може да направи това.

И един друг човек може да го промени отново.

— Ангелус?

Той не отговори. Взираше се в книгата и приличаше дори повече на зомби от труповете във водата.

Затова не погледнах и аз. Затворих очи и дръпнах страницата от книгата с цялата си сила и възможно най-рязко.

— Какво правиш?! — изкрещя като полудял Ангелус, но аз не отворих очи. — Какво направи?

Ръцете ми пареха болезнено, страницата искаше да отлети, но аз не я пусках. Стисках я здраво. Нищо нямаше да ме спре.

Тя започна да се къса в ръката ми. Раздиращият звук ми напомни за начина, по който се придвижваха инкубусите, и за миг почти очаквах Джон Брийд или Линк да се появят до мен. Отворих очи.

Нямах този късмет. Ангелус се протягаше към страницата, блъсна ме назад и същевременно дръпна ръката ми в другата посока.

Сграбчих една от стоящите на пиедестала капещи свещи и я поднесох към страницата. Долният ѝ край пламна и започна да пуши и да гори, а Ангелус изпищя от ярост.

— Престани! Не знаеш какво правиш! Можеш да унищожиш всичко — спусна се той към мен и започна да ме блъска и удря, без да спира дори за миг. Почти разкъса блузата ми, ноктите му се забиваха в кожата ми отново и отново, но аз не пуснах изцапаната с мастило страница.

Не я пуснах, когато почувствах как пламъците проправят пътя си по хартията и стигат до пръстите ми. Не я пуснах, когато тя се напука и се превърна в пепел. Не я пуснах, докато самият Ангелус не се строполи на пода и започна да се разпада, сякаш бе направен от стар пергамент, изложен внезапно на разрушителната сила на въздуха.

Най-накрая, когато вятърът издуха и последната следа от Пазителя и от страницата му, издишах шумно и осъзнах, че стоя там и се вирам в изгорелите си, почернели длани.

— Мой ред е.

С наведена глава започнах да прелиствам деликатните пергаментови страници на хрониките. В горната им част виждах дати и имена, изписани с различни почерци. Запитах се кой ли бе писал Ксавие, дали Обадайя бе променил страниците и на други хора освен моята? Надявах се, че не той е променил съдбата на другия Итън Картър Уейт.

Замислих се за моя роднина и потръпнах, опитвайки се да се овладея.

Това можеш да съм аз.

На средата на книгата открих нашите страници.

Тези на Итън Картър Уейт бяха точно преди моите, две страници, изписани очевидно от различни ръце. Зачетох се набързо, докато стигнах до частта с историята, която вече знаех. Прочетох за нощта, в която бе умрял и Женевиер бе използвала „Книгата на луните“, за да го върне обратно. Нощта, в която бе започнало всичко.

Взирах се в мястото, където страницата бе пришита към подвързията. Изпитах желание да я откъсна, но знаех, че няма да променя нищо. За другия Итън беше прекалено късно.

Но аз все още имах шанс да променя съдбата си.

Обърнах листа и се озовах пред страницата, изписана с почерка на Обадайя.

Итън Лоусън Уейт.

Не я прочетох, не можех да рискувам. Вече усещах силата на книгата, достатъчно могъща, за да ме обвърже завинаги към страницата ми.

Извърнах очи встрани. Знаех какво се случва в тази версия.

Сега трябваше да я променя.

Дръпнах страницата и краищата ѝ започнаха да се отделят от подвързията, предизвиквайки електрически удар, по-силен и по-ярък от светкавица.

Чух звук като от гръмотевица в небето над мен, но продължих да късам.

Този път държах свещите възможно най-далече от пергамента.

Дърпах, докато думите започнаха да избледняват, да изчезват, сякаш бяха написани с невидимо мастило.

Погледнах отново надолу към страницата и тя бе празна. Пуснах я във водата край мен и я наблюдавах как потъва в млечните дълбини и изчезва в безкрайната сянка на бездната.

Страницата ми я нямаше.

И в същия миг разбрах, че и аз изчезвам.

Втрених се в кецовете си, докато изчезвах сантиметър по сантиметър.

Изчезнах целият.

И това вече нямаше значение...

защото

нямаше

нищо

между

мен

сега

и

тогава нямаше ме мен...

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА ПУКНАТИНА ВЪВ ВСЕЛЕНАТА

Върховете на кецовете ми висяха над белия метален ръб, а градът спеше на стотина метра под мен. Малките къщи и малките коли приличаха на играчки и си ги представих как блестят под елхата заедно с останалите фигурки от коледния град на майка ми.

Познавах тази гледка.

Човек не забравя последното нещо, което е видял, преди да умре. Повярвайте ми.

Стоях на върха на водната кула на Съмървил, напуканите ивици в бялата боя се подаваха под краката ми. Очертанията на нарисувано с маркер черно сърце привлякоха погледа ми.

Възможно ли беше? Наистина ли си бях у дома?

Не бях сигурен, докато не я видях.

Върховете на черните ѝ ортопедични обувки бяха на същата линия като кецовете ми. Ама бе облечена в черната си рокля за неделното посещение на църквата, с малките теменужки по нея, и с черната си шапка с широка периферия. Белите ѝ ръкавици стискаха дръжките на дамската ѝ чантичка.

Очите ни се срещнаха за частица от секундата и тя се усмихна — облекчение се изписа на лицето ѝ по начин, който бе невъзможно да се опише. Тя беше умиротворена, блага — думи, каквито обикновено не бих използвал, за да опиша Ама.

И тогава осъзнах, че нещо не е наред. От онова „не наред“, което не можеш да спреш или промениш.

Посегнах към нея в мига, в който тя пристъпи през ръба в синьо-черното небе.

— Ама! — извиках аз и разперих ръцете си така, както преди се опитвах да хвана Лена в сънищата си, когато тя падаше. Но не успях да хвана Ама.

И тя не падна.

Небето се разтвори, сякаш вселената се разкъса или някой най-накрая бе пробил онази дупка в нея, за която Ама все говореше.

Тя обърна лицето си към мен, по бузите ѝ се стичаха сълзи, въпреки че ми се усмихваше.

Небето я поддържаше изправена, сякаш смяташе, че Ама си струваше да стои на него. После от средата на процепа и от трептящите звезди се протегна една ръка. Познавах тази ръка — тя ми бе предложила гарвана си, за да премина от единия свят в другия.

Сега чичо Абнър предлагаше ръката си на Ама. Лицето му изплува в мрака заедно с това на Сула, Айви и Дилайла. Другото семейство на Ама. Туайла ми се усмихна и разклати дългите си, преплетени с талисмани плитки. Чародейското семейство на Ама я очакваше.

Но ми беше все едно.

Не исках да я загубя.

— Ама! Не ме оставяй! — извиках аз.

Устните ѝ не помръднаха, но чух гласа ѝ така ясно, сякаш все още стоеше до мен.

Никога няма да те оставя, Итън Уейт. Винаги ще те наблюдавам. Накарай ме да се гордея с теб.

Уплаших се сърцето ми да не изхвъркне от гърдите и да не се разбие на толкова малки парченца, че никога да не успея да ги намеря. Паднах на колене и погледнах към небето, крещейки по-силно, отколкото мислех, че е възможно човек да извика.

— Защо?

Ама бе тази, която ми отговори. Вече бе по-надалече и пристъпваше в пукнатината, която небето бе отворило за нея.

Една жена струва толкова, колкото струва думата ѝ.

Още една от гатанките на Ама.

Последната.

Докосна устните си с пръсти и ги протегна към мен, докато вселената я поглъщаше. Думите ѝ отекнаха в небето, докато ги изричаше на глас.

А всички казваха, че не мога да променя картите...

Картите.

Говореше за онова гледане, което бе предсказало смъртта ми преди месеци. Когато се бе договорила с бокора за размяната. Когато се бе заклела, че ще направи всичко, за да промени подредбата на картите.

И наистина го бе сторила.

Не се беше подчинила на вселената, на съдбата и на всичко, в което вярваше.

Заради мен.

Ама бе разменила живота си за моя, бе защитила Общия ред, предлагайки един живот в замяна на друг. Такава бе сделката, която бе сключила с бокора. Сега вече го разбирах.

Гледах как небето се събира отново, къс по къс. Но не изглеждаше същото. Все още виждах невидимите шевове на местата, където се бе раздрало само, за да я приеме. И винаги щях да знам, че са там, дори никой друг да не можеше да ги види.

Като разкъсаните ръбове по сърцето ми.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ВЪЗНЕСЕНИЕ

Докато седях на студената метална повърхност в мрака, част от мен се чудеше дали не си бях въобразил всичко. Знаех, че не съм. Все още можех да видя шевовете в небето, независимо колко тъмно беше.

Но не помръдвах.

Ако си тръгнах, щеше да стане истинско.

Ако си тръгнах, тя щеше да си е отишла завинаги.

Не знам колко време седях там, опитвайки се да открия смисъл в това, но слънцето изгря, а аз продължавах да седя на същото място. Колкото и да се мъчех, в главата ми бе мъгла.

Все се връщах към онази стара история от Библията — като лоша песен, която постоянно пускат по радиото. Вероятно я разбирах погрешно, но си я спомнях по следния начин: имало град, пълен с толкова благочестиви хора, че те били взети от земята и били пренесени направо в рая^[1].

Просто така. Дори не умрели преди това.

Пропуснали частта с умирането, както на монополи пропускаш квадратчета и отиваш право в затвора, ако изтеглиш погрешната карта.

Възнесение — така наричаха това, което им се беше случило. Помня го, защото Линк бе в класа ми в Неделното училище и той постоянно го наричаше по друг начин — преселение, транспортиране, телепортиране и как ли не още. Предполагаше се да следваме стъпките им, да се държим като тези хора, които бяха имали късмета да се озоват право в Божия скют. Сякаш това бе някакво място, или нещо подобно.

Помня как се прибрах вкъщи и попитах майка ми за това, защото ми се бе сторило особено злоещо. Не помня какво ми отговори тя, но още тогава реших, че целта ми няма да бъде да съм *добър*. Трябваше да съм *просто достатъчно добър*.

Не исках да рискувам да бъда възнесен или дори телепортиран. Не исках да живея в Божия скют. Тогава бях по-развълнуван да попадна в Малката бейзболна лига.

Но явно точно това бе станало с Ама. Тя беше прибрана, пренесена, телепортирана — всичко това. Дали вселената, Господ или неговият скут, или пък Великите очакваха да съм щастлив от станалото? Бях преминал през ада, за да се върна в обикновения свят на Гатлин — обратно при Ама, при Лена, Линк и Мариан.

Колко време щяхме да бъдем заедно? Как се очакваше да бъда доволен и да го приема?

В един миг беше тук, в следващия всичко бе свършило. Сега небето си беше отново небе, равно и синьо, и спокойно, сякаш наистина бе просто боядисана мазилка като тавана в стаята ми. Въпреки че някой, когото обичах, бе в капан някъде зад него.

Така се чувствах в момента. Хванат в капан от погрешната страна на небето, сам на върха на водната кула на Съмървил, гледащ отгоре към света, който бях познавал през целия си живот, свят с прашни пътища и павирани улици, с бензиностанции и магазини, и молове. И всичко бе същото, и нищо не беше същото.

Аз не бях същият.

Предполагам, че така стоят нещата с пътуването на героя. Може да не го започнеш като герой и може дори да не се завърнеш като такъв. Но се променяш, което означава, че всичко се променя. Пътуването те променя, независимо дали го осъзнаваш и дали го желаеш или не. Аз се бях променил.

Бях се завърнал от смъртта, Ама си бе отишла и сега бе една от Великите.

Каква по-голяма промяна от това.

* * *

Чух тропот по стълбата под мен и знаех кой е още преди да усетя как тя се обви около сърцето ми. Топлината избухна край мен, над цялата водна кула и Съмървил, небето бе изпъстрено с ивици в златно и червено, сякаш изгревът се връщаше назад, осветявайки го отново. Само един човек можеше да повлияе така на небето или на сърцето ми.

Итън, ти ли си?

Усмяхнах се, докато очите ми се замъгляваха от сълзите.

Аз съм, Лена. Тук съм. Всичко ще бъде наред.

Протегнах ръката си надолу и я обвих около нейната, издърпвайки я на платформата на върха на водната кула. Тя се притисна в прегръдките ми и избухна в плач, въпреки че се опитваше да сподави хлипането си в гърдите ми. Не знаех кой от нас плачеше по-силно. Не съм сигурен дали се сетихме да се целунем. Това, което имахме, бе много по-голямо от целувка.

Когато бяхме заедно, тя преобръщаше напълно света ми и нямаше значение дали бяхме мъртви, или живи. Не можехме никога да бъдем разделени. Има неща по-могъщи от светове или вселени. Тя беше моят свят, аз бях нейният.

И двамата знаехме какво има между нас.

Стихотворенията грешат. Беше гръм, беше наистина гигантски гръм и тътен, а не шепот.

И понякога позлатата остава.

Всеки, който е бил някога влюбен, ще ви го каже.

[1] В Библията се споменава за двама души, възнесени директно на небето, без да са умрели — Енох и Илия. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ТОВА, КОЕТО ДУМИТЕ НИКОГА НЕ КАЗВАТ

„Ама Тредо бе обявена официално за мъртва след изчезването ѝ от дома на Уейт, дома на Мичъл и Итън Уейт, на «Котън Бенд», Гатлин...“

Спрях да чета. Седях на масата в кухнята, където нейната любима Едноока заплаха я очакваше тъжно в буркана на плота. Струваше ми се невъзможно, че четях некролога на Ама. Не и когато все още надушвах мириса на любимите ѝ червени лютивви бонбони и на графита от молива ѝ.

— Продължавай. — Леля Грейс се бе привела над рамото ми, опитвайки се да разчете шрифта, който бе прекалено дребен за нейния диоптър.

Леля Мърси седеше в инвалидната си количка от другата страна на масата, до баща ми.

— По-добре да кажат нещо хубаво за пая ѝ. Или, кълна се в добрия Бог, шъ отида в „Звездите“ и шъ им дам да се разберат.

Леля Мърси все още смяташе, че градският ни вестник се казва така — кръстен на стария флаг на Конфедерацията.

— „Звезди и ивици“ — поправи я внимателно баща ми. — И съм сигурен, че ще се постараят да напишат само хубави неща за всички таланти на Ама.

— Хъм... — изсумтя леля Грейс. — Хората тук не знаят нищо за таланта. Години наред църковният хор не каза една добра дума за пеенето на Прудънс Джейн.

Леля Мърси скръсти ръце на гърдите си.

— А тя имаше глас на ангел, верно си е.

Изненадах се, че леля Мърси може да чуе изобщо нещо без слуховия си апарат. Двете ми лели продължаваха да обсъждат некролога, когато Лена влезе в главата ми с *Келтската нишка*, за да си поговори с мен.

Итън, добре ли си?

Добре съм, Лена?

Не звучиш добре.

Справям се.

Дръж се. Идвам.

Лицето на Ама се взираше в мен, отпечатано на страницата на вестника в черно и бяло. Беше с най-хубавата си неделна рокля, онази с бялата якичка. Запитах се дали някой ѝ бе направил тази снимка на погребението на майка ми или на това на леля Пру. Или пък на Макон.

На толкова много погребения бяхме ходили.

Оставих вестника на издрасканата дървена маса. Мразех некролози. Пишеше ги някой от вестника, човек, който не беше познавал Ама. Бяха разбрали всичко погрешно. Имах още една причина да мразя „Звезди и ивици“. Затворих очи, слушайки как Сестрите фучат за всяка дума от некролога на Ама и за това как Телма не може да направи кашата както трябва. Знаех, че това бе техният начин да изкажат уважението си към жената, която бе отгледала баща ми и мен. Жената, която им правеше кана след кана със студен чай и се грижеше да не излизат за църква с повдигнати над чорапогашниците си поли. След известно време спрях да ги слушам. Чувах само тихия шум от оплакването на самата къща, която също жалеше за Ама.

Дъските на пода пукаха, но този път знаех, че Ама не е в стаята си. Никоя тенджера или тиган не тракаше, никакви ножове не нападаха дъската за рязане, не усещах мириса на топла храна, носещ се от фурната. Нямаше и да има, освен ако с баща ми не се учехме да готвим. Нямаше нито една тенджера с храна, оставена на верандата от загрижени добронамерени домакини. Не и след тази смърт. Никой не би се осмелил да донесе жалкото си свинско печено в памет на Ама Тредо. А и ако го бяха донесли, ние нямаше да го ядем. Не че някой в тази къща вярваше, че тя ни бе напуснала наистина.

Поне така казваха.

— Тя шъ си дойде отново, Итън. Така се и появи, без да каже нит' дума в деня, когат' ти съ роди.

Беше вярно. Ама отгледала баща ми и се преместила в Уейдърс Крийк при семейството си. Но, както разказваше семейната история, в деня, в който родителите ми ме донесли от болницата, тя се появила на

вратата с торбичката си с принадлежностите за плетене и се нанесла отново в къщата.

Сега обаче Ама си бе отишла и нямаше да се върне никога. Знаех го най-добре от всички. Погледнах към протърканите дъски, точно пред вратичката на фурната.

Липсва ми, Лена.

И на мен.

И двете ми липсват.

Знам.

Чух как Телма влезе в кухнята, захапала голям къс тютюн.

— Добре, момичета. Мисля, че емоциите бяха прекалено много за всички ни за една сутрин. Нека отидем в другата стая и видим какво можем да спечелим в „Познай цената“.

Тя ми смигна и забута количката на леля Мърси към коридора. Леля Грейс се затътри след тях, а Харлон Джеймс се влачеше в краката ѝ.

— Надявам се, че са се отказали от онези ледени кутии, дет' сами правят вода.

Баща ми се протегна за вестника и продължи да чете оттам, където бяхме спрели.

— „Заупокойната служба ще се проведе в църквата в Уейдърс Крик.“

В главата ми изплува спомен — Ама и Макон, застанали един срещу друг в мъгливото мочурище в една дяволски странна нощ със сбъркана луна.

— О, по дяволите! Опитах се да поговоря с всички. Ама не искаше никаква служба — изпъшка баща ми. — Но никой не пожела да ме чуе. Сигурно сега фучи някъде и мърмори: „Не разбирам защо си губите времето да ме оплаквате. Кълна се в Спасителя, аз не бих си губила моето“.

Усмихнах се. Татко наклони глава наляво, както правеше Ама, когато се разбесняваше.

— „С.У.Е.Т.А. Пет букви, водоравно. Това е всичко, излишно суетене и безсмислица, Мичъл Уейт.“

Този път се разсмях, защото баща ми беше прав. Тя мразеше да бъде в центъра на вниманието, особено когато бе намесен обичайният погребален панаир на Гатлин.

Баща ми прочете следващия пасаж.

— „Госпожица Ама Тредо е родена в окръг Гатлин, Южна Каролина, шесто от седемте деца в семейство Тредо.“ Седем деца? Ама споменавала ли е някога своите братя и сестри? Помня само, че ни е говорила за Великите — зачуди се той. — „По някои сведения кариерата ѝ като прочута пекарка в областта е от поне петдесет години, както и участието ѝ в също толкова местни панаири.“ — Той поклати отново глава. — И нито дума за соса ѝ „Каролина голд“? Мили боже, надявам се, че Ама не седи на някой облак отгоре и не чете това. Ще ни съсипе с мълнии.

Няма да го направи, помислих си аз. Ама не се интересува какво мислят те за нея. Не и хората от Гатлин. Седи си някъде на верандата с Великите и играе карти.

Баща ми продължи да чете.

— „Госпожица Ама остави скърбящи не само семейството си, но и кръг близки приятели.“ — Той сгъна вестника и го метна на масата. — Къде е частта, в която госпожица Ама остави след себе си две от най-скърбящите, гладни и тъжни момчета, живеещи в дома на Уейт? — потропа нервно той с пръсти по дървения плот между нас.

Отначало не знаех какво да кажа.

— Татко?

— Да?

— Ще се оправим, знаеш го, нали?

Беше вярно. Това бе правила Ама през цялото време, ако се замислиш. Беше ни подготвяла за времето, когато тя нямаше да е с нас. Баща ми със сигурност го знаеше, защото отпусна ръката си тежко на рамото ми.

— Да, млади господине. Знаем го.

Не казах нищо друго.

Седяхме заедно в кухнята, загледани през прозореца навън.

— Всичко друго ще бъде ужасно неуважително. — Гласът му звучеше приглушено и знаех, че той плачеше. — Тя ни е възпитала много добре, Итън.

— Определено го направи.

Аз също се борех с напирещите сълзи. Предполагам, че и това щеше да бъде проява на неуважение, както би казал баща ми — да се

разциврим, но и двамата го правехме. Така щеше да бъде отсега нататък.

Това беше реалността.

Болеше ме — направо ме убиваше — но беше истинско. Както бе истинска загубата на майка ми. Трябваше да го приема. Може би това бе начинът, по който вселената се разплиташе, поне тази част от нея.

Правилното нещо и лесното нещо никога не са едно и също.

Ама ме бе научила на това.

— Може би тя и Лила Джейн сега ще се грижат една за друга. Може би седят заедно и си говорят, докато похапват пържени домати и пият студен чай — разсмях се баща ми, въпреки че сълзите продължаваха да се стичат по лицето му.

Нямаше представа колко близо бе до истината, а и аз не му обясних повече.

— Черешки — само това казах.

— Какво? — погледна ме той объркано.

— Мама обича черешки. Направо от купата, помниш ли? — Обърнах се към него. — Но не мисля, че ще успеят да се вредят да кажат и дума от бърборенето на леля Пру.

Той кимна и ме докосна с ръка.

— На майка ти това никога не ѝ е пречело. Тя просто винаги е искала да я оставят насаме с книгите ѝ. Поне докато и ние не отидем при нея.

— Поне — казах аз, но не можех да вдигна очи към него. Сърцето ми блъскаше яростно в гърдите ми и не знаех какво изпитвам в този миг. Част от мен искаше да му каже, че бях видял майка. Че тя е добре.

Седяхме така, без да помръдваме и да говорим, докато усетих, че сърцето ми забива в един друг, познат ритъм.

Лена? Ти ли си?

Излез навън, Итън. Чакам те.

Чух музиката, преди да видя през прозореца Бричката да се появява на алеята. Надигнах се и кимнах към татко.

— Ще изляза да се видя за малко с Лена.

— Не се притеснявай, остани колкото време ти е нужно.

— Благодаря, татко.

Обърнах се, за да изляза, и хвърлих последен поглед към баща си, седящ сам до масата с вестника. Не можех да го направя. Не можех да го оставя просто така.

Посегнах към вестника.

Не знам защо го взех. Може би исках да я задържа с мен още малко, може би не исках баща ми да седи сам, измъчван от всички тези чувства, загледан в тъпия вестник с лошата кръстословица и още по-лош некролог.

И тогава получих просветление.

Дръпнах чекмеджето на Ама и извадих молив номер 2. Вдигнах го, за да го види баща ми. Той се ухили.

— Подострен до крайност. Но после се оказва, че може още повече.

— Това би искала тя, един последен път.

Татко се облегна назад в стола си, докато успя да достигне до чекмеджето, бръкна вътре и метна към мен „Ред Хотс“, любимите й лютивни бонбони.

— Един последен път.

Прегърнах го.

— Обичам те, татко.

После протегнах ръка и избърсах солта, струпана по перваза. Тя се посипа по кухненския под.

— Време е да пуснем духовете вътре.

* * *

Изминах едва половината стъпала на верандата, когато Лена се появи. Тя се хвърли в прегръдките ми, обвивайки тънките си крака около кръста ми. Вкопчи се в мен, а аз я стиснах здраво, сякаш никой от нас не искаше да пуска другия за нищо на света.

Имаше електричество, много електричество. Но когато устните й намериха моите, нямаше нищо друго, освен сладост и покой. Като прибиране у дома, когато домът означава истинско убежище, а не буря.

Всичко бе различно между нас, вече нищо не ни разделяше. Не знаех дали бе заради новия ред, или заради пътуването ми до края на

отвъдния свят и обратно. Каквато и да бе причината, вече можех да държа ръката на Лена, без тя да прогаря дупка в дланта ми.

Докосването ѝ бе топло, пръстите ѝ бяха нежни, целувката ѝ сега бе просто целувка. Целувка, която бе толкова необикновена и обикновена, колкото може да бъде една целувка. Не беше електрическа буря или огън, нищо не избухваше, нямаше дори лек токов удар. Лена ми принадлежеше по същия начин, както аз ѝ принадлежах. И можехме да бъдем заедно.

Клаксонът на Бричката ни стресна и ние се откъснахме един от друг.

— О, я стига. — Линк подаде глава от прозореца. — Ще остареея, докато седя тук и ви чакам да се натискате.

Ухилих му се, но не можех да се отдръпна от Лена.

— Обичам те, Лена Дюшан. Винаги съм те обичал и така ще бъде до края на света. А и след това.

Думите бяха истина, като първия път, когато ги казах, в деня на Шестнайсетата ѝ луна.

— И аз те обичам, Итън Уейт. Обичам те от първия ден, в който се срещнахме. Или още преди това — погледна ме Лена в очите и се усмихна.

— Много преди това — усмихнах ѝ се в отговор, потъвайки в очите ѝ.

— Но трябва да ти кажа нещо — каза тя и се долепи до мен. — Нещо, което вероятно трябва да знаеш за момичето, което обичаш.

Стомахът ми се преобърна.

— Какво?

— Името ми.

— Сериозно ли говориш?

Знаех, че чародейците научават истинското си име, след като бъдат призовани, но Лена не бе пожелала да ми го каже преди, независимо колко пъти я бях молил. Накрая се отказах и реших, че тя сама ще прецени кога да ми го каже. Явно подходящият момент бе сега.

— Все още ли искаш да го знаеш? — ухили се тя, защото вече бе наясно с отговора ми.

Кимнах.

— Джоузефин Дюшан. Джоузефин, дъщеря на Сарафина.

Последната дума бе едва прошепната, но аз я чух така гръмко, сякаш я бе изкрецяла от покрива на къща.

Стиснах ръката ѝ.

Името ѝ. Последното липсващо парченце от семейния ѝ пъзел и единственото, което не можех да намеря на фамилното ѝ родословно дърво.

Още не ѝ бях казал за майка ѝ. Част от мен искаше да вярва, че Сарафина се бе отказала от душата си, за да бъде отново с Лена — че саможертвата ѝ бе нещо повече от отмъщение. Някой ден щях да ѝ разкажа какво бе направила майка ѝ за мен. Тя заслужаваше да знае, че Сарафина не бе изцяло и свършено зла.

Клаксонът избипка отново.

— Хайде, влюбени гълъбчета. Трябва да вървим към „Дейри Кийн“. Всички ни чакат.

Сграбчих Лена за ръката и я повлякох към Бричката.

— По пътя се налага да спрем на едно място.

— Ще включва ли тъмни чародейци? Ще ми трябват ли ножиците?

— Отиваме само до библиотеката.

Линк отпусна чело на волана.

— Не съм си подновявал читателската карта, откакто бях на десет. Май имам по-голям шанс да оцелея при среща с тъмни чародейци.

Застанах пред вратата на колата и погледнах към Лена. Задната врата се отвори от само себе си и двамата се качихме там.

— О, човече! Сега какво, шофьор ли съм ви? Вие, чародейците и смъртните, изобщо не знаете как да проявявате уважение към човек. — Линк наду музиката, сякаш изобщо не искаше да чуе какво щях да му отговоря.

— Уважавам те и оценявам всичко, което си направил — пернах го шеговито по тила.

Той като че ли изобщо не го усети. Говорех на Линк, но гледах Лена. Не можех да спра да я гледам.

Беше по-красива, отколкото си я спомнях, по-красива и по-реална.

Увих кичур от косата ѝ на пръстите си и тя отпусна лицето си до дланта ми. Бяхме заедно. Беше ми трудно да мисля, да гледам и дори

да говоря за нещо друго. После се почувствах гузен, че се чувствам толкова добре, когато все още носех „Звезди и ивици“ в задния си джоб.

— Чакай. Чуй само... — Линк направи пауза. — Точно от това имах нужда, за да довърша новата си песен. „Захарно момиче. Болката е толкова сладка, че да те погледна аз...“

Лена отпусна глава на рамото ми.

— Споменах ли, че братовчедка ми се върна?

— Разбира се, че се е върнала — усмигнах се аз.

Линк ми намигна в огледалото за обратно виждане. Пернах го пак по тила, докато колата потегляше.

— Мисля, че някой ден ще станеш рок звезда — казах аз.

— Трябва да поработя отново по демото си, нали знаеш? Защото щом завърша, потеглям направо към Ню Йорк, към голямата сцена...

Линк дуднеше обичайните глупости, като в доброто старо време. Точно както трябваше да бъде. Това бе последното доказателство, от което се нуждаех.

Наистина си бях у дома.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТ ХОРИЗОНТАЛНО

— Вие, деца, вървете — каза Линк и пусна последния демозапис на „Холи Ролерс“. — Аз ще почакам тук. Нагледал съм се на достатъчно книги в училище.

С Лена слязохме от Бричката и застанахме пред Окръжната библиотека на Гатлин. Ремонтът бе доста напреднал. Цялата основна конструкция бе завършена отвън, а милите дами от ДАР вече бяха засадили фиданки близо до вратата.

Вътре имаше още доста работа. На едната стена бяха облепени пластмасови плоскости, а до друга видях инструменти и голям уред за рязане на дърва. Но леля Мариан вече бе заела част от готовото пространство, което изобщо не ме изненадваше — по-скоро би имала половин библиотека, отколкото никаква.

— Лельо Мариан! — Гласът ми отекна по-силно от обикновено и след секунди тя се появи в края на пътеката, по чорапи, без обувки. В очите ѝ изплуваха сълзи, когато се впусна към мен, за да ме прегърне.

— Още не мога да повярвам — стисна ме тя силно.

— Повярвай ми, знам.

Чух звука от подметки, тропаци по голия цимент на пода.

— Мистър Уейт, удоволствие е да те видя, синко.

По лицето на Макон се бе разляла широка усмивка. Тя се появяваше винаги когато ме видеше напоследък, и това бе започнало да ме плаши леко.

Прегърна Лена и пристъпи към мен. Протегнах ръка, за да се здрависаме, но той обви своята почти приятелски около раменете ми.

— И аз се радвам да ви видя, сър. И без това искахме да говорим с вас и леля Мариан.

Мариан повдигна изненадано вежди.

— Така ли?

Лена въртеше гerdана си с талисмани, чакайки аз да обясня. Предполагам, че нямаше желание точно тя да изтърси на чичо си новината, че вече можем да се докосваме, без това да излага живота ми

на опасност. Така че тази чест се падна на мен. Колкото и заинтригуван да изглеждаше Макон, бях убеден, че предишното положение — когато целуването на Лена ме застрашаваше с електрически удар — му бе допадало повече.

Мариан ме изслуша и се обърна към Макон.

— Забележително. Какво означава това според теб?

Той крачеше замислено пред рафтовете с книги.

— Не съм напълно сигурен.

— Каквото и да е, смяташ ли, че ще засегне другите чародейци и смъртни? — Лена се надяваше, че това е някаква промяна в Общия ред. Може би космически бонус, след всичко, което бяхме преживели.

— Съмнявам се, но определено трябва да се провери. — Макон погледна към Мариан.

Тя кимна.

— Разбира се.

Лена се опита да скрие разочарованието си, но чичо ѝ я познаваше прекалено добре.

— Дори да не повлияе на други чародейци и смъртни, това се е отразило достатъчно върху вас двамата. Промяната все трябва да започне отнякъде, дори и в свръхестественния свят.

Чух скърцане и входната врата се тръшна.

— Доктор Ашкрофт?

Погледнах към Лена. Бих познал този глас навсякъде. Очевидно и Макон го бе разпознал, защото изчезна зад рафтовете, като ни придърпа с Лена със себе си.

— Здравей, Марта — обърна се Мариан към мисис Линкълн с най-приятелския си библиотекарски глас.

— Колата на Уесли ли видях отпред? Той тук ли е?

— Съжалявам, но не е.

Линк сигурно се бе смъкнал на пода на Бричката, криейки се от майка си.

— Мога ли да направя нещо друго за теб? — попита Мариан любезно.

— Това, което можем да направим — изсъска мисис Линкълн, — е да погледнеш тази дяволска книга с магии и да ми обясниш как позволяваш на децата ни да я вземат от обществената библиотека, за да я четат.

Не ми беше нужно да поглеждам, за да знам за коя книга говори, но все пак не се удържах и надникнах иззад купчините с книги. Майката на Линк размахваше копие на „Хари Потър и нечистокръвният принц“ във въздуха.

Ухилих се. Беше хубаво да знам, че някои неща в Гатлин никога няма да се променят.

Не извадих „Звезди и ивици“ по време на обяда. Казват, че когато някой любим човек умре, не можеш да ядеш. Но днес изядох чийзбургер с допълнително гарнитура, двойна порция пържени картофи, шоколадово малинов шейк и бананов сплит с горещ фъдж, карамел и сметана.

Имах чувството, че не съм ял от седмици. Предполагах, че в отвъдния свят наистина не бях слагал нищо в устата си и тялото ми го знаеше.

Докато с Лена ядахме, Линк и Ридли се закачаха, като шегичките им изглеждаха за другите, които не ги познаваха добре, по-скоро като престрелка.

Ридли поклати глава.

— Сериозно? Бричката? Не приключихме ли с темата на път за насам?

— Не те слушах. Обикновено обръщам внимание на около десет процента от това, което говориш — погледна я Линк пред рамо. — Останалите деветдесет процента отделям на това да *гледам* към теб, докато говориш.

— Да, ясно, а аз съм сто процента заета да гледам в друга посока. — Ридли звучеше отегчено, но вече я познавах прекалено добре, за да се заблудя от тона ѝ.

Линк само се ухили.

— А казват, че математиката не ти върши работа в реалния живот.

Ридли разви поредната си червена близалка и направи истинско шоу от това, както обикновено.

— Ако смяташ, че ще тръгна за Ню Йорк с тази раздрънкана каруца, явно си по-луд, отколкото съм мислила, глупчо.

Линк отърка лицето си в шията ѝ и тя го перна закачливо.

— Хайде, маце. Последния път беше страхотно. И този път няма да се налага да спим в Бричката.

Лена погледна изненадано братовчедка си.

— Спала си в кола?

Рид тръсна розово-русите си кичури.

— Не можех да оставя малкия ми глупчо сам. Тогава още не беше хибрид.

Линк изтри мазните си ръце в тениската си на „Айрън Мейдън“.

— Знаеш, че ме обичаш, Рид. Признай го.

Ридли се престори, че се отдръпва от него с погнуса, но всъщност не се премести и на сантиметър.

— Аз съм Сирена, в случай че си забравил, да ти го напомня. Не обичам нищо.

Линк я целуна по врата.

— Освен мен.

— Има ли място за още двама при вас? — попита Джон, носейки към масата поднос с пържени картофи в едната си ръка, а с другата държеше ръката на Лив.

Лена се усмихна на Лив и се отмести по-навътре.

— Винаги.

Имаше време, когато не можех да накарам двете момичета да стоят в една и съща стая. Но това сякаш се бе случило в някакъв друг живот. Технически погледнато, за мен наистина бе така.

Лив се сгуши удобно до Джон. Беше облечена с тениската си с таблицата на химичните елементи и косата ѝ бе сплетена на две плитки — нейната запазена марка.

— Надявам се, че не си си ѝ помислил, че ще споделя с теб порцията си — каза тя, придърпвайки към себе си хартиената торба с пикантни чили картофки от подноса.

— Никога не бих застанал между теб и картофките ти, Оливия — усмихна се Джон и я целуна бързо.

— Умно момче.

Лив изглеждаше щастлива, не престорено за пред другите, а истински щастлива. И аз се радвах искрено и за двама им.

Шарлот Чейз се провикна иззад щанда. Изглежда след завършване на училище временната ѝ лятна работа се бе превърнала в постоянна.

— Някой да иска орехов пай? Току-що излязъл от фурната? — протегна тя тъжно изглеждащите кутии с пай. Не приличаха на прясно

излезли от ничия фурна.

— Не, благодаря — каза Лена.

Линк все още се взираше в пая.

— Обзалагам се, че не е достатъчно добър да се сравнява и с най-лошия орехов пай на Ама.

Тя липсваше и на него, личеше му. Ама все му се караше за едно или за друго, но го обичаше. И той го знаеше. Тя му прощаваше за неща, за които на мен никога не ми се разминаваше скандалът, което ми напомни за нещо.

— Линк, какво си правил в мазето ни, когато си бил на девет години?

Линк никога не ми беше казал с какво го държеше и изнудваше през годините Ама. Винаги бях искал да знам, но никога не успях да измъкна тайната от него. Сега се завъртя нервно на стола си.

— О, стига, човече. Някои неща са лични.

Ридли го изгледа подозрително.

— Тогава ли си изпил ракията и си оповръщал всичко?

Той поклати глава и сви рамене.

— Не, това бе нечие друго мазе. Наоколо има доста мазета, все пак.

Всички го гледахме втренчено. Този път нямаше да се откажем.

— Добре — изпуфтя той и прокара нервно ръка през щръкналата си коса. — Тя ме хвана... — Поколеба се. — Тя ме хвана облечен в...

— Облечен в...? — Дори не исках да си представям как щеше да свърши това изречение.

Линк потърка с длан лицето си, много притеснен.

— Беше ужасно, пич. Ако майка ми някога разбере, ще те убие, че си го изрекъл, а мен — че съм го направил.

— В какво си бил облечен? — попита Лена. — В рокля? С високи токчета?

Той поклати глава. Лицето му бе пламнало от срам.

— По-лошо.

Ридли го ощипа, крайно изнервена и нетърпелива.

— Изплюй го най-накрая. Какво, по дяволите, си носел?

Линк овеси гласа.

— Униформа на войник от Съюза. Открадната от гаража на Джими Уикс.

Избухнах в смях и след секунди Линк ме последва. Никой друг на масата не разбираше греха на южняшкото момче — с баща, който водеше кавалерията на Конфедерацията при възстановката на Битката при Хъни Хил, и с майка, която бе горд член на Сестрите на Конфедерацията — да се преоблече в униформа на войник от вражеската, северняшка армия през Гражданската война. Трябваше да си от Гатлин за това.

Беше едно от неписаните правила — като това, че не правиш пай за някой от рода Уейт, защото никога няма да бъде по-добър от този на Ама; или че не сядаш пред Съси Хъникът в църквата, защото тя говори през цялото време с пастора; и не избираш какъв цвят да боядисаш къщата си, без да се посъветваш с мисис Линкълн — освен ако не си Лиля Евърс Уейт.

Така стоят нещата в Гатлин.

Той бе нашето семейство, с всичко в него — и с доброто, и с лошото.

Мисис Ашър дори бе казала на мисис Сноу да каже на мисис Линкълн да каже на Линк да ми каже, че ще се радва някой път да й отида на гости. Казах на Линк да й благодари от мое име и наистина го мислех. Може би дори някой ден мисис Линкълн отново щеше да ми изпече от своите прочути шоколадови курабийки.

Ако го направеше, нямаше да оставя и трохичка в чинията.

* * *

Когато Линк ни докара, с Лена веднага се отправихме към „Грийнбриър“. Това беше нашето местенце и независимо колко ужасни неща бяха станали там, винаги щеше да си остане мястото, където бяхме намерили медальона, където за първи път бях видял Лена да мести облаци, макар все още да не осъзнавах, че го прави, и където учехме латински, опитвайки се да превеждаме от „Книгата на луните“.

Тайната градина на „Грийнбриър“ пазеше нашите тайни от самото начало. И в известен смисъл ние започвахме всичко отначало.

Лена ме погледна странно, когато най-накрая разгънах вестника, който мъкнех със себе си целия следобед.

— Какво е това? — затвори тя бележника си, онзи, в който пишеше постоянно, сякаш се боеше, че няма да ѝ стигне времето да разкаже всичко.

— Кръстословица.

Легнахме по корем на тревата, сгушени един до друг на старото ни място — до дървото близо до лимоновата горичка, близо и до надгробния камък. Верен на името си, „Грийнбриър“ бе изумително зелен. Никога не бях виждал имението толкова окъпано в цветове. Не се забелязваше нито един скакалец или изсъхнала мъртва тревичка. Гатлин наистина се бе върнал към най-добрата си версия на своето аз.

Ние го направихме, Лена. Изобщо не сме знаели колко силни можем да бъдем.

Тя се облегна на мен.

Вече знаем.

Не знаех колко дълго ще продължи, но се заклекх пред себе си, че никога вече няма да приемам за даденост това, което имаме. Нито за минута.

— Мислех си, че можем да я решим. Нали знаеш... заради Ама.

— Кръстословицата ли?

Кимнах и тя се разсмя.

— Знаеш ли, никога преди не бях поглеждала тези кръстословици по вестниците. Не и докато ти не си отиде и не започна да ги използваш, за да общуваш с мен.

— Умно от моя страна, нали? — сръгах я аз закачливо.

— По-добре от опитите ти да пишеш текстове на песни. Не че кръстословиците ти бяха върхът на гениалността — усмихна се тя, като прехапа долната си устна.

Не устоях и я целунах. И пак, и пак, докато тя не се отдръпна, смеейки се.

— Добре, добре... Бяха много по-добри — изпудтя Лена с престорена досада и допря челото си до моето.

Усмихнах се.

— Признай го, Лена. Харесваше кръстословиците ми.

— Шегуваш ли се? Естествено, че ги харесвах. Ти идваше при мен, в мислите ми, всеки път, щом погледнех тези нелепи страници.

— Бях отчаян.

Отворихме вестника помежду ни и извадих молив, втори номер.
Трябваше да предположа, че ще го видим.

Ама ни бе оставила съобщение — като онези, които аз оставях за Лена.

Четири букви, хоризонтално, заповед, хващане.

Д.Р.Ъ.Ж.

Две, водоравно, частица за възвратност.

С.Е.

Пет, водоравно, противоположно на лошото.

Д.О.Б.Р.Е.

Четири, хоризонтално, жертва на несправедливост от роман на Едит Уортън^[1].

И.Т.Ъ.Н.

Шест, хоризонтално, религиозен израз на радост.

А.Л.Е.Л.У.Я.

Смачках вестника и придърпах Лена към себе си.

Ама си беше у дома.

Ама беше с мен.

Плаках, докато слънцето залезе и ливадата край мен стана едновременно толкова мрачна и светла, колкото се чувствах аз самият.

[1] Едит Уортън (1862–1937) — американска писателка („Невинни години“), носителка на „Пулицър“ и дизайнер. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА ХИМН ЗА АМА

„редът не е задължителен
не повече отколкото нещата са неща
алелуя
няма смисъл да го градим от водни кули
или коледни градове
щом не можем да го издигнем от основите
алелуя
гробовете са винаги печални
отвътре и отвън
и само любовта ще разруши туй което
не може да бъде разрушено
алелуя
онази която обичах обичам я още
онази която обичах загубих
по-силна е сега но вече не е тук
откри своя път и го плати
тя си отиде
алелуя
мрака освети — и пее
възпява красотата
на новия ден
който не е неин
алелуя“

ЕПИЛОГ

СЛЕД

Тази нощ лежах в старото си махагоново легло, в стаята си, като поколения Уейт преди това. С книгите под мен, със счупения телефон до себе си, със стария айпод на врата ми. Дори пътната ми карта беше отново на стената. Лена я бе закачила сама. Но нямаше значение колко удобно и утешаващо бе всичко. Не можех да заспя — трябваше да мисля за прекалено много неща.

Трябваше да си спомня много неща.

Когато бях малък, дядо ми почина. Обичах го по хиляди причини, които не мога да ви кажа, и заради хиляди истории, който едва си спомням.

След като се случи, се скрих — качих се на дървото, което растеше по средата на оградата ни, там, където съседите преди замеряха мен и приятелите ми със зелени праскови и откъдето ние им ги мятахме обратно в отговор.

Не можех да спра да плача, независимо колко силно притисках юмруци до очите си. Предполагам, че дотогава не бях осъзнавал, че хората могат да умират.

Първо навън излезе баща ми и се опита да говори с мен и да ме свали от тъпото дърво. После се опита и майка ми. Нищо от това, което ми казаха обаче, не ме накара да се почувствам по-добре. Попитах ги дали дядо е на небето, както ни учеха в Неделното училище. Мама каза, че не е сигурна. В онзи момент в нея проговори историчката. Обясни ми, че никой не знае какво точно става, когато умрем. Може би се превръщаме в пеперуди, може би отново се прераждаме като хора. Може би просто умираме и не се случва нищо.

Само се разплаках още по-силно. Нямах нужда точно от историк, когато си в такова положение. Тогава ѝ казах, че не искам дядо или татко да умират, но най-вече не исках тя да умира. Всъщност имаше и нещо друго, което не исках — аз да умирам.

И тогава тя рухна.

Все пак бе умрял нейният баща.

След това слязох долу по свое желание и двамата плакахме заедно. Тя ме сграбчи в прегръдките си, точно там, на задното стълбище на фамилния дом на Уейт и ми каза, че аз няма да умра.

Никога.

Обеща ми го.

Нямаше да умра, нито пък тя щеше да умре.

След това единственото нещо, което помня, бе, че влязох вътре и изядох три парчета малиново-черешов пай — от онзи със захарната глазура във формата на кръст. Някой трябва да умре, за да направи Ама такъв пай.

После пораснах, станах по-голям и спрях да търся скута на майка си всеки път, когато ми идеше да се разплача. Дори спрях да се катеря на старото дърво. Минаха години преди да осъзная, че майка ми ме е излъгала. Едва след като си отиде, си спомних какво ми бе казала.

Не знам какво се опитвам да кажа. Не знам за какво е всичко това.

Защо се занимаваме.

Защо сме тук.

Защо обичаме.

Имах семейство и те бяха всичко за мен, а дори не го осъзнавах, докато ги имах. Имах приятелка и тя бе всичко за мен, и го осъзнавах във всяка секунда, в която бяхме заедно.

Загубих всички. Всичко, което едно момче някога би искало да има.

Намерих отново пътя си към вкъщи, но не се заблуждавайте. Нищо не е същото като преди. Не съм и сигурен, че искам да бъде.

Както и да е, аз все още съм един от най-щастливите хора, живели някога. Не съм много религиозен, особено като става въпрос за молитвите. Да си призная честно, за мен всичко това е свързано по-скоро с надеждата на хората, че трябва да има и нещо друго освен това пред очите им.

Но знам едно и искам да го кажа. И наистина се надявам някой да ме чуе.

Има смисъл. Не знам какъв точно е, но всичко, което имам, и всичко, което загубих, и всичко, което почувствах — значи нещо.

Може би няма смисъл в живота. Може би има смисъл само в живеенето.

Това научих. Това щях да правя отсега нататък.

И в любовта, колкото и лигаво да звучи.

Лена Дюшан. Името ѝ звучи като дъжд.

Вече не падам. Така казва Лена и тя е права. Може да кажете, че летя.

И двамата летим.

И съм напълно сигурен, че някъде там горе в реалното синьо небе Ама също лети. Всички го правим, зависи как го възприемате. Летене или падане, зависи от нас.

Защото небето всъщност не е от синя боя и в този свят няма само два типа хора, загубеняци и глупаци. Само си мислим, че е така. Не си губете времето и с това — с нищо. Не си струва.

Може да питате майка ми дали това е правилният вид звездна нощ.

От онези, с двете чародейски луни и Северната, и Южната звезда.

Поне аз знам, че мога да я питам.

* * *

Станах през нощта и минах по скърцащите дъски на пода. Струваха ми се изумително истински и дори за миг не си помислих, че сънувам. В кухнята наградих наведнъж съвършено измитите чаши от шкафа над плота. Поставих ги в редица една по една на масата.

Празни, с изключение на лунното сияние.

Светлината на хладилника бе толкова силна, че ме стресна. Намерих го на най-долния рафт, пъхнато зад загниваща зелка.

Шоколадовото мляко.

Както и подозирах.

Може и да не исках да го пия повече, може и да не бях тук, за да го пия, но знаех, че няма начин Ама да спре да го купува.

Разкъсах ъгълчето и сгънах гърлото за по-удобно — нещо, което мога да направя дори насън. На практика бях точно в това състояние. Не можех да приготвя на чичо Абнър пай, дори от това да зависеше

животът ми; не знаех и къде Ама държеше рецептата си за шоколадовия фъдж.

Но това го знаех.

Напълних чашите, една по една.

Една за леля Пру, която видя всичко, без да трепне.

Една за Туайла, която се отказа от всичко, без да се поколебае.

Една за майка ми, която ме пусна да си отида неведнъж, а два пъти.

Една за Ама, която зае мястото си сред Великите, за да мога аз да заема отново своето в Гатлин.

Чаша шоколадово мляко май не беше достатъчно, но това всъщност не бе мляко и ние го знаехме — поне всички тук.

Защото лунната светлина проблясваше по празните дървени столове край мен и аз бях сигурен, че не съм сам — както винаги.

Никога не бях сам.

Побутнах последната стъклена чаша през лъча лунна светлина към другия край на издрасканата дървена маса. Светлината премигваше като блещукащите очи на Блудник.

— Изпий го — казах аз, но нямах това предвид.

Особено като ставаше дума за Ама и майка ми.

Обичам те и винаги ще те обичам.

Нуждая се от теб и ще те задържа при себе си.

Доброто и лошото, захарта и солта, ударите и целувките — това, което е било преди, и това, което ще дойде след, ти и аз...

Съдбите ни са преплетени, ние сме заедно в това, под един топъл кръст от захарна глазура.

Всичко, свързано с мен, ми напомня за теб.

После свалих петата чаша, последната от нашите безупречно чисти чаши. Напълних я до ръба с мляко, толкова много, че трябваше да отпия малко, за да не се разлее.

Лена се разсмя, защото винаги пълнех чашите си възможно най-много. Почувствах усмивката ѝ в съня ѝ.

Повдигнах чашата си към луната и отпих.

Животът никога не бе имал толкова сладък вкус.

* * *

*„Луни — гадателски, сълзи — родени от Сирена.
Инкубуси в гробовете лежат, реките чародейски ни
зоват.*

*Водача деветнайсет смъртни страха преброи.
А тази страница последна края ни разкри.“*

* * *

Втори февруари

Кошмарите свършват. Така разбираш, че са кошмари.

*Това... Итън... всичко... не свършва, няма никакви признаци, че
ще свърши. Чувствам се... заклещена, зацikliла...*

* * *

Тук свършват „Хрониките на чародейците“.

Fabula Peracta Est. Scripta Aeterna Manent.^[1]

^[1] „Историята свърши. Написаното остава завинаги.“ (лат.). —
Б. пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Наслаждавахме се на всяка минута. На всеки герой, всяка глава, всяка страница.

Най-много от всичко искаме да благодарим на човека, който направи това възможно: на ТЕБ.

На любимия ни чародейски читател.

Благодарим ти. За всичко. Беше диво пътуване — надяваме се, че си продължил да четеш и да вярваш в истинската любов. Да вярваш в скритите пред очите ни неща, в света между пукнатините, и — повече от всичко друго — в себе си.

За себе си знаем, че го направихме и ще продължим да го правим.

Най-важното е любовта. Завинаги.

Наистина вярваме в това.

Ками и Марги

Специални благодарности на: издателя ни — Джули Шейна; консултанта ни по латински език — д-р Сара Линдхайм; творческия ни директор — Дейв Каплан; редактора ни — Барбара Буковски; рекламиста ни — Джесика Брумбърг; маркетинг мениджъра ни — Лиса Ичковиц; и на целия екип в Little, Brown Book, работещ по романите от „Хрониките на чародейците“.

Издание:

Ками Гарсия, Маргарет Стоъл. Прелестно изкупление

Американска. Първо издание

ИК „Кръгзор“, София, 2013

Редактор и коректор: Милена Тошева

Технически редактор: Ангел Йорданов

ISBN: 978-954-771-313-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.